PORTIS TIMES
DAILY NEWS
KILLING SPREE IN THE STREETS
THE

Prolog

A fost a treia sa crimă în acea săptămână.

Al cincizecilea în total, de-a lungul anilor. Acesta era special, ceva ce avea să sărbătorească mai târziu.

Trupul femeii zăcea sfâşiat pe aleea murdară, cu tocurile strâmbe, rujul pătat şi ochii goi.

Îi plăcea privirea aia din ochii lor, privirea nevăzută spre un cer deschis în care nu vor zbura niciodată pentru că el era zeul lor în ultimele clipe. Îi spuneau *Fortis Finisher.* El prefera Lordul Morţii, dar nimeni nu-i spunea aşa. Îl vor numi cândva, când toate crimele vor fi legate de el şi poliţiştii corupţi nu vor mai dormi.

Fumul se prelingea în şuvoaie din crăpătura dintre clădiri, un bec pâlpâia undeva, iar măcelarul? Îşi şterse cuţitul pe o parte ruptă a fustei ei, sângele impregnându-se în ţesătura albă, ca un suvenir pe care avea să-l ascundă împreună cu restul. Încă se mai simţea bine după crimă, după vânătoare, după trupul ei profanat şi dezbrăcat de elementele naturii. Ploaia avea să spele toate dovezile, poliţiştii nu aveau să dea doi bani pe o altă târfă dispărută, iar unicul proprietar al oraşului avea să cadă vinovat pentru crimele comise.

Iar măcelarul ar fi fost zeul întregului oraş.

A fost planul *perfect.*

O mişcare în umbrele de la capătul străzii îl făcu să se liniştească. Strânse ochii, încercând să vadă ce mişcase aerul dens, şi văzu o siluetă sprijinită de perete. Aceeaşi siluetă pe care o văzuse la fiecare crimă din ultimele două săptămâni.

Un sunet a străpuns tăcerea. O brichetă s-a deschis. O flacără, abia arătând o mână, înainte de a se stinge.

La fel.

Frica nu era o emoţie cu care să fie familiarizat, dar privind silueta în întuneric, nepăsătoare, nemişcată, observându-l, urmărindu-l timp de două săptămâni, un fior îi străbătu şira spinării.

Nu, nu putea fi mitul.

Îşi spunea asta de fiecare dată. Un mit pentru mulţi, un adevăr pentru unii care nu au trăit să povestească, numele de care toţi

cei din adâncul lumii interlope ştiau să se ferească. Era el? Nu, în niciun caz. Omul nu era real. Posibil să fi fost doar un vagabond care văzuse totul şi îi era frică să iasă, sau poate chiar un poliţist sub acoperire. Nimic altceva.

„Dispari înainte să te deschid”, a strigat măcelarul, bucurându-se că vocea lui nu avea tremurul pe care îl simţea.

Fără sunet. Nici o mişcare. Nimic în afară de ochii care îl priveau în linişte.

Îl speria, îl emasculase, iar asta nu-i plăcea. El, care terorizase şi ucisese peste cincizeci de femei, simţea teamă privind o siluetă în umbră, din cauza unui mit nenorocit al lumii interlope.

Sirenele răsunau undeva în oraşul îndepărtat la această oră din noapte. Un club de noapte din capătul străzii îşi bătea muzica în timp ce uşa se deschidea şi se închidea.

Şi el îşi auzea doar propria respiraţie, furios că îi era frică, furios că se simţea vânat.

A făcut un pas înapoi.

Silueta nu s-a mişcat, doar a continuat să-l privească.

Doar un vagabond speriat, asta a fost tot.

Şi-a băgat cuţitul în buzunar şi a ieşit cu spatele de pe alee, verificând încet să nu-l mai vadă nimeni, şi a început să fugă de la locul crimei. Dar chiar înainte de a ieşi din bloc, paranoic, s-a uitat înapoi la gura aleii, aşa cum făcea de fiecare dată.

Şi ca de fiecare dată, un bărbat în haine întunecate stătea în umbră, sprijinit de perete, jucându-se cu o brichetă şi privindu-l cum fuge ca un laş în noapte.

Omul Umbrelor, un monstru mai mare decât el, era real.

PARTEA I
CRUSTUL

*

„Dragostea nu priveşte cu ochii, ci cu mintea,
şi de aceea cupidul înaripat este pictat orb.”
-William Shakespeare

Acum optsprezece ani

Zephyr, 10

Oasele rupte dor.

Zephyr se străduia să stea nemişcată, singură în camera generală de spital. Asistenta drăguţă tocmai îi făcuse pe mama şi pe tata să o părăsească. Au promis că se vor întoarce dimineaţă, dar trebuiau să ajungă acasă pentru a avea grijă de noua ei soră, Zenith. Zephyr îi spunea Zen. Avea cinci ani, era foarte drăguţă şi liniştită, dar îi plăcea să se joace cu Zephyr, iar Zephyr o iubea deja. Ea voia să meargă acasă.

A pufnit, ştergându-şi nasul cu mâna. Era frig şi o dureau părţile laterale.

„De ce plânge o fată frumoasă ca tine?”

Vocea femeii mai în vârstă din patul de vizavi de al ei a făcut-o pe Zephyr să- şi ridice privirea cu ochii ei roşii. Asistenta le spusese părinţilor ei că nu erau paturi în zona pentru copii a spitalului. Aşa că o internase cu o doamnă mai în vârstă pentru două nopţi. Părea foarte slabă şi bolnavă.

„Vreau...” a sughiţat Zephyr să merg acasă.”

„O vei face, scumpo”, i-a zâmbit doamna. Părea de vârsta mamei ei, poate un pic mai în vârstă. Părinţii tăi te vor lua mâine.

Zephyr a dat din cap. Da, trebuia doar să stea două nopţi. „Te vor lua şi părinţii tăi?

Zâmbetul femeii a devenit trist. „Nu, nu mă duc acasă, deşi fiul meu vrea să kZ ■ il mă la .

„Atunci de ce nu te duci cu el?” Zephyr se aplecă într-o parte, cu mintea ei mică distrasă de doamna drăguţă cu tuburile în mâini.

Doamna a râs, dar vocea i s-a frânt. „Nu mai am mult timp pe lumea asta, scumpo. Sunt doar tristă că îl voi lăsa în urmă fără nimeni care să aibă grijă de el.”

Acesta era un concept pe care Zephyr nu-l putea înţelege. Toată lumea avea familie, nu-i aşa? Ea avea atât de mulţi unchi şi mătuşi şi veri încât abia îşi amintea numele tuturor. „El nu mai are pe nimeni?”

Femeia a clătinat din cap cu tristeţe.

Inima ei s-a frânt. Oricine ar trebui să aibă o familie.

Zephyr a sărit jos din pat, partea o durea puţin, şi s-a clătinat până la femeia mai în vârstă, întinzându-şi degetul mic. „Pot fi acolo pentru el. Îţi promit. Care e numele lui?”

Femeia a râs din nou, o lacrimă coborându-i pe faţă, şi şi-a agăţat degetul mic aspru de cel al lui Zephyr. „Eşti un copil dulce.”

Zephyr a dat din cap. Îi plăcea să fie dulce. „Numele lui?”, a întrebat ea, blocată pe băiatul care nu avea familie.

„Alessandro. Alessandro Villanova. Alfa.”

Capitolul 1

Zephyr, ziua de azi

El o înşela.

Zephyr era sută la sută – bine, poate nu o sută, ea avea tendinţa de a exagera lucrurile în capul ei, poate nouăzeci la sută – sigură că dacă deschidea uşa în mica gaură de temniţă în care o adusese el, pentru o luptă dintre toate lucrurile, îl va descoperi cu o puicuţă. Sau poate că ea nu ar fi o bimbo. Poate că ar fi o fată incredibil de drăguţă, dar naivă, care s-a îndrăgostit de înfăţişarea lui frumoasă şi de farmecul lui spiritual, fără să-şi dea seama că avea o relaţie cu o hairstylist cu forme. O coafeză curbată căreia îi spusese de nenumărate ori că trebuie să mai piardă din curbe şi va fi *„atât de sexy, iubito”.* Coafeza curbată, aka ea, aka Zephyr de la Vega, aka cea mai mare idioată de pe planetă care şi-a imaginat vreodată că ar putea exista un viitor cu el când nu era îndrăgostită. Dar, Doamne, ea a fost obosit de a fi singur la douăzeci şi opt cu toată lumea spunându-i că ar trebui să fie cu cineva.

Si, deşi nu-l iubea, avea o relaţie şi avea mândria ei, tocmai de aceea stătea în faţa uşii, cu groaza, furia şi certitudinea adunate în stomac.

Eşti sexy, eşti frumoasă, eşti o zeiţă, a continuat ea să cânte, credinţa ei în propriile cuvinte puţin mai mică în comparaţie cu dimineaţa în care se trezise cu o viaţă bună, într-o relaţie în mare parte bună cu tipul perfect. Tipul perfect care, era sigură, se certa cu cineva în spatele uşii.

„Oh, da”, un geamăt feminin din interior a făcut-o să strângă din ce în ce mai tare pe faţă, mâna apucând mânerul cu aspect murdar care o făcea să vrea să îl frece.

„Şi acum, finisher-ul este în cuşcă!”

Mulţimea urla din arenă dincolo de coridorul mizerabil în care se afla. Mirosea de parcă ar fi murit ceva acolo, şi probabil că ceva murise. Ea nu putea fi sigură. Prietenul ei călătorise în districtul industrial pentru această luptă dubioasă, iar ea îl urmase, doar ca să se piardă în mulţime alături de doi tipi cu aspect înfricoşător care o priveau suspicios. Totuşi, nu a fost

surprinsă de asta. În rochia ei colorată cu flori, care amintea de primăvară, era la fel de nelalocul ei în temniţă ca un elefant într-un aeroport. Stai, elefanţii chiar mergeau la aeroporturi? Totuşi, cum îi transferau în străinătate în caz de urgenţe? Poate că ei...

Concentrează-te, Zee.

A respirat adânc, oprind divagaţia internă. Făcea asta foarte des. Voma de cuvinte era o afecţiune obişnuită în ceea ce o privea, mai ales când nervii îi erau întinşi. Şi erau foarte, foarte tensionaţi în timp ce stătea pe coridorul în care îl găsise pe prietenul ei intrând. Pentru că dacă ar fi găsit ceea ce ştia că va găsi, ar fi fost din nou singură. În plus, ar fi tensionat lucrurile cu părinţii ei, pentru că mama ei îl considera deja un ginere, deşi tatăl ei era destul de *„meh”* în privinţa lui.

Strângând din dinţi, chemându-şi nervii să se calmeze, a tras de mâner, doar ca să deschidă uşa câţiva centimetri şi să vadă fundul gol al unui bărbat pompând într-o femeie care se afla pe peretele murdar. Faptul că era mai preocupată de igiena femeii decât de faptul că recunoştea fundul acela era un pic revelator.

Deci aşa se simţea când erai înşelat.

Huh.

Un fel de anti-climactic, dacă era să fiu sinceră.

Zephyr se întrebase mereu în mintea ei, văzând-o în filme sau citind-o în cărţi, clişeul femeii care descoperă infidelitatea iubitului ei sau al miresei părăsite la altar, şi mereu se întrebase dacă lacrimile fuseseră din cauza durerii, umilinţei, furiei sau a pierderii acelei idei de perfecţiune. Poate că fusese din cauza tuturor. Nu-şi putea da seama exact.

În mod ciudat, în timp ce privea fundul lui foarte frumos cum pompează, nu simţea în ea decât un sentiment de *„ţi-am spus eu”.* O parte din ea a ştiut întotdeauna că el era un gunoi sub frumuseţe? Credea că sunt propriile ei nesiguranţe? Poate că da. Şi, deşi, surprinzător, nu era atât de rănită pe cât crezuse că ar fi fost, era supărată, devenind şi mai supărată cu fiecare pompă de uitare. Şi a fi supărată nu dădea bine la ea, mai ales pentru că făcea lucruri iraţionale în căldura momentului.

Îşi încleştase maxilarul, încercând să-şi stăpânească furia, dar cu fiecare împingere, îşi amintea fiecare mic mod în care el o făcuse să se simtă nepotrivită, o făcuse să se simtă doar un pic

mai puţin. Fiecare nu mânca aia , fiecare comentariu direcţionat despre spaţiile dintre coapse ca fiind sexy, în timp ce îi spunea în glumă că nu va avea niciodată una, fiecare suspin exasperat despre culorile ei ciudate de păr de fiecare dată când le schimba. Ea a fost cu el de peste doi ani, şi privind înapoi tot ce a văzut a fost o grămadă de gazlighting şi bun, vechi dickery. Şi faptul că ea se mândrise întotdeauna cu faptul că era o bună amantă, penisul lui căzând în vaginul altei femei a fost o lovitură pentru această credinţă, mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Voia să se simtă adecvată. Voia să se simtă frumoasă. Voia să se simtă dorită.

Ultimul bărbat care a făcut-o să simtă toate acele lucruri.

Nu te gândi la el.

Voia să simtă orice altceva în afară de ceea ce simţea în timp ce -l privea pe bărbatul cu care se gândise să se aşeze la casa ei. Şi voia să-l facă să se simtă ca naiba. Da, era aşa de meschină. Doamne, era o idioată. Dar cel puţin era o idioată care evitase un glonţ.

Îndepărtându-se de uşă, Zephyr se uită la mânerul murdar, neştiind exact ce avea de gând să facă.

„Alpha! Alpha! Alpha!”

Cântecele mulţimii i-au atras atenţia, făcându-i brusc inima să se oprească, îndepărtându-i întreaga atenţie de la scenă spre arenă.

Alfa?

Au spus *Alpha?*

Nu, nu putea fi.

S-a uitat la uşa care ducea spre arenă, cu inima bătându-i în piept. Era un nume neobişnuit şi nu ştia decât de un singur bărbat care îl folosise. Şi el fusese un luptător, dar nu putea fi el. Asta se întâmplase cu aproape un deceniu în urmă...

Nerăbdătoare, cu prietenul ei înşelător uitat de amintirea mai puternică provocată de acel nume, ea a urmat zgomotul spectatorilor şi a ieşit din coridorul urât mirositor într-un fel de spaţiu deschis care mirosea ceva mai bine. Mirosea ca locurile care nu văzuseră niciodată lumina soarelui – uşor umed, uşor mucegăit, uşor transpirat. Nu era un loc potrivit pentru o fată ca ea, dintr-o familie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie cu flori

strălucitoare, cu părul vopsit recent în roz, pentru că mama ei era sigură că i se va întâmpla ceva bun în curând.

„Doar un sentiment, iubito”, îi spusese mama ei cu afecţiune.

Aşteptase acel lucru bun. Era acesta? Era el, întors din nou? Nu putea fi.

Doamne, era o idioată *gigantică.*

Urmărind spectacolul din faţa ei, a încercat să vadă cu ochii ei dacă era Alfa *ei* înainte de a avea de-a face cu viaţa reală.

Lupta era probabil ilegală, motiv pentru care, cel mai probabil, se desfăşura într-un spaţiu asemănător unei temniţe din districtul industrial, mai bine cunoscut drept zona înfricoşătoare a oraşului. Aceasta era partea din oraş în care veneau copiii care voiau să joace jocuri înfricoşătoare. De cele mai multe ori, era renumită doar pentru activităţile criminale murdare. Spera doar ca nimeni să nu fie jefuit, pentru că închisoarea nu era pe lista ei.

Temniţa, dacă putea fi numită asa, era imensă şi întunecată şi nu semăna cu niciun subsol pe care îl văzuse vreodată. Pereţii erau din piatră solidă, iar tavanul era foarte înalt, cu niste lumini uriase la care, sincer, ar fi fost dureros să se uite direct. Spaţiul central era un ring cu cuşcă, iar mulţimea formată în mare parte din bărbaţi şi câteva femei înconjura cuşca, cu câţiva bărbaţi înspăimântători de tip bodyguarzi lipiţi de pereţi care supravegheau pe toată lumea.

„Rupe-i braţul, Alpha!”, a strigat tipul din dreapta ei suficient de tare încât să trezească morţii.

„Pulverizează-i nenorocitul de sânge!”

„Fă-l knock-out şi ţi-o sug, bestie!” Asta de la o doamnă deosebit de entuziastă, undeva în cameră. Zephyr încremeni. Atâta timp cât nu era Alfa *ei,* doamna putea să sugă orice dorea. Întotdeauna fusese iraţional de posesivă cu el.

O izbitură violentă a unui corp care a lovit metalul cuştii i-a întrerupt gândurile, atrăgându-i privirea spre evenimentul principal.

Sprâncenele îi atingeau linia părului.

Un bărbat fără cămaşă, nu, un *uriaş* fără cămaşă*,* avea un alt tip mai mic (care ar fi fost uriaş de unul singur, dar părea mic în comparaţie) prins de cuşcă din spate. Putea să vadă despre ce vorbise doamna. O bestie, într-adevăr. Avea braţul tipului mai mic

răsucit în spate într -un unghi ciudat, iar celălalt îl ţinea la pământ ca pe un câine. Dar nu doar lupta îi atrase atenţia lui Zephyr.

Erau ochii lui, sau mai degrabă un singur ochi. Purta un plasture pe ochiul drept, iar pe cel stâng îi strălucea o culoare deschisă pe care ea nu o putea distinge de la distanţă. În mintea ei, peticele de ochi erau lucruri pe care piraţii le purtau pentru a părea mai tari în timp ce jefuiau corăbii şi revendicau fecioare în romanele istorice. În zilele noastre, oamenii îşi puneau de obicei o proteză falsă la ochi, dacă era nevoie. Faptul că acest veritabil gigant purta un plasture pe ochi la o luptă cu un adversar cu o vedere aparent bună... *la naiba.*

Dar nu semăna deloc cu băiatul din amintirile ei fatale.

„Fute-l bine!!!”

Iisuse, tipul de lângă ea era foarte, foarte însetat de sânge.

„Îl vreau atât de mult!”, a spus de undeva o altă voce de femeie. „Îţi vine să crezi că nu se culcă cu nimeni de mai bine de un an? Am încercat să mă dau la el de atâtea ori.”

„Fată, mă sperie de moarte. Nici gând să mă apropii de el.”

„Doar imaginează-ţi sexul, totuşi. Am auzit că te face să-l lauzi pe Domnul.”

Zephyr a ascultat conversaţia cu atenţie, încercând să-şi dea seama dacă acesta era el.

A încercat să nu lase mulţimea să o zgâlţâie în timp ce privea lupta din spate, cu mintea ocupată pentru moment, cu greutatea de pe piept.

Bestia se îndepărtă de tipul mai mic, lăsându-l liber, punându-i pentru prima dată întreaga statură în raza vizuală a ei. O cicatrice lungă îi cobora de la linia părului, pe sub plasturele de la ochi, până la colţul gurii, trăgându-i-o permanent într-o încruntare înfricoşătoare pe o parte. Alte un milion de cicatrici îi presărau trunchiul cu câteva tatuaje peste un milion de muşchi pe care ea nu ştia că un om îi poate avea. Şi pentru un om atât de mare, se mişca cu o fluiditate care îl contrazicea.

Putere brută, brutală, asta era el.

Alpha, aşa îi spusese mulţimea, şi ea înţelegea de ce. Cu cât îl privea mai mult, cu atât devenea mai fascinată, cu atât nevoia de a-i confirma identitatea i se infiltra în pori.

Shortie s-a întors spre el, întinzându-şi braţul, cu pumnul

îndreptat spre pata neagră, iar Zephyr a simţit cum respiraţia i se blochează în gât, brusc investită să nu vrea ca bestia să fie rănită. Înainte ca ea să poată clipi, într-o mişcare pe care nu ar fi crezut că ar fi putut să o prindă cu vederea sa periferică limitată, l-a blocat pe Shortie şi i-a aplicat un uppercut ascuţit în lateral, posibil rupându-i o coastă cu forţa din spatele lui.

Oof.

Shortie şi-a apucat coasta şi a urlat în timp ce mulţimea a înnebunit. Da, asta ar fi durut.

În momentul în care ea a tresărit din compasiune, în timp ce Shortie stătea aplecat pe podeaua cuştii, acest Alfa şi-a rupt gâtul şi a privit pentru prima dată spre mulţime. A văzut că privirea unică a trecut peste mulţime şi s -a oprit asupra ei. Probabil că şuviţa ei de păr roz i-a atras atenţia sau rochia ei. Nu ştia şi nici nu prea se gândea.

Nu putea gândi.

Era aceeaşi greutate. Întotdeauna fusese ceva... *intens în* a fi privită de el. Ceva atât de greu încât simţea cum îi apasă pe piept, cum îi intensifică bătăile inimii, cum îi face palmele umede. O picătură de sudoare i se rostogolea pe gât în decolteu şi, Doamne, îşi amintea cum fusese să fie privită de el cu amândoi ochii.

Se simţea ca el.

Lacrimile îi ardeau ochii.

Atât de mult.

Aceasta a durat câteva secunde înainte de a se întoarce din nou spre adversarul său.

„Zee? Ce naiba faci aici?”

Cuvintele au făcut-o să-şi închidă ochii pentru o secundă, în timp ce realitatea se prăbuşea din nou peste ea. Sperase să mai aibă puţin timp înainte de confruntare. Cu toată personalitatea ei exuberantă şi extrovertită, confruntările erau ceva ce nu reuşea niciodată să suporte. Le ura. Şi ori de câte ori era nevoie de una, le evita complet. Nu aşa şi-ar fi imaginat ea situaţia. S-ar fi dus acasă şi i-ar fi trimis un mesaj de despărţire.

Acum, trebuia să aibă loc o confruntare şi ea nu era interesată de ea, toată atenţia ei fiind îndreptată spre bărbatul din cuşcă. Răsuflând uşurată, se întoarse încet cu faţa la bărbatul pe care urma să-l facă fostul ei în trei secunde.

„Am terminat, Alec”, i-a spus ea, privindu-i profilul foarte arătos. Era sexy, nu se putea nega asta, şi o ştia şi el.

I-a văzut sprâncenele întunecate coborâte, aşa cum făceau atunci când era pe punctul de a-i explica ceva. „Ce vrei să spui?”

„Adică poţi să te duci să ţi-o tragi singur sau să ţi-o tragi cu o altă fată ca cea din spate. Am terminat.”

„Zee-”

Ea a ridicat mâna. „Las-o baltă.”

Mulţimea a înnebunit la auzul a ceea ce se întâmpla în cuşcă, iar Zephyr şi-a simţit emoţiile prăbuşindu-se peste tot. Nu voia să aibă de-a face cu Alec, dar el ştia că a fost prins şi nu se putea abţine, ceea ce însemna că urma să treacă la ofensivă. În câteva clipe, un rânjet previzibil îi încreţi buzele, iar Zephyr se pregăti.

„E prea târziu, Zee”, i-a amintit el, de parcă ar fi avut nevoie de asta. „Vei împlini douăzeci şi nouă de ani într -o lună, iar fondul bunicii tale va fi îngheţat dacă nu te măriţi cu mine. Aveam de gând să te cer în căsătorie de ziua ta. O singură partidă de sex nu merită toate astea.”

Gâtul i se strânse chiar dacă furia îi infuza venele. Da, fondul bunicii ei. Adorabila ei bunică nu se căsătorise niciodată şi regretase asta toată viaţa, aşa că se asigurase că nepoata ei nu va face aceeaşi greşeală şi nu -şi va găsi un partener de viaţă. Îi lăsase câteva moşteniri de familie vechi, cu o clauză conform căreia Zephyr trebuia să fie căsătorită până la împlinirea vârstei de douăzeci şi nouă de ani pentru a avea acces la ele.

Acum, Zephyr era destul de non-mercenară şi nu-i păsa suficient de mult de bani pentru a se căsători. Dar moştenirile de familie se aflau pe linia tatălui ei de peste cinci generaţii, iar bătrâna şireată ştia că mama ei ar fi preferat să o căsătorească sub ameninţarea armei decât să lase ceva atât de valoros pentru moştenirea lor să meargă la caritate. Alec fusese o partidă bună. Ea era o fată din clasa de mijloc, iar el era un bărbat arătos, provenea din bani şi avea influenţă în oraş. Îşi iubea părinţii şi ei o iubeau, şi nu putea nega că văzând profilul lui Alec îi făcuse să se simtă mai mulţumiţi de relaţia lor. Eventualul acces la fondul bunicii ei a fost un beneficiu secundar. Probabil că era singurul motiv pentru care se gândise să se stabilească cu el.

„Şi să recunoaştem, Zee”, a continuat Alec cu un zâmbet moale,

aproape liniştitor, care ar fi arătat bine dacă ea nu ar fi vrut să i-l smulgă de pe faţă, „nu vei primi o ofertă mai bună. Nu eşti o frumuseţe ca sora ta. Să găseşti un soţ bogat şi puternic ca mine este o oportunitate rară pentru tine.”

Îndrăzneala acestui om o îngrozea cu adevărat. Uitând să-şi ceară iertare, pe faţa lui nu se citea nicio urmă de remuşcare sau ruşine. Şi ca un adevărat narcisist, o întorsese împotriva ei şi a aşa-zisei ei inadecvări, şi încercase să o facă să se simtă nesigură de propria ei soră. Asta a fost probabil cel mai stupid lucru pe care a încercat să-l facă. Sora ei era cea mai bună prietenă a ei, frumuseţea ei exterioară nu reprezenta nici măcar jumătate din frumuseţea ei interioară. O iubea pe Zen şi era mândră de ea în fiecare nenorocită de zi. Încercarea de a crea o barieră între ele era o idioţenie.

Un clopoţel puternic a sunat din spate şi ea s-a întors să vadă cum lupta se termina, bestia fiind în mod clar învingătoarea, în timp ce se îndrepta spre un colţ al camerei pentru a vorbi cu un tip chel. Se uită la spatele lui, plin de cicatrici, şi se întrebă ce se întâmplase cu el.

Întorcându-se pentru ultima oară cu faţa spre fostul ei soţ, s-a apropiat şi l-a mângâiat pe piept.

„Am terminat, Alec”, a declarat ea în timp ce mulţimea se îndrepta încet spre partea opusă a sălii. „M-aş mărita cu oricine în afară de tine.”

El a chicotit. „Eşti nebună.”

Zephyr zâmbi. În sfârşit, ceva spus corect. „Eu sunt. Am fost, de asemenea, cel mai bun pe care l-ai avut. Acum du-te şi fute-i pe toţi cei pe care îi vrei. Ştiu că o voi face.

Înainte ca el să mai poată spune un cuvânt, ea s-a întors pe călcâie, ţinta ei fiind fixată pe un spate masiv, acoperit acum de un tricou negru, cu ţesătura întinsă încordat peste el. În timp ce străbătea mulţimea, ştia că Alec o urmărea şi, în timp ce se îndrepta în direcţia în care se îndrepta, simţea cum ochii celorlalţi cădeau asupra ei.

Şi nimic din toate astea nu conta, pentru că dacă *el* era *el,* dacă ea îl găsise după zece ani…

Trebuia să ştie. Trebuia să ştie. La naiba cu toti ceilalţi.

J J J J

Se afla la aproape un metru de bestie şi de tipul cu care vorbea

când a văzut cum muşchii din spate i se înăspresc, iar gâtul i se întoarce pentru a o privi cu un ochi auriu.

Aur lichid, topit.

Aurul care odinioară îi ardea venele.

El.

Pasul i s-a clătinat pentru o fracţiune de secundă.

Era mai mare acum, mai intimidant, şi nu doar din cauza mărimii sale uriaşe. Era felul în care cicatricea urâtă îi tăia de la linia părului, peste ochiul lipsă, peste obraz şi până la colţul buzelor, dispărând sub barba scurtă. Era felul în care purta un plasture de piele peste ochi şi încă simţea pe cineva în spaţiul său personal înainte ca acesta să se anunţe. Era felul în care avea mai multă putere în acea privire singulară decât aveau majoritatea oamenilor în întregul lor corp. Nu pierduse asta cu ochiul drept.

Faţa lui nu arăta nimic, nicio recunoaştere. Să fi fost din cauza părului? Îl păstrase blond pe atunci şi, cu siguranţă, căpătase nişte curbe între timp. Dar chiar devenise atât de de nerecunoscută? Era complet depăşită de situaţie, dar sărise deja de la bord, şi la naiba dacă nu avea de gând să înoate.

Inspirând cu hotărâre, ea a redus distanţa dintre ei, chiar dacă el o privea ca un şoim, şi a sărit.

Mâinile lui au prins-o instinctiv când ea şi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei lui, mâinile ei apucându-i umerii. El era solid, de neclintit şi o susţinea cu o uşurinţă pe care ea nu o mai experimentase niciodată în ultimul deceniu.

Fără să-i dea timp să întrebe ceva, ea şi-a înclinat faţa şi l-a sărutat, cu buzele tremurându-i de emoţie.

El s-a înţepenit, strânsoarea lui pe talia ei devenind uşor mai strânsă când s – a retras puţin, ceva asemănător curiozităţii emanând din el. Nu ştia cum era viaţa lui sexuală, dar se îndoia că avea fete la întâmplare care se căţărau pe rama lui şi-i puneau una. Sau poate că avea.

„Te rog”, şopti ea în spaţiul dintre gurile lor, ştiind că era fata din ea care sărutase un băiat sălbatic vorbind. Avea nevoie să creadă pentru ea însăşi că era el, să simtă asta în oasele ei, să simtă asta în sărutul lor.

Privirea lui aurie a luat-o în considerare pentru o secundă, înainte de a o muta brusc, ţinând-o în picioare cu un singur braţ

sub fundul ei, cealaltă mână încă înfăşurată în bandă prinzându-i părul şi trăgându-i gâtul înapoi într-o mişcare care era *putere* pură.

Putere brută, neadulterată.

Zephyr nu ştia la ce se aşteptase, dar nu fusese asta. Nu felul în care el preluase controlul, nu felul în care inima ei începuse să bată frenetic ca răspuns la asta, nu felul în care i se strângea miezul. Era ca şi cum tragerea de scalp şi mâna lui lipită de părul ei ar fi găsit ceva primitiv în adâncul ei şi l-ar fi împins într-o conştiinţă ciudată.

Nu mai făcuse asta până atunci.

Gura lui s-a apropiat de a ei, iar ea a aşteptat, incapabilă să îşi mişte gâtul şi să reducă distanţa. În esenţă, era imobilizată şi asta o afecta. De aproape, putea distinge uşor luciul de transpiraţie de pe pielea lui bronzată, adâncimea cicatricilor, detaliile complicate ale plasturelui de pe ochi. Era mai elegant decât se aşteptase, un fel de piele. Se întreba cum se simte la atingere. Doamne, era nebună. Tocmai îl văzuse pe bărbatul ăsta lovindu-l pe altul, iar ea era pe el ca un urangutan cu copacul său preferat.

„Ce caută un mic curcubeu ca tine într-o gaură de rahat ca asta?” murmură el inhalându-i gâtul, atât de încet încât ea îi simţea cuvintele mai mult decât le auzea. Ştia că are o personalitate plină de culoare, dar nu i se mai spusese niciodată „curcubeu”, iar felul în care el a spus-o a fost frumos, foarte frumos.

Dar asta îi mai spunea ceva: el nu o recunoştea.

Nimic.

Ceva asemănător cu durerea şi dezamăgirea s-a abătut asupra ei. Totuşi, la ce se aştepta? Era clar că el trecuse prin multe, şi trecuseră zece ani.

„Este o poveste lungă”, i-a spus ea încet, înghiţind tumultul de emoţii din interiorul ei.

El nu s-a mişcat, doar a privit-o.

Zephyr a închis ochii, mortificată. Ultima oră fusese o lovitură la inimă după alta. Probabil că ar fi trebuit să meargă acasă şi să plângă.

Ea a început să-şi mişte picioarele, iar strânsoarea lui pe părul ei s-a întărit, îngheţând-o pe loc.

Ea putea simţi căldura emanată de corpul lui. El mirosea a sălbăticie, aşa cum îşi imagina ea că miros adâncurile întunecate ale pădurii sălbatice de dincolo de oraş – transpiraţie, lemn, mosc şi ceva necunoscut. Cu ochii închişi, şi-l putea imagina în alt timp, în alt loc, vânând în sălbăticie, venind la peştera lui şi futându-şi femeia în stare brută. Ăsta era cuvântul. Crud. Nu mirosise niciodată pe cineva atât de crud. Majoritatea băieţilor din timpul adolescenţei ei se înecaseră în spray-uri de corp care anunţau că femeile cad pe ei dacă le folosesc, iar Alec se dădea mereu cu apă de colonie care costa probabil mai mult decât câştiga ea într-o lună. Alpha mirosise întotdeauna aşa cum arăta. *Crud.*

Înainte ca ea să se poată gândi la altceva, el i-a înclinat capul cu strânsoarea sa şi şi-a lipit gura de a ei.

Bătăile inimii i s-au frânt.

Cafea.

Mentă.

El.

Gustul lui a explodat pe limba ei, gura lui mişcându-se peste a ei cu măiestrie, limba alunecând împreună cu a ei într -un mod care i-a făcut coapsele să se strângă în jurul trunchiului lui în amintire.

Putea să sărute. Să sărute cu adevărat, cu adevărat. Întotdeauna a putut.

A simţit cum ţesutul cicatrizat de pe partea laterală a gurii lui o apasă pe a ei, senzaţia nefiind neplăcută, dar cu care nu era obişnuită, barba lui scurtă creând o fricţiune subtilă care chiar a făcut ceva pentru ea. Nu ar fi crezut niciodată că îi va plăcea părul facial, dar la naiba.

Şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului lui, presându-şi inconştient corpul cât mai aproape de al lui, şoldurile ei măcinându-se fără să stea pe gânduri peste muşchii lui solizi, frecând-o într-un mod decadent.

Nu era un sărut, era o *experienţă,* iar ea se simţea din nou ca o virgină la prima ei întâlnire cu el. Senzaţii noi îi străbăteau corpul, promisiunea a ceva întunecat, delicios şi depravat la orizont, care făcea ca tot ce era feminin în ea să se desfăşoare, să se deschidă şi să accepte jefuirea fiinţei sale. Era un sărut deopotrivă nou şi familiar, ca o melodie pe care o auzise cu mult timp în urmă şi nu

o uitase niciodată. Şi inima ei ştia că el i-o va trage acum aşa cum o sărutase şi, Doamne, voia să ştie cum ar fi. O va ţine la pământ şi o va trânti în pat? I-ar trage părul la spate şi i-ar devora gura în timp ce se cufunda în ea? I-ar marca pielea cu dinţii?

Un fior i-a străbătut corpul, iar sfârcurile i s -au strâns în puncte tari pe pieptul lui.

Romantică la suflet, a crezut întotdeauna în dragoste la prima întâlnire. Părinţii ei fuseseră un cuplu îndrăgostit la prima întâlnire. Unul dintre colegii ei a fost un cuplu de îndrăgostiţi la prima întâlnire. Chiar şi bunicii ei din partea tatălui formaseră un astfel de cuplu. Şi ea descoperise asta cu el cu mult timp în urmă, şi sărutându-l a readus totul la viaţă – emoţiile, atracţia, dorinţa şi durerea. *Oh, durerea dulce şi amară.*

El a fost dragostea ei la prima întâlnire. Şi nu ştia cine era el acum, dar era al *ei.* Întotdeauna a fost al ei.

Câteva fluierături au închiriat aerul, cineva a strigat la pisică, iar ea a deschis ochii, uitându-se la bărbatul care îi înclinase din nou lumea pe axa ei. Amintindu-şi brusc că nu erau singuri, Zephyr se trase înapoi şi se uită la el, cu sânii ei fluturând, lipiţi de pieptul lui.

Gura lui era umedă şi uşor roz de la luciul ei şi nu părea deranjat în timp ce o privea.

Se clătină înapoi pe propriile picioare, înclinându-şi gâtul pe spate pentru că, Doamne, bărbatul era binecuvântat de zeii verticali, iar ea nu. Înălţimea lui părea să fie singura trăsătură recognoscibilă din vechiul el – grosimea, cicatricile, rănile şi pericolul erau toate noi.

El nu o recunoscuse, aşa că trebuia să o ia de la capăt. „Mulţumesc.”

Partea nevătămată a buzei i s-a zbârlit puţin, iar ochiul lui auriu s-a îndreptat în spatele ei. „Eşti cu el?” a întrebat el. Vocea lui era… mai masculină decât îşi amintea ea. Chiar nu ştia cum s-o spună altfel. Baritonul era mai grav, tenorul era mai grav, sunetul puţin mai răguşit. Era o voce pe care şi -o putea imagina comandând o încăpere plină de oameni, o voce pe care şi-o putea imagina şoptindu-i lucruri murdare unui iubit, o voce de piele neagră şi putere sălbatică.

S-a întors să vadă la cine se referea, găsindu-l pe Alec

fumegând în mulţime. Uitase de el.

„Nu.” Refuzul ei a fost puternic, mai acut decât ar fi vrut. Nasul i s-a încălzit în timp ce era puţin agitată.

Tipul chel de mai devreme a venit din lateral, privindu-i pe cei doi cu un uşor amuzament. „Asta a fost... interesant.”

Alpha i-a ignorat comentariul. „Hector te va duce acasă în siguranţă.” Hector, tipul chel, i-a făcut un zâmbet.

Mâna lui Alpha, încă lipită cu bandă adezivă, a ajuns la bărbia ei, ţinând -o pe loc, privirea lui cu un singur ochi fiind intensă înainte de a -i lăsa un sărut prelung pe buze. „Sărută bine, curcubeu.”

Ceva în cavitatea pieptului i se încreţi de lipsa lui de recunoaştere, în timp ce altceva înflorea de bucuria pură de a-l găsi din nou.

Zephyr a scuturat-o şi şi-a lăsat buzele să se curbeze într-un zâmbet. „Şi tu, sexy.”

I-a simţit amuzamentul. Cu o chicoteală sub bărbie, el s-a îndepărtat de arenă, lăsând-o în urmă ca în urmă cu zece ani, aşteptând ca el să se întoarcă şi să se întoarcă din nou la ea.

Prima ei dragoste, cea de care nu şi-a revenit niciodată. Iubirea, genul de iubire căreia îi putea da totul şi pe care o putea umple din nou pentru a da şi mai mult, genul de iubire care se strecura pe sub radar şi într-o zi era acolo, amestecată în cimentul fundaţiilor ei, iubirea care a pătruns atât de adânc în oase încât a schimbat cursul fiinţei.

El fusese acea iubire.

El s-a întors.

Şi nu şi-a amintit nimic.

Era *distrusă.*

Capitolul 2

Zefir

„Rahat, Zee. Ce facem acum?”

Zephyr se uită la Zenith aşezată în faţa oglinzii, ungându-şi părul negru şi lung. Sora ei cu cinci ani mai mică era ceea ce toată lumea numea o frumuseţe. Avea o siluetă naturală micuţă, de fotomodel, pe care toată lumea din cercul lor social o aprecia, ochi plini de suflet care făceau bărbaţii să facă coadă pe străzi şi maniere care ar face de ruşine o regină. Dar aparenţele erau înşelătoare. Zephyr ştia că era şi fata care încercase să se sinucidă când era mai tânără din motive necunoscute, fata care se lupta în fiecare zi cu fel de fel de demoni în mintea ei, fata care se cufundase în justiţia socială şi care lucra pentru o organizaţie non-profit – Survivors of Los Fortis – care se ocupa de victimele agresiunilor şi abuzurilor şi le reabilita. Dacă existau îngeri pe pământ, sora ei era unul dintre ei.

Zephyr a lucrat voluntar cu ea în weekenduri, aranjând şi tuns părul doamnelor de la centrul SLF. Oamenii subestimau întotdeauna puterea pe care o schimbare de look o poate avea asupra psihicului cuiva. Ea văzuse femei care vărsau lacrimi după o tunsoare, femei cu un trecut dur, traumatizant, care se lepădau de durerea lor, de istoria lor, de condiţionările lor după ce îşi tundeau părul, fie şi numai pentru o clipă. Le dădea putere, le făcea să se simtă ca o versiune mai nouă a lor, care nu trebuia să lase trecutul să le dicteze viitorul pentru o secundă, şi, deşi nu era o contribuţie mare în marea schemă a lucrurilor, Zephyr iubea acel prim catharsis emoţional pe care îl aveau imediat după aceea.

Şi-a scos cerceii cu floarea-soarelui din lobi şi i-a aruncat pe comodă în camera ei, în timp ce Zen o privea cu ochi curioşi. Zephyr îşi petrecuse ultimele minute informându-şi sora în timp ce amândouă îşi îndeplineau ritualurile nocturne.

„Nu ştiu”, a răspuns ea, mergând spre singura fereastră mare din camera ei, draperiile albe, subţiri ca o pânză de fum, zburând înăuntru cu vântul. Camera ei era o reflectare a ceea ce simţea ea că este în interior – colorată şi haotică, cu aşternuturi drăguţe

imprimate pe un pat queen-size, pereţi vopsiţi în alb cu o multitudine de fotografii, plante de interior care înfrumuseţează colţurile şi bibelouri de pretutindeni împrăştiate la întâmplare peste tot.

Curcubeu.

Îi spusese curcubeu. Cândva, îi spusese rază de soare, pe vremea când părul ei era blond. Îi plăcea mai mult curcubeul. Uitându-se în jur, şi-a dat seama că camera ei reflecta acest nume. Camera surorii ei era opusă, organizată, minimalistă şi în culori pastelate.

Amândoi închiriaseră un apartament în oraş, la distanţă de mers pe jos atât de salonul ei, cât şi de centrul SLF. Părinţii lor locuiau în suburbiile unde crescuseră, unde tatăl ei încă lucra la aceeaşi agenţie de contabilitate la care lucra de treizeci de ani. Deplasarea zilnică la serviciu devenise atât costisitoare, cât şi problematică atunci când ea începuse să lucreze la salon, aşa că Zephyr se mutase la scurt timp după aceea, iar sora ei o urmase după ce terminase facultatea.

Aplecându-se pe pat, Zephyr a început să-şi dea cu loţiune pe braţe în timp ce Zen îşi masa scalpul cu degetele, rutina fiind reconfortantă pentru amândouă după o zi lungă.

„Nu pot să cred că nu-şi aminteşte de tine.” Sora ei a frecat şuviţele. „Apropo, trebuie să-i spui mamei despre Alec. Trebuie să înceteze să-ţi mai planifice nunta în capul ei cu broasca.” Zen fusese întotdeauna împotriva lui Alec.

Zephyr sforăi. „Slabe şanse de aşa ceva. Mă vrea „fericit, căsătorit şi bogat”, cu un ginere cu care să se poată lăuda în faţa doamnelor de la club.”

„La fel de adevărat.”

Au rămas tăcuţi o vreme, contemplând. Zephyr ştia că nu avea cum să meargă mai departe cu relaţia cu Alec acum, dar nu ştia cum să -şi protejeze părinţii de consecinţe. Cunoscându-l pe Alec, ştia că el ar lua o respingere ca pe o lovitură dată orgoliului său, posibil făcând-o pe mama ei să-şi piardă statutul social pe care îl câştigase prin asociere. În ceea ce o priveşte pe Zephyr, probabil că numele ei ar fi împânzit tot oraşul. Nu ar fi surprinsă dacă ar veni şi după reputaţia lui Zen, mai ales ştiind că ea fusese adoptată în familie. Nu arăta prea bine. Avea o viaţă minunată, o

familie minunată şi, deşi mama ei putea fi uneori foarte influenţată de ceea ce spuneau alţii, era o mamă minunată.

„Uită de Alec pentru o secundă.” Vocea feminină a lui Zen a pătruns în meditaţiile ei. „Încă nu pot să cred că l-ai văzut pe Alpha, Alpha-ul *tău,* după atâta timp. Adică, care sunt şansele ca tu să-l urmezi pe Alec şi să-ţi găseşti iubirea pierdută? Credeam că a plecat din oraş. Chiar l-ai văzut?”

Zephyr roşise uşor, sărutul fiind proaspăt în memoria ei. În retrospectivă, părea o nebunie.

„L-am văzut. Am sărit şi l-am sărutat, iar apoi el m-a sărutat pe mine. Felul în care mi-a atins părul...” vocea i s-a întrerupt în timp ce îşi evantaia dramatic faţa.

Zen s-a aerisit şi ea, rânjind. „Sună mai sexy. Şi Alec chiar a văzut asta?”

„Alec şi cel puţin alţi cincizeci de străini la întâmplare.”

„La naiba. Cum e el acum? „ a întrebat Zen, cu o privire uşor visătoare pe faţă. Acesta era singurul lucru pe care îl aveau în comun – amândouă erau romantice fără speranţă, Zephyr un pic mai dură şi Zen un pic mai moale, dar totuşi romantice fără speranţă. În plus, Zen era singurul suflet care mai ştia despre Alpha.

„Uriaş”, îşi aminteşte Zephyr, bătăile inimii accelerându-i-se la auzul amintirii. „Solid. M-a ţinut cu un braţ tot timpul. Îţi poţi imagina?”

„Broasca nu ar face-o niciodată!” Zen chicoti, strângându-şi părul într-un coc. „Este încă acolo? Scânteia?”

Da, a fost acolo în regulă. „A fost mai intens. Nu ştiu dacă e din cauză că ne – am maturizat amândoi acum, dar e... acolo. Ştiu că a simţit-o.”

„Spune-mi mai multe. Lasă-mă să trăiesc indirect prin tine.”

Zephyr a terminat de pus loţiunea pe el. „Acum e cu adevărat marcat. Nici nu-mi pot imagina prin ce trebuie să fi trecut ca să le aibă pe toate. Era chipeş, dar acum e... sălbatic. Periculos. Cineva cu care nu vrei să te pui. Are şi un bandaj pe ochi.”

Zen s-a liniştit, cu braţele ridicate pe păr. „Petic pe ochi?”

„Jur că nu inventez asta”, a chicotit Zephyr, închizând sticla de loţiune şi aşezând-o pe noptieră. „Arăta ca un pirat, doar că era mai sexy şi mai curat şi mai bine mirositor. Deşi nu ştiu cum

miroseau piraţii – probabil marea, de asemenea, îţi poţi imagina…”

„Ai spus cumva cicatrici şi ochi pătaţi?”

„-stench pe bord cu toate-”

„Zee.”

„-bărbaţi care nu se spală pentru-”

Zen se ridică de pe scaun cu o mişcare bruscă şi veni la ea. „Zee, concentrează-te!” Ea pocni din degete şi Zephyr îşi opri divagaţia, încruntându – se la seriozitatea de pe chipul surorii sale.

„Există un singur bărbat în oraş despre care ştiu că poartă un plasture pe ochi, şi sper din tot sufletul să nu fie el, pentru că este…” Zen şi -a muşcat buza, ochii ei căprui fiind tulburaţi. „E periculos”

Zephyr şi-a simţit sprâncenele încreţite. „Stai, despre ce vorbeşti?”

Sora ei trăgea de mânecile lungi ale cămăşii ei de noapte, una pe care o purta în pat ca o bătrână. Zephyr ştia că asta o făcea să se simtă în siguranţă. „Un tip cu plasture pe ochi deţine clădirea SLF. Şi Trident Towers. Şi jumătate din oraş. La prima vedere, e un mare şmecher în imobiliare. Nu i-am aflat niciodată numele, dar se zvoneşte că e foarte implicat în lumea interlopă, iar eu îl cam cred. Nu poţi obţine toate astea fără să fii puternic, iar acest tip de putere în acest oraş…”

„-este periculos”, a completat Zephyr, lăsând să se înţeleagă, întrebându -se dacă era acelaşi tip despre care vorbea sora ei şi, dacă da, de ce naiba un om care deţinea jumătate din oraş s-ar lupta ilegal cu pumnii goi într-un subsol dubios? Nu avea niciun sens.

„Nu i-ai auzit niciodată numele?”, a întrebat ea.

Sora ei a scuturat din cap. „Nu cred că cineva a auzit de el în viaţa normală, în sine. Ştiu despre chestia cu bandajul pe ochi doar pentru că una dintre fetele de la SLF mi-a spus despre el. Era o angajată de-a lui, cred? Oricum, tatăl ei a bătut-o şi omul cu plasturele pe ochi a trimis-o la SLF. A fost acolo o vreme, poate îţi aminteşti de ea. Jasmine?”

O imagine a unei femei cu partea stângă a feţei umflată, cu un tatuaj marcat cu forţă pe linia maxilarului, i-a venit în minte. „I-am

făcut un bob chic. A plâns după aceea. Îmi amintesc. „

„Da,” ochii surorii ei erau sumbri. „Mi-a spus câte ceva despre tipul cu bandajul pe ochi. A spus că le oferă fetelor de pe străzi… siguranţă. Şi dacă nişte fete ar veni să-l caute, ar trebui să menţionez asta şi să le dau un număr de contact. Dar nu ştiu dacă e Alpha-ul tău.”

Tăcerea a continuat pentru o vreme, în timp ce amândoi reflectau asupra veştii.

Era acelaşi om? Era implicat în lumea interlopă? Dacă era, ar fi trebuit să se gândească măcar să încerce să urmărească ceva? Întotdeauna a fost o fată bună. Îşi plătea taxele la timp, ajuta bătrânele să treacă strada şi respecta legea. Şi, deşi Alpha nu avusese niciodată prea multă consideraţie pentru lege şi simţul său al moralităţii fusese întotdeauna distorsionat, implicarea în lumea interlopă era cu totul altceva. Dacă bărbatul cu plasturele pe ochi şi Alpha erau la fel, ar fi trebuit să încerce să-l contacteze din nou şi să se implice în mijlocul ei?

Zephyr îşi amintea de lipsa de recunoaştere pe care o văzuse în privirea lui, şi nu o mai durea la fel de tare acum că nu era prea emoţionată. Dar acum că îl găsise, deja îi era poftă să meargă să-l vadă din nou, să afle cine devenise, să-i înţeleagă intermediarul, să-i afle scuzele. Voia poveştile cicatricilor lui, mersul minţii lui, intensitatea ochilor lui.

Îl voia pe el, chiar dacă era omul lumii interlope.

Şi dacă el nu-şi amintea de ea, ea trebuia să-i ofere ceva valoros, ceva care să-l facă să le dea timp să cadă din nou.

Sămânţa unei idei a înflorit în mintea ei – o idee nebunească, dar înviorătoare.

„Ai spus că deţine Turnurile Trident, nu?” zise Zephyr, ideea solidificându – se în creierul ei. Era nebună. Trident Towers erau unul dintre cele mai scumpe complexe de birouri din centrul Los Fortis.

„O, nu”, i-a arătat Zen faţa. „Cunosc faţa asta. Orice ai pune la cale în capul tău, nu o face.”

Zephyr a clipit inocent. Sora ei a gemut. „O să intri în mari belele.”

Ea a aşteptat.

„Ugh”, a pufnit Zen. „Da. Doar nu te lăsa ucis.”

„Este un nivel scăzut.”

Sora ei i-a aruncat o pernă în cap înainte de a se îndrepta spre uşă. „Cunoscându-te…”

Dându-şi ochii peste cap, Zephyr şi-a scos limba când sora ei a plecat, rotiţele din creierul ei învârtindu-se.

Deschizându-şi rapid laptopul, şi-a petrecut următoarea oră căutând cu sârguinţă înregistrările publice ale proprietăţii pentru Trident Towers şi SLF, având nevoie să confirme dacă bărbatul cu plasture pe ochi şi Alpha erau unul şi acelaşi. Totul era înregistrat la o singură adresă.

Securitate AV
Etajul 28, Turnul A,
Trident Towers, Zero Avenue
Los Fortis – LF001A

AV.

Alessandro Villanova.

El a fost.

El nu-i spusese niciodată numele, dar ea ştia. Era el.

Zephyr se holba la adresă, sfâşiată de ce să facă. Dacă ar fi urmărit-o, ar fi putut schimba cursul vieţii lor. Ar fi mai bine dacă ar lăsa-o baltă.

A închis laptopul.

Da, ar fi lăsat-o baltă.

***

Ea nu a renunţat.

Zephyr a lucrat ca unul dintre cei mai buni coafori la Leisure Locks, unul dintre saloanele premium la trei străzi de centrul oraşului şi de Trident Towers.

Turnurile Trident erau un set de trei zgârie-nori în mijlocul oraşului, în ceea ce Zephyr numea partea „bougie” a oraşului. La această oră a dimineţii, era aglomerat. Drumurile erau pline de trafic, trotuarele erau pline de pietoni hotărâţi, iar agitaţia dintre costumele corporaţiilor şi artiştii lipsiţi de griji era plină de viaţă. Turnul A avea birouri pentru corporaţii multinaţionale, firme de

avocatură bogate şi investitori puternici. Era turnul care făcea bani. Turnul B găzduia apartamente pentru cei care îşi puteau permite o privelişte deosebită în jumătatea superioară şi un hotel de lux în jumătatea inferioară. Era turnul care lua bani. Iar Turnul C, cel mai scurt dintre cele trei, era practic un mall supraevaluat, cu de toate, de la baruri şi restaurante la buticuri de modă high – end şi magazine alimentare. Era turnul care aducea bani.

În ultimele două săptămâni, făcuse un traseu mai lung până la apartamentul ei, trecând pe lângă Turnul A înainte de a merge acasă, pentru a-l cerceta. Şi în două săptămâni învăţase două lucruri.

În primul rând, AV Security a angajat o mulţime de bărbaţi sexy şi musculoşi.

În al doilea rând, Alpha nu a ieşit şi nu a intrat niciodată în clădire prin intrarea din faţă.

De fapt, în toate cele două săptămâni, îl văzuse doar de trei ori, şi asta atunci când se îndrepta spre spatele turnului, după ce coborâse dintr-un SUV imens şi întunecat al cărui nume nu-l putea vedea. Două săptămâni de cercetări şi o mulţime de conversaţii cu sora ei şi cu angajaţii SLF lămuriseră un lucru – era cu siguranţă un răufăcător din lumea interlopă, infam pentru că asigura cea mai bună securitate şi îi enerva pe oamenii importanţi.

El era periculos. Iar ea îl dorea mai mult pentru asta, ca o fraieră ce era.

Zephyr se afla în faţa Turnului A, nervos.

Era absolut nebună. Dar aceasta era singura cale de urmat pe care o putea vedea.

Respirând adânc, s-a îndreptat cu hotărâre spre intrare, zâmbind enorm paznicilor. „Securitatea AV, vă rog.”

Gărzile au dat din cap şi ea a intrat, surprinsă de foaierul masiv de la porţi până la lifturi, cu un birou de recepţie pe o parte cu două femei, o sală de aşteptare cu scaune de pluş pe cealaltă parte şi camere pe fiecare perete. În rochia ei neagră, cea cu mici flori magenta care erau vizibile doar în lumina potrivită, stătea şi se uita la toată lumea, şi tot se simţea nelalocul ei. Părul ei era acum vopsit într-un vişiniu intens şi tuns cu un breton care îi cădea pe frunte, rochia era un pic prea vaporoasă şi nu, nu se potrivea. Doar faptul că stătea în holul acela o făcea să se simtă

ca şi cum nu ar fi aparţinut locului ei. Dar trebuia să facă asta, pentru ei şi pentru viitorul pe care ştia că îl merită. Chiar dacă nu ştia dacă versiunea lui de şef îi va acorda aceeaşi atenţie ca versiunea lui de luptător. Spera să o facă.

Strângându-şi curelele de la mica ei geantă roz, Zephyr stătea la intrare ca o idioată, adunându-şi tot curajul.

„Scuzaţi-mă, domnişoară!”

Vocea din lateral i-a distras atenţia şi s-a uitat să vadă una dintre recepţionistele drăguţe zâmbindu-i plăcut, cu telefonul în mână. Probabil că avea de gând să o roage să plece.

„Da?” Zephyr îşi lipi un zâmbet pe faţă.

„Sunteţi domnişoara Rainbow?”

Domnişoara Rainbow? Zephyr a clipit, confuză, înainte de a-şi da seama. S-a uitat la camera îndreptată spre intrare. El o văzuse. Şi la naiba dacă nu-i plăcea asta.

„Da, sunt.”

„Domnul Villanova vă aşteaptă.”

Un zâmbet uşor i-a schiţat buzele şi a sărutat camera.

J J J

Domnule Villanova. Deci corect.

Dând din cap, s-a îndreptat spre lifturi împreună cu alte persoane care urcau şi a apăsat butonul 28 cu mâinile uşor umede.

Până pe 22, a fost relativ calmă.

Pe data de 23, stomacul ei a început să tremure.

24, şi-a amintit uşurinţa cu care el o ridicase.

z J J J

La etajul 25, şi-a amintit de mâna lui lipită cu bandă adezivă care îi bătea părul, iar corpul ei s-a înroşit uşor. Sprijinindu-se de peretele liftului, i-a privit pe ceilalţi doi bărbaţi coborând la etajul 26.

27, şi-a amintit de ce se afla acolo. Pentru el. Ea a fost acolo pentru el. Mama ei spunea mereu că încăpăţânarea ei o va muşca de fund, şi probabil că avea dreptate. Dar destinul îl adusese înapoi la ea, şi ar fi blestemată dacă ar renunţa la asta. Meritau această şansă, iar el nu putea să lupte pentru ei, aşa că ea o făcea.

Şi-a agăţat geanta de antebraţ, menţinând-o stabilă, şi-a împins ochelarii de soare supradimensionaţi pe păr, şi-a ajustat inelul de

sept argintiu şi s-a uitat o dată în oglindă. Rochia i se potrivea perfect şi îi flutura la genunchi, decolteul îi era expus cu gust, iar picioarele îi erau alungite în tocuri. Arăta sexy şi se bucura că şi el credea la fel.

Uşile s-au deschis la etajul 28, iar Zephyr a clipit surprinsă. Nu semăna deloc cu ceea ce se aşteptase.

O masă lungă din lemn de tec maro în formă de buştean se afla în zona de recepţie, *cu AV Security* gravat pe ea. Bărbaţi înalţi şi musculoşi, purtând tricouri negre din care puteau să iasă şi blugi, se învârteau prin jur, unii sorbind cafea în chicineta din stânga, alţii doar leneveau într -o zonă de relaxare cu ferestre care dădeau spre oraş, un bărbat purtând chiar ochelari şi citind o carte într-un colţ. Trei femei, îmbrăcate cu tocuri înalte şi rochii scurte, ieşeau dintr-o cameră cu Hector, tipul chel care o lăsase acasă în seara precedentă.

Ce era locul ăsta?

„Vă pot ajuta cu ceva?” O voce masculină din lateral a făcut-o să se uite la un alt tip înalt, cu pielea de un maro măsliniu intens şi părul tuns aproape de cap, aproape în stil militar. Urmărindu-i postura, nu ar fi fost surprinsă dacă, de fapt, ar fi servit.

Erau nişte bărbaţi foarte sexy pe piaţă. Aproape că-i venea să facă poze pe furiş pentru Zen.

„Am venit să văd... Alpha?” a ieşit mai mult ca o întrebare decât ca o afirmaţie.

Focoasa s-a încruntat, ochii lui negri evaluând-o clinic. „Alpha nu se întâlneşte cu potenţialii clienţi. Va trebui să te înregistrezi mai întâi la noi. Dacă eşti interesată de securitate, te pot ajuta eu. Eu sunt Victor.” I-a întins mâna.

Înainte să apuce, o palmă mare i-a alunecat în jurul taliei într-o mişcare atât de proprie, încât Zephyr a fost luată prin surprindere. Şi-a ridicat privirea pentru a-şi vedea bestia lângă ea, cu ochii aţintiţi asupra celuilalt tip. „Ea e cu mine”, a declarat el cu o voce care i-a făcut coapsele să se strângă uşor.

Discuţiile s-au oprit.

Cuvintele lui însemnau ceva. Ea nu ştia ce, dar activitatea din zona comună s-a oprit. Toţi băieţii sexy pe care îi ochise se uitau acum la bărbatul de lângă ea, cu ceva asemănător surprizei şi confuziei în aer. Chiar şi tipul care citise se uita curios la ei, în

timp ce ea stătea cu un bărbat de două ori mai mare decât ea.

La naiba.

A fost fierbinte.

Şi era udă.

Fără să mai spună vreun cuvânt nimănui, el a tras-o spre uşa din capătul spaţiului deschis, iar ea a urmat-o rapid, făcând doi paşi pentru ca al lui să nu rămână în urmă, căldura palmei lui arzându-i prin rochie până la piele. Deşi trebuia să înveţe cum să meargă mai încet, Doamne.

Au intrat în birou, iar el a închis uşa în urma lor, mergând spre biroul mare din mahon, sprijinindu-se de el.

„Curcubeu.”

„Zephyr, sau Zee, dacă preferi”, a corectat ea, sprijinindu-se de uşa la care o lăsase, prezentându-se pentru prima dată în timp ce urmărea orice semn de recunoaştere. Nici numele ei nu era prea obişnuit. Mama ei avea o slăbiciune pentru numele ciudate, aşa că se îndoia că el cunoscuse multe Zephyrs. Dar nu era nimic, niciun semn că l-ar mai fi auzit.

În regulă, atunci. Începe misiunea „ardezie albă”.

Zephyr a acceptat asta şi a mers mai departe. În primul rând, trebuia să-l privească cum se cuvine în lumina soarelui, să vadă tot ce pierduse în acea noapte.

Purta un tricou negru şi blugi, la fel ca bărbaţii de afară, nu ceea ce s-ar fi aşteptat de la un tip din Turnul A care deţinea jumătate din oraş sau de la un lord al lumii interlope despre care oamenilor le era frică să vorbească.

El pur şi simplu a aşteptat, lăsând-o să îl verifice pe îndelete, în timp ce ochii ei îi străbăteau cadrul masiv, ajungând să se oprească asupra cicatricei.

„Arăţi intimidant”, i-a spus ea, fixându-şi în sfârşit privirea cu ochiul lui singular. „Nu că mi-ar fi frică. Nu aş fi sărit pe tine dacă aş fi fost.” La naiba, felul în care se uita la ea o afecta. „De asta sunt aici. Nu pentru a fi sărutat din nou, deşi nu m-ar deranja asta.” *Anulează, anulează, anulează.* „A fost un sărut foarte frumos. Probabil cel mai bun sărut pe care l-am avut. Am deviat de la subiect. Scuze, sunt puţin nervos.”

Sprânceana lui de deasupra ochiului s-a ridicat, dar el a rămas tăcut, ceea ce a făcut-o şi mai nervoasă.

„Vorbesc uneori când sunt nervoasă”, a mormăit ea, clătinând din cap. „Eu doar...”

Ea şi-a împins bretonul într-o parte, în timp ce el îşi înclina capul. „Ce făceai cu Alec Reyes?”

Mâna ei s-a oprit pe breton şi s-a încruntat la el. „Îl cunoşti?”

Bărbatul a contemplat-o. „Drumurile noastre s-au intersectat.” Vag.

„A fost iubitul meu până în acea noapte”, l-a informat ea.

„Ce s-a întâmplat în acea noapte?”

Ţi s-a întâmplat.

„Scula lui a căzut în vaginul cuiva. În mod repetat.”

„Ah.” *Ah.* Ce a fost acel *„ah”?*

Totuşi, ea nu a exprimat acest gând.

Se îndreptă brusc de birou şi se duse să se aşeze în spatele acestuia pe scaunul mare, camera părând mai spaţioasă cu el aşezat. „Deci, cu ce te pot ajuta, Zephyr?”

Îi plăcea cum îi rostea numele. *Zey-furr*. Ar toarce dacă ar fi o pisică la felul în care îl rostea el, probabil că ar intra şi ea în călduri şi s -ar freca de el.

Nu este momentul.

Înghiţind în sec, şi-a încrucişat braţele pe piept pentru a-şi ascunde sfârcurile, observând cum privirea lui a căzut pe decolteul ei înainte de a reveni la faţa ei. Bun. Era atras de ea. Asta era important.

„Eu...” a ezitat, neştiind cum să o spună.

A aşteptat cu răbdare.

Şi apoi a rostit cuvintele care îi stăteau pe creier de două săptămâni.

„Căsătoreşte-te cu mine.”

Tăcere.

Îl surprinsese. Putea să vadă asta pe faţa lui pe jumătate încruntată. El s-a aşezat pe scaun, cu un singur ochi concentrat asupra ei. „Poftim?”

Aceasta ar fi fost partea cea mai grea, să-l convingă că nu era decât o căsătorie de convenienţă, o schemă *quid pro quo.* Dar ea venise pregătită.

Inspirând adânc, se îndreptă spre scaunul din faţa biroului lui şi se aşează, încercând cu seriozitate să facă totul să aibă sens.

Avea tot planul, îl exersase pe Zen în acea dimineaţă, spre exasperarea surorii ei. Vremuri disperate şi toate cele.

„Bine”, nu s-a întâmplat nimic. „Bunica mea, binecuvântată fie sufletul ei, era nebună de legat. Ea a avut aceste relicve de familie vechi şi moşteniri care au fost în familia noastră de mai multe generaţii, şi ea a lăsat totul pentru mine, cu condiţia ca eu sunt căsătorit de douăzeci şi nouă ziua mea de naştere, care este în două săptămâni. Nu mă întrebaţi de ce, încă nu mi-am dat seama. Sunt importante pentru familia mea şi vreau să le transmit şi copiilor mei într -o bună zi, de aceea eram pregătită să mă stabilesc cu Alec. Dar Alec este... autoritar. Nu va accepta niciodată că l-am respins şi va încerca să intervină pentru ca eu să nu pot găsi pe altcineva la timp, oricum ar putea el. Nu am fost îndrăgostită de el, chiar dacă am încercat. Dar...” a făcut o pauză, încercând să – şi stăpânească emoţiile în timp ce vorbea cu el, doar prezenţa lui făcând ravagii în interiorul ei.

„Continuă”, a îndemnat el, cu braţele lui mari sprijinite pe braţele scaunului, cu ochiul lui auriu fixat pe ea.

Zephyr a expirat puternic. „În noaptea aia, am simţit o legătură cu tine. Apoi am aflat cine eşti şi probabil că eşti singurul tip din oraş care îl poate face pe Alec să facă pe el, scuză-mi limbajul. Şi apoi mi-a venit ideea că aş putea omorî doi iepuri dintr-o lovitură. Crezi sau nu, eu nu mă plimb cerând în căsătorie străini la întâmplare. Ştiu că nu mă cunoşti, dar sunt o persoană grozavă de avut în preajmă. Deci... vrei să te căsătoreşti cu mine? Doar pentru vreo şase luni? Testamentul bunicii mele ar fi executat până atunci, iar Alec ar fi coborât un cui, şi apoi putem merge pe drumurile noastre. Şi nu va fi prea rău. Vreau să spun că avem o chimie foarte fierbinte şi eu sunt o persoană drăguţă şi tu pari un tip solid şi vreau doar să...”

„Respiră.”

Zephyr a făcut o pauză, a inspirat şi şi-a spus să se calmeze. Vorbea foarte mult, dar era emoţionată. Acesta era un risc. Dacă el spunea da, ea ar fi avut o poveste grozavă de spus nepoţilor lor. Dacă el spunea nu, ea nu ştia ce ar fi făcut. Testamentul bunicii ei, deşi important, era mai mult o scuză acum; scopul ei principal în această aventură era el.

Zephyr s-a aplecat în faţă în timp ce ea îl implora. „Te rog.”

Alpha a privit-o timp de câteva minute, contemplând ceva, înainte de a vorbi în cele din urmă. „Şi de ce aş fi de acord?”

Zephyr şi-a simţit inima triplându-şi bătăile. „Pentru că am auzit că nu aţi mai fost cu o femeie de ceva vreme, domnule Villanova. Şi m-aţi avea pe mine, iar eu sunt fantastică în pat, dacă pot spune aşa. De asemenea, am ceva de -al tău. Şi pentru şase luni din viaţa dumneavoastră, vă voi înapoia secretul.” S-a aplecat înainte cu seriozitate. „Fii soţul meu, iar eu sunt a ta. Nu ai nimic de pierdut şi atât de multe de câştigat. Voi fi cu plăcere prietena ta, iubita ta, soţia ta, orice ai nevoie.”

Putea vedea că era intrigat.

„Voi semna un contract prenupţial”, a continuat ea, arătând clar că nu vrea bunurile lui, cel puţin nu cele financiare. „La sfârşitul celor şase luni, când ne vom despărţi, nu voi lua nimic.”

A bătut cu degetele în partea de sus a scaunului, o cicatrice de pe dosul mâinii urcandu-i pe braţ. Deci ştii ceva despre mine, iar dacă mă căsătoresc cu tine, voi afla secretul şi te voi prinde?”

Zephyr îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui, chiar dacă degetele ei îi strângeau rochia.

„Da.”

Capitolul 3

Zefir

Era ceva foarte liniştit la el în timp ce se gândea la ofertă. O privea neclintit cu acel ochi auriu, cu capul înclinat spre stânga, lumina soarelui care pătrundea din ferestrele mari aruncând o lumină strălucitoare pe chipul său frumos şi plin de cicatrici.

„Nu-mi spui tot adevărul”, a spus el în cele din urmă, iar inima ei a tresărit.

Nu, ea nu era.

Nu-i spunea secretele lui – că ştia atât de multe despre el încă dinainte de a-l vedea pentru prima dată. Nu-i spunea că el fusese primul ei sărut, că încă îşi mai amintea cum metalul de la gardul în care o împinsese îi săpase în spate, unde avea şanţuri de o săptămână. Nu-i spunea că-l iubise ca tânăr şi că voia să-l iubească din nou ca adult.

Nu înţelegea cum de devenise o amintire atât de fugitivă pentru el. Ştia că sună ca şi cum ar fi fost o hărţuitoare, dar nu era aşa. Ea doar... iubea în singurul mod în care ştia cum să o facă – complet, absolut, fără nicio ruşine. Totul începuse când, la zece ani, îşi rupsese coastele căţărându-se în copacul din curtea ei. Fusese internată în spital pentru o săptămână şi, pentru că secţia pentru copii era plină, o plasaseră temporar în secţia pentru adulţi, cu o femeie mai în vârstă şi amabilă.

Femeia era pe moarte, dar vorbise cu Zephyr. O întrebase despre ea, despre familia ei şi jucase un joc al cuvintelor cu ea. A vorbit despre fiul ei, despre ce băiat puternic era, despre cum era o persoană atât de bună, dar era tristă că îl lăsa singur. Nu va avea pe nimeni după ce ea va pleca, iar Zephyr, cu inima frântă pentru un băiat pe care nu-l cunoscuse, îi promisese că va fi acolo pentru el. Femeia mai în vârstă, Adriana, zâmbise cu dragoste şi îi făcuse promisiunea cu degetul mic. Ea murise în somn în acea noapte.

În dimineaţa următoare, Zephyr văzuse un băiat înalt şi slab de treisprezece ani, îmbrăcat într-o cămaşă ruptă, aruncând un scaun prin fereastra salonului, cu ochii lui aurii roşii de la plâns, cu durerea din corpul lui pe care ea o simţise în al ei în acel

moment.

Alessandro Villanova şi-a iubit mama până în punctul în care asistentele au fost nevoite să îl sedeze pentru a-i potoli urletele de durere.

Iar Zephyr, chiar şi după ce părăsise spitalul în acea zi, nu-l uitase niciodată. Acela fusese doar începutul lor, unul despre care el nu ştia.

Nu i-a spus nimic din toate astea în timp ce privea ochiul acela chihlimbar, nuanţa atât de deschisă încât în capul ei îl numise întotdeauna auriu. Ochii lui frumoşi, deterioraţi, lăsându-l parţial orb, cu o curea de piele care îi acoperea.

„Te deranjează?”, a întrebat el încet, iar ea a ştiut că se referea la plasturele lui pe ochi. Ea a fost surprinsă de întrebare. Era el nesigur în legătură cu asta? Poate că nu era. Poate că era doar curiozitate.

„Deloc”, răspunse ea cu sinceritate. Atâta timp cât el era bine, nu o deranja. Dar se întreba când s-a întâmplat, cum s-a întâmplat şi cum şi-a revenit.

„Atunci spune-mi ce ascunzi.”

Iar el să fugă de ea ca un nebun? O, nu.

„Toate la timpul lor”, i-a zâmbit uşor, bucuria din inima ei fiind viscerală când l-a regăsit. „Doar să ştii că nu sunt o mincinoasă. Fiecare cuvânt pe care ţi l-am spus este adevărul.”

„Nu sunt un om bun”, a informat-o el. „În meseria mea, am duşmani. Oricât de interesantă ar fi propunerea ta, nu ai idee în ce lume ar păşi orice soţie de-a mea.”

„Ştiu. Eşti un şmecher din lumea interlopă şi toate alea. Ai mai multe proprietăţi imobiliare decât ar trebui să aibă un singur om, iei oameni de pe străzi şi îi angajezi în afaceri dubioase, ai un circuit de prostituate în jurul tău pentru un motiv oarecare.” El s-a încordat la prezentarea faptelor de către ea. „Nu e greu să afli că eşti băgat adânc în nişte locuri întunecate, ceea ce te face periculos, ceea ce te face puternic şi, deşi s -ar putea să nu cunosc cele mai mici detalii, ştiu toate astea.”

„Atunci ar trebui să fugi în direcţia opusă.”

Ea a rămas aşezată.

S-a lăsat pe spate în scaunul său. „Acest lucru este... neaşteptat. De ce pe mine în special?”, a întrebat-o el fără

menajamente. „O fată ca tine îşi poate alege bărbaţii cu care să se mărite. Trebuie să existe un alt motiv.”

„Poate că suntem meniţi să fim”, mi-a făcut cu ochiul. „Poate, sărutul tău ma dat pe spate.”

Partea nevătămată a gurii lui a tresărit. „Nu am mai fost cu o femeie de mult timp, Zephyr”, a avertizat-o el încet. „Ai grijă cum te oferi mie. Nu degeaba mi se spune Bestia.”

Era exact ceea ce îşi dorea. „Eşti o bestie întortocheată. Eu sunt o frumuseţe întortocheată. Suntem meniţi să fim împreună, frumosule. E scris în basme.”

El nu a reacţionat la lejeritatea tonului ei, doar a mai observat-o o vreme, iar ea l-a lăsat să-i vadă sinceritatea. L-a lăsat să-i vadă părul vopsit, faţa rotundă
şi moale, gropiţa pe care o avea în obraz când zâmbea, argintul din nasul ei şi ochii ei căprui deschis, destul de plictisitori.

„În regulă, voi juca.”

Îşi bătu din nou degetele pe birou. Zephyr îi privi dosul mâinii cu mai multă atenţie, o cicatrice lungă de la articulaţia degetului mijlociu dispărând sub tricou, cerneala neagră înfăşurându-se în jurul liniei ca nişte viţe de trandafir cu spini, dar fără flori. *Interesantă alegere.* Se întreba dacă avea mai multă cerneală în jurul cicatricilor. Voia să exploreze fiecare centimetru din ele.

„Deci, o căsnicie de şase luni înainte de a merge pe drumuri separate?”

„Da.”

„Şi te primesc pe durata cât vreau eu? *Cum vreau eu?”*

Respiraţia ei s-a întretăiat. „Da.”

„Deci, ceea ce vrei să spui este”, s-a aplecat el în faţă, „că pot să ocolesc biroul chiar acum şi să-ţi deschid păsărica în timp ce oamenii mei te pot auzi ţipând afară?”

Zephyr şi-a simţit coapsele încleştate. *La naiba.* „Da.”

„Şi să zicem că te dezbrac chiar aici, chiar acum, şi te lipesc de fereastră pentru ca tot oraşul să vadă în timp ce te lovesc de geam, nu ai obiecta?”

Oh, Doamne, ai milă, se încingea. „Nu”, a răsuflat ea.

„Şi dacă ţi-aş spune să mi-o sugi sub masă ca pe târfuliţa mea personală în timp ce vorbesc cu unul dintre bărbaţii mei, ai face-o?”, a întrebat-o el, aproape îndrăzneţ, fie încercând să o sperie,

fie crezând că blufează şi spunându -i adevărul.

Zephyr s-a ridicat liniştită şi şi -a lăsat geanta pe mochetă, ocolind biroul cu dezinvoltură în timp ce o privea.

A căzut în genunchi între picioarele lui şi s-a uitat la el. Părea mai mare, ca un adevărat stăpân pirat din vremurile de demult.

„Vorbeşte cu bărbatul tău”, i-a spus ea că a blufat.

S-au holbat unul la celălalt pentru un moment lung, tensionat, ea gata şi dispusă să îl uimească, el încercând să înţeleagă de ce o fată pe care nu o cunoştea ar face atâtea eforturi drastice pentru a se căsători cu el. El habar n – avea.

Mâna lui s-a dus la catarama centurii.

Şi-a tras părul într-o parte.

El şi-a desfăcut fermoarul blugilor, privind-o.

Ea şi-a aşezat fundul pe tocuri, privindu-l.

Pentru lungi momente tensionate, au rămas aşa, aşteptând ca celălalt să clipească.

Brusc, el s-a aplecat în faţă, apucându-i bărbia cu degetele lui aspre. A ţinut – o pe loc, cu o parte a gurii întoarsă într-un zâmbet care ar fi trebuit să fie înfricoşător, dar pentru ea era o victorie.

„Te joci cu bestia, curcubeu mic.” Strânsoarea lui pe bărbia ei s -a întărit. „Eu muşc.”

Ea şi-a expus gâtul, păstrându-şi privirile fixate. „Speram să o faci”, a şoptit ea.

„La naiba.”

Spaţiul dintre feţele lor furnica, aerul era încărcat de anticipare în timp ce ea închidea ochii şi aştepta ca el să reducă distanţa, respiraţia lui pe faţa ei, mirosul lui în nasul ei, atingerea lui pe pielea ei.

Respiraţia s-a apropiat, iar buzele ei s-au despărţit, corpul ei flexibil, deschis, dornic de afecţiunea lui.

Degetele lui s-au strâns o dată pe bărbia ei.

Apoi a lăsat-o să plece.

Zephyr a deschis ochii, primul lucru pe care l-a văzut fiind o umflătură considerabilă sub blugii lui descheiaţi. Gura ei a salivat când s-a uitat în ochii lui.

„Eşti tentat?”, a întrebat ea, cu vocea ca o şoaptă fără suflare.

El nu a răspuns, doar s-a butonat, ajustându-şi pula pentru a se potrivi, şi s – a ridicat în picioare. Zephyr a expirat, adunându-se.

Mulţumită, dar uşor dezamăgită, s-a ţinut de coapsa lui pentru sprijin, punându -şi mâna în mod deliberat aproape de umflătura lui, şi s-a ridicat uşor în picioare.

Îşi îndrepta rochia când, deodată, mâna lui se afla în părul ei, pumnul îi trăgea capul pe spate, iar gura lui era la un fir de păr de a ei. Ar fi fost intimidant pentru cineva care nu ar fi văzut oasele de sub fiara lui, care nu ar fi cunoscut tandreţea cu care trata ceva ce iubea. Ar fi intimidat pe oricine, dar Zephyr a rămas fluidă, rămânând deschisă la orice ar fi vrut el să găsească în ea.

Privirea lui a zăbovit asupra ei pentru o clipă, nedumerit, ca şi cum ar fi încercat să o înţeleagă, înainte de a murmura, cuvintele lui atingându -i buzele. ffFTI ff

Te voi speria.

„S-ar putea s-o vreau”, răspunse ea, nedumerindu-l şi mai mult, trecând toate testele pe care i le tot arunca în cale.

Lăsând-o să plece, s-a îndreptat rigid spre uşă şi a deschis-o, indicându-i în mod clar să îl lase să se descurce.

„O să mă gândesc la asta.”

Acesta era cel mai bun lucru la care putea spera, sincer, mult mai bine decât se aşteptase de la întâlnire. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi aruncat schema idioată în cinci secunde. El avea cu siguranţă mult mai multă răbdare.

Ea a dat din cap şi şi-a luat geanta în timp ce el stătea lângă uşă, aşteptând ca ea să treacă. Conştientă de multele priviri curioase care îi urmăreau de afară, ea îi puse o mână pe umăr, se ridică pe vârfuri şi îi dădu un sărut în colţul buzei, chiar pe cicatricea care o trăgea în jos.

„Voi aştepta, sexy.”

Făcându-i cu ochiul, a plecat.

Unul dintre băieţii din zona de relaxare a tuşit în cana de cafea, iar uşa s-a trântit în semn de răspuns.

Zephyr trecu pe lângă bărbaţi spre lift, cu un pic de vigoare în pas.

Capitolul 4

Alfa

„Jasmine este aici, şefu'„, a anunţat Hector de la uşa biroului său, iar Alpha a dat din cap pentru a o lăsa să intre, lăsându-se pe spate în scaun.

Jasmine, una dintre cele mai noi santinele ale sale şi unul dintre cei mai buni informatori ai săi, a intrat în birou cu o privire serioasă pe chipul ei atrăgător. O găsise în urmă cu doi ani pe stradă, în faţa unuia dintre cluburile sale, inconştientă după ce fusese bătută de tatăl ei, care o proxenetase, şi o lăsase la SLF pentru recuperare. Ea a venit la el după aceea, dorind să lucreze pentru el, şi el a luat-o în sus. Era deşteaptă, şireată şi avea un aer neameninţător, toate acestea făcând-o perechea perfectă de ochi oriunde îi dorea el.

„Şefu'„, spuse ea în semn de salut, luând loc pe scaunul pe care îl lăsase Zephyr. „A mai fost o crimă."

La naiba.

„Cine?" Nu-şi putea ţine vocea aspră.

„O fată nouă, Mandy", l-a informat Jasmine în linişte. „A început să lucreze în centru săptămâna trecută. I-am spus să se întâlnească cu AV, dar a fost reticentă."

„Ceva despre ea?"

Jasmine a ezitat, înainte să deschidă geanta pe care o purta cu ea şi să scoată un plic negru. „Am găsit asta pe maşina mea în faţa locului crimei ei. Poliţiştii sosiseră şi era o mulţime, aşa că nu ştiu cine l-a lăsat."

Alpha a luat plicul şi l-a aşezat pe birou, acordându-i întreaga sa atenţie. „Ce se aude pe stradă?"

„Fetele sunt speriate", a recunoscut ea. „Toate sunt de acord că este un bărbat, după felul în care au fost măcelărite. Majoritatea victimelor au fost fete care doreau o ieşire. Unele dintre ele luaseră deja măsuri, altele erau pe cale să renunţe. Le ţine în această profesie de frică, fie că vor sau nu să fie.

El ura asta. Nimic nu-l enerva mai tare decât faptul că cineva pune o femeie acolo unde ea nu vrea să fie.

„Suntem inundaţi cu cereri de înregistrare."

Acest lucru era bun pentru afaceri şi rău pentru oraş, dar el nu a spus asta.

„Asta e tot ce am pentru moment. Voi verifica săptămâna viitoare. Să sperăm că nu va lovi până atunci. De asemenea, voi primi o actualizare de la departament, să văd dacă poliţiştii au ceva nou care ne poate ajuta.”

Alpha îi dădu din cap. „Spune-mi dacă ai nevoie de unul dintre băieţi cu tine.”

„Este mai bine dacă lucrez singur. Fetele nu vor vorbi cu mine cu un tip în fundal.”

El a înţeles asta. Asta nu însemna că trebuia să îi placă.

Ea a început să se ridice, dar a ezitat. „Fata care a fost aici chiar înaintea mea, Zephyr?”

O cunoştea? A aşteptat ca ea să continue, curiozitatea lui fiind şi mai stârnită. Jasmine nu era genul care să gafeze. Dacă nu era vorba de muncă, de obicei era pe drum.

Ea a ezitat din nou. „Are nevoie de bani?”

„Nu”, i-a spus Alpha, aşteptând încă să treacă la subiect. „De unde o cunoşti?”

„Am cunoscut-o la SLF. Sora ei lucrează acolo, iar ea face voluntariat. Ea mi – a dat asta.” Jasmine şi-a atins părul scurt şi aranjat care îi ascundea jumătate din tatuajul facial, înghiţind, emoţia fiind vizibilă în ochii ei negri. „Mi-a spus că pot fi orice vreau să fiu. Tata nu m-a lăsat niciodată să mi-l tai… mă ajuta cu clienţii, îmi spunea mereu. Şi în ziua aceea, ea pur şi simplu… mi-a tăiat-o. M-a făcut să mă simt frumoasă pentru prima dată. Curată. Nouă. Mi-a dat ceva în acea zi şi îi sunt datoare. Dacă are nevoie de bani sau altceva, aş vrea să o ajut.”

La naiba. După atâţia ani de văzut urâtul, nimic nu-l mai mişca cu adevărat. Dar ascultând cum curcubeul lui îi schimbase viaţa acestei femei fără ca ea să – şi dea seama, câştigându-şi un aliat care ar fi luptat pentru ea cu un bărbat ca el, era un pic mişcat. Alpha stătea acolo, procesând tot ce spunea Jasmine despre femeia care, practic, îl ceruse în căsătorie, făcându-l şi mai curios. I-ar fi făcut şi ea asta? Să-i schimbe viaţa, să-l facă să se simtă nou în pielea lui, să-i câştige loialitatea până la punctul în care ar avea grijă de ea? Ar fi putut? Era intrigat, şi nimic nu-l mai intriga cu adevărat.

El a luat în considerare cuvintele Jasminei, întrebându-se dacă nu cumva vorbind despre ideea ei stupidă ar face-o să aibă mai mult sens, înainte de a vorbi în cele din urmă. „Vrea să se mărite cu mine.”

„Oh.” Jasmine a făcut ochii mari înainte ca un mic zâmbet să-i curbeze buzele. „Fără supărare, Alpha, dar ai nevoie de o soţie.”

„Poftim?”

Jasmine s-a aplecat pe spate. „Dacă ar fi fost un basm, ai fi fost bestia din turn, singur, cu toiagul şi câinii tăi, muşcând pe oricine se apropia. Am văzut ce e mai rău la oameni şi nu ştiam că există oameni ca tine până nu m-ai salvat. Meriţi ceva bun, nu să fii singur în casa aia a ta.”

Asta a crezut toată lumea?

„Am câinii mei”, i-a amintit el. Avea, trei ciobăneşti germani uriaşi pe care îi crescuse şi îi dresase din ziua în care îi salvase. Erau tovarăşii lui loiali. Îi ţineau companie. El nu avea nevoie de nimic.

„Sunt câini”, a subliniat ea corect. „Şi sunt nişte câini grozavi. Dar ai nevoie de companie umană. Iar Zephyr este un om bun. Dacă aş fi în locul tău, m-aş căsători cu ea. Doar ca să mă gândesc.

Alpha nu se întrebase niciodată dacă Jasmine era înclinată în acel fel. Totuşi, nu era treaba lui. Atâta timp cât rămânea o santinelă bună şi nu se dădea la el, putea să facă ce voia în viaţa ei privată. El nu amesteca niciodată plăcerea cu niciuna dintre fetele aflate sub protecţia lui, ceea ce făcea să fie greu să găsească femei dispuse să i-o tragă. Fetele normale se uitau o dată la el şi fugeau în altă direcţie. Cele rebele voiau o plimbare pe partea sălbatică şi riscau, ceea ce îl făcea să se simtă uşor gol. Având în vedere trecutul său, să plătească pentru sex era ceva ce nu făcea niciodată, iar să profite de lucrătorii care veneau la el cu încredere era împotriva codului său personal. Nu existau multe lucruri pentru care era corect, dar femeile vulnerabile şi copiii erau acelea.

Ceea ce ridică din nou întrebarea, de ce o fată ca Zephyr, dintr -o familie aparent bună şi în contrast total cu lumea lui, ar alerga la el, l -ar sări, l-ar săruta şi apoi s-ar pune în genunchi pentru a-i pune o întrebare nebunească? De ce ar fi fost de acord cu tot ce a

spus el că îi va face? Ea nu era o groupie, nu era o rebelă. Şi el se îndoia că nu putea găsi pe altcineva pentru schema ei. Atunci de ce el? Ce era cu ea?

În timp ce Jasmine părăsea biroul, Alpha se îndrepta spre ferestrele sale, meditând la cuvintele ei.

Deci, Zephyr a ajutat femeile maltratate şi abuzate la centrul său. Nu era sigur de ce, dar asta îi făcea ceva în piept. Dar tot nu înţelegea cererea în căsătorie. Ce putea ea să ştie despre el? Nu ştia nimic.

Era puţin nebună, a decis el. Dar cel puţin era o diversiune.

Pentru prima dată în ultimii ani, Alpha simţea cum se rupe liniştea plictiselii. Totul devenise la fel – lumea interlopă rămăsese la fel, imperiul lui rămăsese la fel, singurătatea lui rămăsese la fel. Îşi dăduse seama cu ceva timp în urmă că fiecare luptă, fiecare futai, fiecare final devenise acelaşi rahat prin care trăia.

În unele zile, nu înţelegea rostul. Şi în acele zile, îi era dor de mama lui. Pentru alţii, ar fi putut fi o prostituată de pe străzile din Los Fortis, pentru Alpha nu fusese altceva decât o mamă extraordinară care pierduse prea mult prea devreme în viaţă. Părinţii ei muriseră, iar ea avusese grijă de sora ei mai mică în singurul mod pe care îl ştia, mergând pe străzi şi vânzându-se pentru ai oferi surorii ei o şansă la o viaţă mai bună, doar pentru ca un monstru să-i ia totul.

Lorenzo Maroni intrase ca o furtună în viaţa surorilor Villanova şi nu lăsase în urmă decât moloz. Îşi violase mama, îşi răpise mătuşa şi o lăsase să moară. Si chiar dacă Alpha fusese sămânţa unui monstru, mama sa decisese nu doar să-l nască la termen, ci şi să-l crească pentru a nu semăna deloc cu tatăl său.

A crescut pe străzi, înconjurat de oameni goi care au avut cândva aspiraţii pentru ei înşişi şi apoi nu au mai avut.

Şi a construit un imperiu, pumn cu pumn, pentru a scăpa de asta.

În timp ce privea, cu vederea sa limitată, jungla întinzătoare de dincolo de oraş, din turnul său, spre complexul pe care îl numea casă, Alpha se întreba care a fost rostul a toate acestea.

Şi apoi curcubeul se năpustise asupra lui, ca o explozie de culoare după cenuşiul nesfârşit, sărutându-l ca şi cum nu ar fi fost un om mutilat, privindu-l cu o dorinţă sinceră în ochi, ca şi cum ar

fi apreciat tot ceea ce era el. Din experienţa lui, el era fie o plimbare pe partea sălbatică pentru o femeie, fie un monstru înfricoşător ieşit din coşmarurile ei. Dar Zephyr, micul buton al unei femei care se plimbase prin foaierul lui plin de testosteron ca şi cum ar fi fost o regină, îl privea diferit, şi nu putea să pună degetul pe de ce.

Asta l-a derutat.

„Deci, ar trebui să-mi scot costumul bun?” Hector i se alătură pe o parte, cu un zâmbet pe faţă.

„Trag cu urechea. Drăguţ”, a scuturat Alpha din cap, ştiind că Hector ascultase la uşă ca un ticălos băgăcios ce era. Hector şi Victor, fraţi şi fii ai străzii ca şi el, erau cu Alpha de când se ştia. Hector rămăsese cu Alpha în timp ce Victor se înrolase în armată, întorcându-se după o rană la picior, mai furios şi mai întunecat decât băiatul tânăr pe care Alpha îşi amintea că îl protejase. Dar Hector era cel mai apropiat lucru de un prieten pe care îl avea Alpha, iar când îl rugase să îi ofere lui Victor o slujbă în companie, Alpha o făcuse. Nu mai era la fel de apropiat de băiatul mai tânăr, dar se întreba ce îl făcuse atât de volatil.

„După felul în care a sărit pe tine în seara aceea”, a spus Hector întrerupându-i şirul gândurilor, intrând în viziunea periferică a ochiului său bun, lucru pe care Alpha îl aprecia întotdeauna. „Nu aveam cum să ratez ceva. De asta nu ţi-a supt-o scula? Pentru că ştiai că te ascult?”

„Ştii de ce”, a privit Alpha şi l-a auzit pe Hector oftând.

„Celibatul tău este irosit, şefule. A fost un accident.”

Un accident în care a fracturat şoldul unei femei pentru că a fost prea dur. Îi plăcea când partenerele lui ţipau, dar nu cu o asemenea durere. Deşi de obicei era atent din cauza mărimii sale şi ştia că majoritatea femeilor aveau nevoie să se adapteze la scula lui, ultima lui parteneră îşi dorise o bestie şi, în urma unei bătăi, o făcuse. Sunetul osului ei frânt încă îl bântuia, îl făcea să se simtă ca un monstru nenorocit.

Îl zguduise suficient de tare încât să rămână celibatar mai bine de un an întreg.

„Cine e coada ei?” a întrebat el, schimbând subiectul.

„Victor.”

Bineînţeles, Hector ar fi pus-o pe cea mai frumoasă din echipa

lor pe urmele ei, ştiind că asta l-ar fi enervat. Nu ştia de ce declarase că ea era cu el când vorbise cu Victor mai devreme, dar o văzuse pe cameră în ultimele două săptămâni, zăbovind, privind, urmărind practic clădirea. Era o mică creatură curioasă.

„Ceva nou despre motivul pentru care a fost aici săptămâna asta?”

„În afară de urmărirea ta, vrei să spui?” Hector a rânjit, dinţii lui albi strălucind pe pielea lui mai închisă la culoare. „Cred că ai sărutat-o foarte bine dacă te cere în căsătorie atât de repede.”

Sau avea un motiv ascuns. Nu exista altă explicaţie pentru care cineva ca ea ar fi vrut să se lege prin căsătorie de un bărbat ca el. Nu era o poftă pentru banii lui. Nu, dacă ar fi fost mercenar, nu ar fi sugerat niciodată un contract prenupţial.

Alpha se uită în jos la strada aglomerată de mai jos. „Vreo veste despre Reyes care se ocupă de luptă?”

Vocea lui Hector s-a înmuiat. „Da, ai avut dreptate. Îşi pariază banii pe lupte. Umblă vorba că se va îndatora odată cu începerea sezonului.”

Sezonul luptelor ilegale în care toţi cei suficient de importanţi la nivelul lor din lumea interlopă îşi pariau banii. Era o întreagă industrie, care cumpăra băieţi, îi antrena să lupte până la moarte, doar supravieţuitorii devenind bărbaţi şi ajungând în circuitul real, mergând în diferite locaţii şi luptând fie pentru stăpâni, fie pentru bani. Alpha dăduse peste ea din întâmplare, când se lupta pe străzi, încercând să se descurce după moartea mamei sale. Şi odată ce şi-a dat seama de potenţialul de avere pe care pumnii lui îl puteau aduce, a preluat conducerea. Luptele nu aveau reguli, doar doi tipi într-o cuşcă, amândoi ştiind că doar unul dintre ei ar putea ieşi, şi în fiecare luptă în care a fost Alpha, el a fost cel care a ieşit.

Şi din acest motiv, au început să-l numească *The Finisher.*

Le dădea morţi rapide dacă nu-l enervau. Şi acum el a fost supărat pentru că mass-media a fost numit ucigaş *Fortis Finisher.* Oh, el nu ar da acel măcelar o moarte rapidă, asta a fost sigur.

„Ce mai face Sindicatul?” întrebă Alpha, amintindu-şi de cererea pe care fratele său vitreg Dante Maroni i-o făcuse cu câteva săptămâni în urmă.

„Surprinzător de liniştită.”

O durere fantomă i-a înflorit în orbita ochiului drept. Chiar şi după atâţia ani, uneori îl lua prin surprindere, senzaţia de a avea ochiul, de a -l pierde, simţind o durere goală, una pe care nu şi-o putea explica. Alpha a scuturat-o, ştiind că frecarea ochiului nu făcea decât să o înrăutăţească.

„Este un bilet pe biroul pe care Jasmine l-a găsit pe maşina ei”, i-a spus el bărbatului mai tânăr. Hector se îndreptă spre bilet, rupse clapeta, scoţând hârtia. De când îşi pierduse ochiul, celelalte simţuri îi deveniseră mai acute. Le antrenase să fie aşa.

„Ugh”, a gemut Hector. „Jasmine e ca o soră pentru mine, omule. Nu vreau să citesc ce vrea să îi facă un nenorocit. Trebuie să-mi albesc ochii.

Alpha clătină din cap, dezamăgit. Spera într -un fel de intervenţie, ceva care să înlăture monstrul care îi îngrozea străzile.

„Poliţiştii mai ştiu ceva?”, a întrebat el, concentrându-se pe lumina soarelui care cădea pe verdele luxuriant din depărtare.

„Nu din câte ştim noi.”

„La naiba.”

Era o situaţie nasoală. De mai bine de doi ani, Alpha ştia că pe străzi există un criminal în serie care ucide lucrători sexuali cu risc ridicat. Niciuna dintre fetele lui nu fusese rănită, dar vestea de pe stradă se răspândise ca focul. Poliţia nu reuşise să pună lucrurile cap la cap, mai ales pentru că nu avea timp sau resurse de cheltuit pe profilul victimelor. Singurul poliţist care ar fi vrut să rezolve cazul fusese transferat la o altă divizie luna trecută, corupţia fiind la baza sistemului. Fusese unul dintre motivele pentru care preluase puterea asupra oraşului.

„Vreo veste despre sora lui Caine?” întrebă Alpha, răsuflând din nou în timp ce încerca să dea sens la tot ce se întâmpla în lumea lui. „S-au întors antenele?”

„Nimic încă”, i-a spus Hector. „A fost cu atât de mult timp în urmă, încât ne ia ceva timp să dăm de urmă. Majoritatea informaţiilor fie au dispărut, fie au fost suprimate în mod deliberat. E nevoie de timp.”

Da, trecuse mult timp. Şi dacă presupunerea lui era corectă, fata era fie moartă, fie în ghearele Sindicatului. Pentru binele ei şi al lui Caine, spera să fie într-un mormânt. Crescând aşa cum

crescuse el, ca fiu al unei prostituate, trăind într-un cartier roşu dărăpănat al oraşului, văzuse ce li se întâmpla femeilor care se vindeau unui proxenet. Sindicatul făcea ca totul să pară o plimbare în parc. Din ceea ce ştia despre ei, depravarea lor era mult, mult mai gravă. Comerţul cu carne era doar o ramură a organizaţiei. Alpha ştia că existau nenumărate altele. Erau implicaţi în orice – lupte între oameni, lupte între câini, comerţ cu organe pe piaţa neagră, sclavie bolnavă, orice se putea şi nu se putea înţelege. Şi chiar şi după ce ştia atât de multe, nu avea nicio idee cine erau, unde operau şi cât de adânc le mergeau tentaculele.

„Crezi că e în viaţă?" întrebă Hector, venind să stea din nou lângă el. Era un ticălos emotiv şi, din moment ce el condusese ancheta în cazul fetelor dispărute, Alpha ştia că prietenul său era implicat.

„Pentru binele ei", a spulberat Alpha dorinţa lui Hector. „Sper că nu."

Legătura lui cu Sindicatul venea de mult. Cunoscând modul în care mama sa se riscase pentru supravieţuirea lor, îi insuflase de mic simţul responsabilităţii. Avea 12 ani când şi-a folosit prima dată pumnii, lovindu-l pe proxenetul care o bătuse pe mama sa. În timp ce proxenetul dispăruse, el şi-a dat seama că nu putea să stea şi să nu facă nimic. Aşa că a început să se bată pe străzi pentru bani, câştigându-şi o reputaţie urâtă. Majoritatea cicatricilor de pe corpul său se datorau unor astfel de lupte când era tânăr şi prost, pentru că pe străzi nu existau reguli. Şi, deşi mama lui murise imediat după aceea, sentimentul său de responsabilitate pentru acei oameni, oamenii lui, nu dispăruse niciodată cu adevărat.

La scurt timp, începuse să le ofere muncitorilor din cartier protecţia numelui său, iar aceştia începuseră pur şi simplu să îi dea puţini bani, fără ca el să îi ceară sau să îi dorească, deoarece începuse să câştige mai mult decât suficient cu câştigurile sale. Era un protector, nu un proxenet. Dar, cu timpul, vestea despre haita lui s-a răspândit – o haită în care doar lucrătorii sexuali voluntari aveau voie să lucreze pentru ei înşişi fără ca cineva să le sufle în ceafă, unde puteau păstra tot ce câştigau, iar ei înşişi au început să-i dea o parte pentru securitatea lui. Femeile veneau

căutând protecţie de la clienţi, iar băieţii veneau dorind să muncească. Alpha le oferise pe amândouă. Acum, avea peste o mie de lucrători sexuali în ţară care lucrau sub numele său în condiţiile lor, complet voluntar, şi sute de bărbaţi care îi protejau.

Iar Sindicatului nu-i plăcea deloc asta. Fusese un ghimpe în coasta lor doar pentru că exista şi făcea tot ce putea pentru poporul său. Încercaseră să -l facă să lucreze pentru ei, dar Alpha, fiind cine era, le făcuse semn cu degetul mijlociu. Şi nu se puteau atinge de el, nu cu imperiul pe care îl construise, nu cu puterea pe care o avea acum în lumea lor mizerabilă. Era o parte a lumii interlope care era murdară şi întunecată, iar el se întreba la ce se gândea când îi trecea prin cap ideea de a aduce pe cineva ca Zephyr în ea. Singurătatea i se urcase la cap, nimic mai mult.

Poate că avea nevoie de o partidă bună de sex. Trecuse mai bine de un an de când nu mai fusese cu nimeni şi poate că avea nevoie să-şi ude din nou scula aşa cum îi plăcea lui.

Singura dată când avusese gândul să se întâlnească cu cineva în trecutul recent fusese când o văzuse pe Amara în oraş. Având în vedere frumuseţea şi puterea ei, fusese imposibil să nu fie atras de tot. Dar ea aparţinea fratelui său, iar ei urmau să se căsătorească săptămâna viitoare. Primise invitaţia, dar încă nu ştia dacă va merge, mai ales în condiţiile în care totul se ducea de râpă în oraşul lui.

L-a simţit pe Victor intrând în birou, cel mai tânăr dintre cei trei, cel mai arătos şi, de obicei, cel mai furios.

„M-a chestionat în legătură cu tine”, a spus Victor, cu faţa mai relaxată decât o văzuse în ultima vreme.

Alpha se întoarse cu faţa la băiatul pe care îl văzuse crescând cu ei. „Ce te-a întrebat?”

O expresie încruntată i-a marcat faţa chipeşului nenorocit. „Chestii ciudate. Culoarea ta preferată, mâncarea, mărimea pantofilor.”

Hector a pufnit în râs la adresa fratelui său. „Ştii ce se spune despre mărimea pantofilor unui bărbat. Poate că a fost curioasă din moment ce nu i l – ai scos.”

Victor şi-a dat ochii peste cap în faţa ironiei fratelui său. „Mi-a cerut şi numărul tău de telefon.”

Alpha a suspinat. „I-ai dat-o tu?”

„A fost... insistentă”, a răspuns Victor pe un ton sec.

Amuzamentul, aşa cum ajunsese să se aştepte în puţinul timp pe care îl petrecuse cu ea, îl umplea. Nu ştia ce era, poate statura ei micuţă, poate ferocitatea ei, poate nepăsarea ei totală faţă de predictibilitate. Dar ea rupea plictiseala, şi acesta era principalul motiv pentru care Alfa nu ştia ce să facă cu propunerea ei – să accepte şi să vadă unde duce, sau să refuze şi să lase viaţa să continue aşa cum era. Pentru ea, a doua opţiune era mult mai sigură. Dar nu -i plăcea felul în care Victor părea relaxat după ce petrecea timp cu ea şi cu siguranţă nu-i plăcea ideea ca ea să-l considere o opţiune.

A fost un ticălos egoist.

„Deci, îi vei spune da?” Hector a pus întrebarea care îi bâzâia în cap.

La naiba dacă ştia.

Capitolul 5

Zefir

Le dăduse vestea despărţirii de Alec părinţilor ei când se întâmplase, în timp ce îi vizita pentru brunch-ul lor de weekend. Mama ei încă nu credea după săptămâni, în ciuda faptului că Zephyr le spusese că se vedea cu altcineva. Mama a crezut că a fost mai degrabă o ceartă între iubiţi decât o despărţire clară.

În timp ce Zephyr frământa aluatul pentru un desert special acasă la părinţii ei, se întreba cum să dea vestea despre nuntă. Trecuse o săptămână de când se pusese în genunchi cu cererea ei în căsătorie şi încă nu primise nicio veste de la el.

Tatăl ei citea secţiunea de finanţe din ziar, cu ochelarii cu rame aurii pe vârful nasului. Mama ei discuta cu nişte prieteni în timp ce tasta pe telefon, cu cafeaua neatinsă pe masa din faţa ei. Zen stătea pe blatul din bucătărie alături de Zephyr, legănându-şi picioarele în timp ce bătea aluatul într-un bol. Era ca orice alt brunch de weekend.

Iar ziua ei de naştere era peste două zile.

A respirat adânc, lovind aluatul cu mâinile. „Mă mărit de ziua mea”, a anunţat ea, cu spatele la masă.

„Alec m-a cerut în căsătorie?”, a întrebat mama ei, cu vocea încântată de bucurie.

„Nu suntem împreună, mamă”, i-a amintit ea mamei sale. „Sunt îndrăgostită de altcineva.”

Chiar dacă el nu ştia asta.

Îi trimisese două mesaje pe parcursul săptămânii şi el nu îi răspunsese şi nici nu o sunase înapoi. Deşi propunerea ei a fost neconvenţională, ea a fost aproape sigură că el va accepta. Era destul de drăguţă, îl făcea să zâmbească şi i-ar fi zguduit lumea în pat. Ce ar mai vrea un bărbat? Ugh. Ea ar, de asemenea, l-au iubit pentru o lungă perioadă de timp, dar el nu ştia că, astfel încât ea nu a ţine asta împotriva lui.

„Ce vrei să spui?” Esmeralda de la Vega îşi lăsă mâna pe masă. „Era pe cale să te ceară în căsătorie!

Zephyr a suspinat. Îşi iubea mama, cu adevărat, dar mama ei avea defectele ei. Unul dintre ele era grija pentru ce spuneau oamenii, lucru pentru care nu o putea învinovăţi în totalitate,

pentru că oamenii puteau fi răi cu vorbele pe la spate. Şi ştia că mama ei îşi dorea doar o viaţă bună cu tot confortul pentru fiicele ei, motiv pentru care uneori se lăsa influenţată de lucrurile materiale.

„M-a înşelat, mamă”, i-a amintit Zephyr pentru a suta oară. „Şi chiar dacă n – ar fi făcut-o, l-aş fi părăsit. Iubesc pe altcineva.”

Vocea mamei ei s-a aprins. „Te-a adorat!”

II zx i zx w zx ■ w w w zx ii w ry 1 ■

Când nu încerca să îi spună să nu mănânce , murmură Zen de pe margine, asigurându-i spatele ca întotdeauna.

Mama ei a trecut peste asta. „Asta face parte din relaţii. Îi spun tatălui tău să nu mănânce ceva pentru că e rău pentru sănătatea lui. Alec doar avea grijă de tine.”

Zephyr s-a uitat la tatăl ei, care o privea liniştit, cu ochii în spatele ochelarilor. Dacă cineva i-ar fi spus că, în urmă cu treizeci de ani, Esmeralda, una dintre cele mai frumoase fete din oraş, care avea un şir de burlaci eligibili la uşa ei, se va îndrăgosti de un contabil uşor şi drăguţ care iubea cu adevărat cifrele şi calcula mereu ceva sau altceva, Zephyr nu ar fi crezut. Dar fusese martoră la dragostea pe care părinţii ei o aveau unul pentru celălalt – două personalităţi polar opuse, mama ei zgomotoasă şi tatăl ei tăcut – şi şi-a dorit asta pentru ea. Îşi dorea povestea romantică pe care să o poată spune copiilor ei şi să-i facă să creadă în iubire, povestea a doi iubiţi care se iubeau atât de mult încât nu puteau fi fără celălalt, cu defecte şi toate cele. Poate de aceea, când era mică, văzuse în subconştient acea capacitate de a iubi în izbucnirea dureroasă şi violentă a unui băiat şi îl revendicase pentru ea în acea zi.

„Se întâmplă, mamă. Nu te întreb”, a afirmat Zephyr cu fermitate şi masa s-a liniştit.

Mama ei şi-a lăsat capul în mâini, mormăind ceva prea încet pentru ca Zephyr să audă.

„Cine este el?”, a întrebat tatăl ei, împăturindu-şi ziarul şi vorbind pentru prima dată.

„Alpha Villanova”, i-a spus ea şi a văzut recunoaştere în ochii lui.

„Proprietarul de la Trident?”, a întrebat el, doar pentru a confirma.

Ea a dat din cap. „L-am cunoscut acum câţiva ani, dar am

pierdut legătura şi am reluat legătura recent. A fost ca şi cum nu ar fi trecut timpul. A fost magic, tată.”

Mama ei s-a uitat în sus. „Alpha? El deţine *Trident?* Turnurile? Cum e familia lui? Cum l-ai cunoscut?”

„Mama-”

„Nu, nu!” Mama ei s-a ridicat în picioare. „Asta e prea mult. Acest Alfa ţi-a corupt mintea împotriva lui Alec. Alec este un om bun, familia lui ne-a acceptat ca fiind ai lor!”

Uneori era ca şi cum te loveai de un zid.

Zen a intervenit din lateral. „Mamă, ai pierdut partea în care ţi-a spus, de două ori, că a înşelat-o?”

„Ai grijă cum vorbeşti, Zenith de la Vega”, i-a arătat mama ei lui Zen cu privirea ei de moarte, înainte de a se întoarce pe călcâie şi de a ieşi din cameră.

Tatăl ei a suspinat. „Acordă-i puţin timp. Ea vrea doar ce e mai bun pentru tine.”

„Ştiu, tată.”

El a privit-o cu seriozitatea liniştită pe care ea o asocia cu el. „Eşti sigură de acest tânăr? Are o anumită... reputaţie.”

Zephyr i-a oferit tatălui ei un zâmbet. „Tată, ai încredere în mine. El este alesul. Îţi aminteşti cum mi-ai spus că atunci când e bine, pur şi simplu ştii? Eu *ştiu.* Şi vreau să mă mărit cu el de ziua mea. Putem avea o nuntă mare mai târziu, dar trebuie s-o fac. Te rog să mă susţii.”

Tatăl ei a suspinat din nou, dar a dat din cap. Le-a sărutat pe ambele fiice pe cap şi a plecat să vorbească cu mama ei şi să o calmeze.

„A mers bine”, a fluierat Zen. „Apropo, ce coacem?”

Zephyr a zâmbit în timp ce continua să bată aluatul. „Mită.”

***

O săptămână. Îi dăduse o săptămână întreagă înainte să decidă că e de ajuns. Ziua ei de naştere era mâine, planul ei nu funcţiona şi avea nevoie de întăriri. Datorită istoriei lor şi interogatoriului cu Victor, ştia exact ce arme să aducă.

Zephyr a intrat în Trident Towers cu mult mai multă încredere de data aceasta, înscriindu-se la recepţie ca „Miss Rainbow”, cu o cutie în mână. A zâmbit la gardieni, la recepţioneri, la toată lumea

din lift, încercând să -şi ascundă nervii din stomac când uşile s-au deschis la etajul 28th . Era exact la fel ca ultima dată când fusese acolo, bărbaţi sexy zăbovind în zona deschisă, ochii venind la ea şi recunoscând-o, ei încercând să pară neinteresaţi, dar acordând atenţie în timp ce ea stătea acolo.

Uşa de la biroul lui Alpha era deschisă. Îi putea vedea pe el şi pe Hector mergând spre lift, amândoi concentraţi pe conversaţie, iar ea se pregătea pentru impactul privirii lui. Alpha şi-a ridicat privirea şi a văzut-o, oprindu-se surprins. Cred că de data asta nu se uitase la camere. Dezamăgitor.

Ea i-a oferit un zâmbet strălucitor, în timp ce Hector îi dădea un semn din cap bărbătesc. „Yo.”

„Yo.” A încercat să imite chestia cu ridicatul bărbiei, dar era destul de sigură că nu a reuşit. Dar buza necicatrizată a bestiei ei a tresărit, şi numai pentru asta a meritat să fie proastă. S-a întors complet spre el.

Deci, vrei să mă pun în genunchi aici sau să mergem în biroul tău?

A auzit pe cineva înecându-se cu ceva, dar şi-a ţinut ochii pe bărbatul din faţa ei.

O venă de pe partea laterală a gâtului lui pulsa uşor şi, Doamne, îşi dorea să o lingă.

„Înăuntru”, a mârâit el, îndreptându-se spre biroul său.

„Cum spui tu, sexy”, a urmat ea cu obrăznicie, văzându-i pasul şovăind înainte să continue, cineva tuşind de râs în spatele ei.

Alpha i-a închis înăuntru şi s-a întors împotriva ei. „Nu face asta.”

Ea a clipit nevinovată. „Ce să fac?”

„Faceţi comentarii sugestive în faţa bărbaţilor mei.”

Ea s-a sprijinit de uşă, ridicându-şi gâtul. „Ai prefera să ţi le fac doar ţie, atunci?”

„Nu.”

Vena pulsa mai tare. Altceva era şi el tare, deşi era clar că el nu voia să fie. Făcându-i-se milă de circulaţia lui, ea s -a apropiat un pas, întinzându-i cutia. „Asta e pentru tine.”

L-a văzut expirând înainte de a privi cu curiozitate cutia de carton, ridicându-şi sprânceana netăiată spre ea într-o întrebare tăcută.

E o mită , a făcut ea ochii mari. Ca să mă scoţi din mizerie, să te căsătoreşti cu mine şi să mă faci o femeie putred de bogată.”

El a râs, iar ea s-a bucurat să vadă că el ştia că ea nu era o căutătoare de aur. El nu fusese bogat când ea îl iubise, şi dacă ar fi pierdut totul mâine, ea ar fi fost tot acolo. Doar că el nu ştia asta încă.

„Majoritatea oamenilor cer mâna cu inele, dar m-am gândit că ai prefera asta.”

Cu adevărat intrigat, el a deschis cutia.

Şi complet *linişitită.*

Zephyr l-a privit cum se uita la conţinutul cutiei timp de un minut lung, cu un uşor tremur în mână, înainte de a se uita la ea, arzând-o cu acea privire puternică.

„Cum?”, a cerut el, cu vocea aspră.

Îşi lăsă ochii să zboare spre desertul pentru care îşi petrecuse ore întregi găsind reţeta potrivită, gătindu-l ieri la perfecţiune şi refrigerându-l la temperatura perfectă.

Alfajores.

Mai exact, alfajores înfăşurate în nucă de cocos şi umplute cu gem de casă.

Când Zephyr, în vârstă de zece ani, o întrebase pe Adriana, pe atunci în vârstă de treizeci şi cinci de ani, pe moarte, de ce fiul ei, care avea un nume atât de frumos ca Alessandro, se numea Alpha, Adriana râsese. Îi spusese că pentru că Alfa conduce haita şi ea voia ca el să fie un lider bun, că voia să fie un om bun.

Apoi, o chemase conspirativ pe micuţa Zephyr mai aproape şi îi spusese că adevăratul motiv era un secret, unul pe care nu l -ar fi putut spune niciodată. Zephyr îi promisese din toată inima, iar Adriana îi spusese tot. Fiului ei îi plăceau dulciurile, iar Adriana obişnuia să îi facă alfajores când era mic, cu fulgi de nucă de cocos şi gem, dar în copilărie nu fusese niciodată în stare să pronunţe cuvântul. Aşa că, de fiecare dată când avea poftă de ceva dulce, spunea „alfa” şi a devenit o glumă secretă între mamă şi fiu pe măsură ce a crescut şi a început să se numească Alfa.

Nimeni nu ştia despre semnificaţia dulciurilor. Iar din interogatoriul pe care i-l făcuse lui Victor zilele trecute, ştia că el încă mai avea poftă de dulciuri, dar nu ştia dacă mâncase aceste deserturi de când murise mama lui.

Ea a zâmbit pur şi simplu la întrebarea lui.

„Încearcă una”, l-a îndemnat ea, iar el doar s-a uitat la cutie, nemişcat, cu maxilarul strâns, cicatricea de pe faţă mai deschisă decât de obicei.

Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, dar se îndoia că ar fi apreciat-o chiar atunci. Zephyr s-a întors pe călcâie şi a ieşit pe uşă, lăsându -l să aibă momentul lui în intimitate. O parte din ea era atât de blândă că putea să-i ofere asta, ceva din copilăria lui pe care îl iubise cândva. El avea să înţeleagă acum că ea voia cu adevărat să-l cunoască şi, eventual, ar fi fost tentat să accepte propunerea ei.

Câteva priviri curioase o urmăreau, dar ea le ignora. Hector aştepta în faţă, lângă lifturi, chelia strălucindu-i în lumina soarelui de la ferestre, cu un uşor zâmbet pe gură.

„A spus da?”, a întrebat-o el în timp ce ea apăsa butonul.

Zephyr a râs. „Nu încă.”

„Am costumul pregătit oricând”, i-a făcut Hector cu ochiul, înainte să se trezească. „Nu renunţa. Nu l-am mai văzut atât de interesat de ceva de mult timp.”

Doamne, frumoasa ei bestie. Nu avea cum să se dea bătută, iar auzul acestor cuvinte de la cineva care era în mod clar un prieten al lui Alpha îi înălţa inima. „Nu o voi face.”

Uşile liftului s-au deschis, dar înainte să poată intra, o mână mare a prins -o de braţ şi a învârtit-o, mirosul de sălbăticie şi mosc infiltrându-se în nasul ei.

Şi-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe Alpha străbătând-o cu ochiul său singular, cealaltă mână ridicându-se pentru a-i ţine bărbia pe loc într-o mişcare pe care acum o recunoştea, întreaga sa personalitate fiind intensă şi agresivă într-un mod care i-a făcut inima să înceapă să îi bubuie în piept.

S-a aplecat mai aproape, vorbind încet. „Merg la Tenebrae pentru a participa miercuri la nunta fratelui meu vitreg.”

Zephyr se încruntă, nedumerit. „Bineyy.” Avea un frate vitreg?

„Vii ca soţia mea”, a declarat el.

Inima i s-a izbit de coaste, ochii i s-au mărit. „Bine.”

„Şi când ne întoarcem, te muţi cu mine.”

Ea a dat din cap, mută.

„Va exista un contract.”

Desigur, ar exista.

„Aveţi paşaport?”

„Da.”

„Bine. Spune-i familiei tale. Ne vom întâlni cu ei înainte să plecăm.”

Oh, rahat.

„Mamei nu-i va plăcea să nu poată organiza o nuntă”, l-a avertizat ea clar.

„Poate aranja o nuntă pentru altă dată”, a ridicat el din umeri, în timp ce uşile liftului se deschideau şi se închideau din nou, iar ea stătea încremenită pe loc, cu mâna lui ca o bandă caldă în jurul bicepsului ei, cu peticul de pe ochi şi mai viu pe faţa lui plină de cicatrici la lumina zilei.

„Mâine mergem la tribunal.”

„Mâine?” Palmele ei au început să transpire. Era real, se întâmpla.

Sfinte Sisoe, se întâmpla.

A făcut un pas în spaţiul ei personal şi s-a aplecat în timp ce îi înclina bărbia în sus, buzele lui la un centimetru de ale ei, respiraţia lui caldă şi mentolată trimiţându-i mici fiori în sus şi în jos pe corp. „Nu ştiu cum, curcubeu”, a murmurat el încet, „şi nu ştiu ce secrete ale mele ai, dar le vreau pe toate. Ţi-ai pecetluit soarta acum. Bine ai venit în iadul meu.”

Dramatic, dar în regulă. Deşi era dramatic dacă o spunea la propriu? Lumea lui era lumea întunecată, lumea subterană pe care nici măcar mass -media nu o acoperea, iar ea păşea în ea. Dar asta a fost ceea ce a vrut.

Se trase înapoi, apăsând butonul pentru a chema din nou liftul.

Hector, despre care ea uitase că asista de pe margine la toată treaba, a întrebat curios. „Ce era în cutie?”

La care Alpha a răspuns, fără să clipească. „Droguri.” Zephyr s-a înecat, inima bătându-i cu putere în coaste. *Sfinte Sisoe, se întâmpla.*

Capitolul 6

Zefir

La împlinirea vârstei de douăzeci şi nouă de ani, Zephyr stătea în faţa oglinzii, privindu-se în drăguţa rochie albă cu flori brodate, în spatele ei reflectându-se sora ei într-o rochie verde pal.

„Nu pot să cred că te măriţi cu Alpha”, a şoptit Zen, vocea ei reflectând neîncrederea din cuvintele ei. *„*Alfa *tău.”*

Alfa ei.

Nici ei nu-i venea să creadă.

Avea o uşoară strângere de inimă pentru că mama ei refuzase să participe la ceea ce ea numise „această farsă de nuntă”. Ea încă procesa vestea despărţirii ei, cu atât mai puţin nunta ei, iar Zephyr nu o învinovăţea în totalitate. A fost rapid. Dar nu pentru ea; aştepta asta de peste un deceniu. Deşi nu şi-ar fi imaginat niciodată că se va căsători cu el într -un tribunal, fiind străină de el. Într-un fel, se bucura că va fi doar Zen cu ea. Ştiind tot ce ştia sora ei, Zephyr nu ar mai fi trebuit să pretindă nimic cu ea.

O bătaie în uşă i-a triplat bătăile inimii.

„Calmează-te”, îşi spuse ea cu voce tare în timp ce Zen mergea să deschidă uşa. Şi-a îndreptat rochia pentru ultima dată, şi-a aranjat părul ondulat de culoare burgundy în cocul ei jos, şi-a aranjat franjura, agitându-se

Uşa s-a deschis şi el a umplut cadrul, cu trupul său mare într-o jachetă de piele neagră şi blugi – *desigur,* purta piele şi blugi la nunta lor – şi acel plasture pe ochi şi, Doamne, era *bine.* Zen, văzându-l pentru prima dată, îngheţase. Da, îşi putea imagina că avea acest efect asupra oamenilor.

Zephyr a acoperit rapid distanţa dintre ei, mergând pe vârfuri pentru a săruta cicatricea din colţul gurii lui. „Hei, sexy.”

Cealaltă parte a buzei i-a tremurat, ochiul lui auriu luând-o în rochia ei. Ea a făcut un pas înapoi şi s-a răsucit pentru el, arătându-i spatele adânc, şi s-a oprit într-o poziţie. „Cum arăt?”

„Bine”, a mormăit el. „Întârziem.” Cu asta, s-a întors pe călcâie şi a coborât scările. Zephyr şi-a dat ochii peste cap.

„Zee”, a întrebat Zen de pe margine, cu faţa uşor îngrijorată. „E... foarte mult. Eşti sigură?”

Era o mulţime. În plus, Zephyr ştia că păşea într -o lume despre care nu ştia nimic, o lume pe care o văzuse doar din priviri, din timpul petrecut ca voluntar. Cu cât săpa mai mult, cu atât mai mult îşi dădea seama că era letal. Dar el era şi băiatul care o condusese pe jos opt kilometri până acasă, în mijlocul iernii, doar pentru ca ea să ajungă acolo în siguranţă.

Zephyr şi-a îmbrăţişat rapid sora. „El este încă Alfa meu, Zen.” Ea credea asta. Indiferent cât de mult timp trecuse, în adâncul sufletului ei credea asta.

Zen a inspirat, ştiind ce însemna asta pentru ea, şi a dat din cap, punându -şi un zâmbet pe buze. „Bine. Flori. Să mergem.”

Amândoi şi-au luat genţile şi florile şi au coborât scările până la Rover-ul negru care îi aştepta, Hector pe scaunul şoferului, verificându-l pe Zen. Alpha aştepta afară. A deschis portiera pasagerului pentru Zen, a închis-o, apoi s-a întors spre ea, văzând cum o îmbrăţişa rochia. Suspinând, a luat-o dezinvolt de şolduri şi a pus-o pe bancheta din spate, închizând portiera în urma lui.

Doamne, îi plăcea când făcea asta, când o ridica ca şi cum nu ar fi cântărit nimic când întreaga lume îi băgase pe gât o credinţă total contrară. O făcea să se simtă delicată, mică şi atât de preţioasă, iar Zephyr rareori simţea asta în preajma oamenilor.

S-a urcat în maşină, iar Hector a pornit-o. „Avocatul se va întâlni cu noi la tribunal”, i-a informat el. „Toate documentele sunt pregătite.”

Zephyr dădu din cap, privindu-l pe bărbatul de la celălalt capăt al scaunului lat, cu plasturele pe ochi şi cicatricea din partea dinspre ea.

Zen i-a aruncat o privire în oglinda retrovizoare, înainte de a se întoarce spre el. „Bună ziua, domnule Villanova”, s-a prezentat ea cu vocea ei cea mai profesionistă. „Nu ne-am cunoscut. Eu sunt sora lui Zephyr, Zenith. Poţi să-mi spui Zen.”

„Alfa, te rog”, a corectat-o el pe un ton blând. „Vom fi o familie în curând.”

Oh, îi plăcea foarte mult cum suna asta. Da, vor fi o familie. Asta o făcu pe Zephyr să zâmbească.

Restul drumului a trecut într-o linişte plăcută. Zephyr se uita la oraşul pe care îl iubea, văzând oamenii care îşi vedeau de viaţa lor în zorii zilei, şi asta o umplea de bucurie. Totul o umplea de

bucurie chiar atunci. Totul părea în regulă în lume. Îşi aminti prima dată când vorbise cu el. Nu fusese planificat. Fusese blocată într-o noapte în partea rea a oraşului după ce prietena ei o părăsise. Se dusese acolo pentru că îi plăcea să-l verifice, iar el fusese acolo când ea se plimbase singură pe stradă, tânărul cu ochi aurii şi voce gravă, vorbindu-i pentru prima dată.

Maşina s-a oprit în faţa clădirii albe a tribunalului.

Scuturându-se de amintiri, Zephyr a deschis uşa, iar el era acolo înainte ca ea să se poată da jos, ridicând -o şi aşezând-o în picioare, mâinile lui uriaşe pe şoldurile ei, nasul ei la acelaşi nivel cu mijlocul coastelor lui. Doamne, o făcea să se simtă *micuţă,* iar ei îi *plăcea* asta.

Mâinile lui s-au încleştat pe părţile laterale ale şoldurilor ei, iar ea şi-a ridicat privirea spre el, blocându-şi ochii cu privirea lui aurie, plângând pierderea locului unde fusese celălalt ochi. El i-a ţinut bărbia în acel mod sigur pe care ea îl asociase întotdeauna cu el, cu chipul lui fioros. „Ultima şansă, curcubeu.”

Nu avea cum să dea înapoi.

„Ai picioarele reci, frumosule?” l-a tachinat ea cu un zâmbet, iar privirea lui s-a îndreptat spre gura ei. Inspirând, el i-a dat drumul şi a făcut un pas înapoi, indicând treptele late şi joase ale tribunalului. Cu inima bătând cu putere, ea şi – a luat buchetul de trandafiri roşu intens şi a urcat împreună cu sora ei, Alpha şi Hector călcându-le pe urme.

Zephyr văzuse tribunalul de multe ori în trecere, dar nu intrase niciodată. Un bărbat de vârsta tatălui ei îi aştepta sus, îmbrăcat într -un costum elegant şi scump. I-a escortat într-o sală puţin mobilată, dar plină de dosare, şi le-a indicat locul. În următoarele câteva minute, le-a explicat contractul. Practic, amândoi urmau să se căsătorească timp de şase luni, după care ea ar fi avut acces la tezaurul bunicii sale, iar el ar fi primit orice informaţii pe care le avea despre el. Dacă alegeau să divorţeze după aceea, Zephyr nu ar fi primit nimic de la el, iar el de la ea. Dacă mariajul nu ar fi fost consumat, ceea ce ea ar fi încercat din răsputeri să facă, îl puteau anula oricând.

Dacă ar fi fost după ea, nu ar mai fi onorat niciodată tribunalul.

Aruncând o privire superficială asupra contractului, a semnat la subsol.

Alpha a luat stiloul, cu ochii întredeschişi, şi şi-a semnat numele.

Acestea fiind făcute, avocatul a sigilat contractul şi l -a închis într-un dulap. Un funcţionar i-a escortat într-o altă încăpere, una cu oficiantul, şi au stat în picioare în timp ce acesta pregătea actele.

Privind jacheta de piele neagră care se întindea pe spatele viitorului ei soţ în timp ce acesta se apleca şi semna documentele, Zephyr a simţit ceva asemănător nervilor fluturându-i în stomac. Jacheta de piele, plasturele de pe ochi, părul lung şi răvăşit, bărbieritul scund, el era mai sexy acum. Îşi asuma un risc uriaş şi nu ştia dacă va da roade. Nu ştia cum arată viitorul lor, sau cum se va potrivi ea în lumea lui şi el în a ei. Dar Dumnezeu, ea ar încerca, şi ea ar muri ştiind că ea a încercat, că ea a dat totul. Dacă nu va funcţiona niciodată, nu voia să regrete că nu şi-a asumat riscul de la bun început. Spera doar ca suferinţa să nu o aştepte.

„Semnaţi aici, vă rog”, i-a întrerupt gândurile vocea funcţionarului. Ea s-a aplecat şi a semnat repede pe linia punctată, pecetluindu-şi înţelegerea în cel mai obligatoriu mod din ultima jumătate de an.

„Aveţi vreun inel de schimbat?”, a întrebat funcţionarul.

Alpha se uită la mâinile ei, vena de pe partea laterală a gâtului pocnindu-i. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că ea ar avea nevoie de un inel. Bănuiesc că va trebui să îşi ia unul singură.

Zephyr a dat din mână. „Nu-ţi face griji pentru asta.”

Zen i-a înmânat brăţara simplă de aur pe care o cumpărase ieri pentru el, ghicind la mărimea lui, sperând că i se potriveşte. I-a luat mâna mare în a ei, a văzut contrastul dintre ele – a lui mai mare, mai aspră, mai mortală, cu vârfurile ascuţite, a ei mai mică, mai moale, mai rotundă, cu unghiile vopsite puţin mai lungi – şi a strecurat inelul acasă.

Era al ei.

În cele din urmă.

Bucuria îi bubuia în inimă, un zâmbet larg despicându-i faţa în timp ce se uita la el. Impulsiv, ea s-a dus în vârful picioarelor şi a apăsat un sărut uşor pe cicatricea lui, chiar în colţul gurii. Într-o zi, el îşi va întoarce faţa şi îi va prinde buzele cu ale lui. Într-o zi, o

va săruta singur, iar ea se va bucura de frumuseţea acelui sărut. Până atunci, ea îl va umple de sărutări.

Un glas s-a auzit, iar ea s-a retras.

„Martori, vă rog să semnaţi aici.”

Hector şi Zen au intervenit şi au completat protocoalele, iar apoi totul a fost gata.

Ea a fost Zephyr Villanova.

La naiba.

S-a uitat la Zen şi a văzut aceeaşi fericire pe care o simţea şi ea reflectată în ochii surorii sale. Ştia, înţelegea ce înseamnă acest moment. Sora ei a apucat-o de mână, strângând-o, iar Zephyr a strâns-o la rândul ei. Alpha o privea cu interes şi ea ştia că el încerca să înţeleagă motivele ei. A privit cu interes cum Hector se holba la sora ei, înţelegând clar ceea ce vedea.

După ce funcţionarul a terminat cu hârtiile, au ieşit cu toţii din clădire.

„O să mă apuc de treabă.” Zen a îmbrăţişat-o.

Zephyr l-a văzut pe Alpha privindu-i îmbrăţişaţi, cu privirea lipsită de orice expresie. Dar felul în care privea, părea aproape ca… dorinţă. Zen s-a întors spre Alpha şi i-a dat un semn din cap. „Bine ai venit în familie.”

I-a văzut faţa uşor înmuiată la auzul cuvintelor surorii sale.

Hector a preluat comanda. „O să vă chem un taxi.” A coborât pe stradă cu ea, oferindu-le puţină intimitate.

„Le-ai spus părinţilor tăi?” a întrebat Alpha în timp ce stăteau pe trepte în plină zi. A observat cum oamenii care treceau pe lângă ea se opreau să se holbeze la soţul ei, din cauza mărimii lui, a cicatricilor sau a ochiului lipsă, nu ştia, dar nu-i plăcea felul în care îl priveau, ca şi cum el ar fi fost ceva mai prejos decât ei.

„Hmm”, mormăi ea distrată, aruncându-i o privire unei femei din dreapta ei care se holbase la el. „Hei, pot să te ajut cu ceva?”

Femeia a bâlbâit ceva şi a plecat repede.

Zephyr se întoarse spre bărbatul din faţa ei, surprinsă să-l găsească oarecum amuzat în timp ce ea se înfuria. „Ce?”

„Nimic.” El a scuturat din cap, împingându-şi mâinile în buzunarele jachetei. „Când ar trebui să mă întâlnesc cu ei?”

Zephyr a clipit pentru o secundă, creierul ei ajungând la conversaţia lor. „Oh. *Oh.* Mâine. Zen şi cu mine mergem acolo

diseară după ce îmi fac bagajele pentru călătorie. O să-mi iau geanta. Ea va sta cu ei cât sunt eu plecat din oraş. Putem merge la aeroport imediat după aceea, pentru că părinţii mei sunt romantici şi cred că ne căsătorim din dragoste, iar mama mea este sceptică cu privire la bruscheţea acestei căsătorii, aşa că te va interoga şi vom avea o scuză să ieşim…”

„Respiră”, i-a spus el din nou şi ea s-a oprit.

În regulă.

Doamne, era al ei.

A lovit-o din senin. Impulsiv, ea şi-a strecurat braţele în jurul taliei lui şi l-a îmbrăţişat strâns, expirând o respiraţie tremurândă împotriva pieptului lui. El s-a liniştit, cu braţele la o parte, ţinându-i bicepşii cu mâinile mari, fără să o îmbrăţişeze, dar nici să o respingă, confuz.

Văzuse cum se uita la ea când îl îmbrăţişase pe Zen şi se întreba dacă îl mai îmbrăţişa cineva. S-a întrebat când a fost ultima dată când a fost îmbrăţişat cu *J J* dragoste şi l-a strâns mai tare. Îmbrăţişările erau chestia ei. Oamenilor le plăceau îmbrăţişările ei. Dacă îmbrăţişarea ar fi fost un concurs, ea ar fi fost cu siguranţă pe locul doi. Aşa că îl îmbrăţişa. În fiecare zi, l -a îmbrăţişat până când el i-a răspuns, până când a acceptat că era normal, până când a început să tânjească după îmbrăţişarea ei. *J J*

Îi va dărâma apărarea, îmbrăţişare cu îmbrăţişare.

Toate în timp util.

La mulţi ani, Zephyr Villanova.

Capitolul 7

Alfa

Uitase cum se simt emoţiile intense până când ea i le-a înmânat într-o cutie de carton colorată. Nu avea cum să cunoască semnificaţia reală a alfajorelor pentru el, dar zâmbetul ei enigmatic îl făcea să se întrebe dacă nu cumva, cumva, ea ştia.

Stătuse în biroul său cu cutia în mâini, un om matur care văzuse ce e mai rău în omenire şi supravieţuise unor vremuri care ar fi trebuit să -l omoare, şi simţise cum îi ard ochii. Mâinile îi tremuraseră când luase o bucată, fulgii de nucă de cocos

amintindu-i de o copilărie în care mama lui nu-şi putuse permite o umplutură mai luxoasă, dar îi făcuse cele mai bune deserturi pe care le putea avea. Luase o înghiţitură şi simţise cum ceva din pieptul său prindea viaţă, ceva ce fusese adormit, ceva ce crezuse mort.

Un bărbat care uitase ce înseamnă să *simţi* fusese distrus de o femeie mică. Şi deşi avusese intenţia de a o proteja de lumea lui, era prea târziu. Îşi pecetluise soarta, şi la naiba dacă el ar fi lăsat-o să scape fără să ştie tot ce ştia ea acum. Nu ştia care era motivul ei pentru care voia să se mărite cu el, dar avea să afle.

Alpha stătea pe bancheta din spate a Rover-ului negru în timp ce Hector conducea spre casa părinţilor ei pentru a o lua, cunoscând locaţia după ce primise mesajul ei noaptea trecută. Aşa cum era, Alpha nu ar fi putut conduce până acolo nici dacă ar fi vrut. Era atât de ironic faptul că îşi dorise dintotdeauna să conducă un Jeep, dar nu şi-l putuse permite, iar acum avea o flotă de Jeep-uri, dar nu le putea conduce, nu cu vederea lui limitată. Chiar dacă folosea Jeep-ul mai ales în jurul complexului său. Roverul era mai potrivit pentru oraş.

Alpha nu-şi amintea incidentul care îl orbise parţial, ce sau cine îi schimbase cursul vieţii şi îl lăsase să moară. Îşi amintea doar că se trezise în spital, cu tot corpul rupt iremediabil, cu faţa în flăcări de durere şi cu ochii închişi cu bandă adezivă în întuneric. Hector îl găsise în spatele unuia dintre cluburile de lupte clandestine şi îl adusese la urgenţă. Cât timp a stat acolo, nimeni nu ştia. Medicul curant îi spusese că amintirile legate de incident s-ar putea să nu-i revină niciodată, că era posibil ca creierul lui să îl protejeze de alte traume. În unele zile, era recunoscător pentru asta. În unele zile, nevoia de a afla adevărul era o foame care îl rodea în interiorul cărnii sale cicatrizate.

Corpul său avusese nevoie de săptămâni pentru a se vindeca şi de luni pentru a se antrena. Corpul său nu mai funcţionase la fel ca înainte, vederea sa parţială nu-i mai ajutase mişcările, iar capul îi era dat peste cap chiar şi fără să – şi amintească nimic. Atunci se aruncase în lupte şi făcuse avere, o bestie în cuşcă fără nimic de pierdut, cucerind oraşul bloc cu bloc, făcându-şi frumosul complex cărămidă cu cărămidă, antrenându-şi corpul muşchi cu

muşchi. Lucrase cu antrenorii pentru a se adapta la vederea sa, îşi perfecţionase celelalte simţuri pentru a compensa deteriorarea unuia dintre ele şi, în timp, simţul mirosului şi al sunetului luaseră fără probleme locul ochiului. Totuşi, existau anumite lucruri pe care nu le-ar fi putut face niciodată, cum ar fi să conducă.

Scuturându-şi gândurile, a privit cartierul de pe bancheta din spate, departe de cel în care crescuse el. Deşi nu era o zonă scumpă, casele erau bine îngrijite. Străzile erau curate şi aliniate sistematic, casele erau vechi, dar primitoare, iar peluzele toate bine întreţinute. Era un cartier solid şi bun al clasei de mijloc, genul în care vecinii mergeau unii la alţii pentru lucruri mărunte, genul care nu intrase niciodată în contact cu vechea sa reşedinţă. Aici crescuse ea, iar el se bucura pentru asta.

„Mă întreb cum trebuie să fie să creşti aici”, a exprimat Hector gândul din capul lui Alpha. „Sunt oameni buni.”

Alpha nu a răspuns, doar a continuat să se uite afară, întrebându -se dacă a mai fost acolo, un sentiment de familiaritate cu blocul făcându-l să se încrunte.

„Eşti sigur că vrei să o tragi complet în iadul nostru?” a întrebat Hector.

„Îl vrea.”

Şi, pentru prima dată în viaţa lui, îşi dorea ceva doar pentru el. Şi avea să fie egoist, mai ales când ea voia ca el să fie. Se va bucura de compania ei timp de câteva luni, îşi va satisface curiozitatea, dar va refuza orice deschidere romantică. I-ar fi spus clar să nu aibă aşteptări dincolo de timpul petrecut împreună şi cu siguranţă nu i-ar fi tras-o, indiferent cât de mult l-ar fi tentat. Era destinat să fie singur, şi era cel mai bine pentru amândoi.

Înainte să poată răspunde la întrebarea lui Hector, vehiculul se opri în faţa unei case cu un singur etaj, vopsită în galben. Zephyr stătea pe verandă ca să-i întâmpine, cu părul la fel de burgundy cum fusese, cu trupul ei plin de curbe îmbrăcat într-un fel de rochie vaporoasă plină de flori şi cu un zâmbet atât de larg încât îi despica faţa aproape în două, o gropiţă apărând pe partea stângă.

Alpha simţea cum i se strânge pieptul doar uitându-se la ea. Era o reacţie ciudată, nefamiliară, mai ales faţă de o femeie pe care o cunoştea doar de câteva săptămâni. Şi de ce naiba era atât de fericită să-l vadă? Nu făcuse absolut nimic pentru ea, în afară

de a fi de acord cu planul ei idiot din motive pur egoiste. Oare avea să fie aşa tot timpul cât aveau să fie căsătoriţi? Şi apoi, după ce ar fi trecut timpul, l-ar fi lăsat în propria lui companie? Nu înţelegea de ce gândul ăsta îl irita.

Păstrându-şi iritarea de pe faţă, a ieşit din maşină, observând cum o femeie mai în vârstă, probabil mama ei, îl privea de la fereastra de lângă uşă, ochii ei judecându-l. Nu o putea învinovăţi în totalitate. Dacă ar fi fost fiica lui şi un bărbat mare, cicatrizat şi cu un singur ochi i-ar fi apărut la uşă după ce s-ar fi căsătorit cu ea, ar fi fost mort înainte să poată ieşi. Înţelegea nevoia de a proteja. Dar faptul că era îndreptată împotriva lui doar pe baza felului în care arăta îl irita şi mai mult. Mai ales pentru că, dintr-un motiv oarecare, se străduise să arate mai bine. Poate că propunerea ei fusese neconvenţională, dar acum erau căsătoriţi în ochii legii, iar ea era soţia lui şi el nu voia ca familia ei să nu-l placă. Dar bănuia că era probabil ca şi cum ai îmbrăca un leu şi te-ai aştepta să pară mai puţin ameninţător. N-ar fi mers.

Amintirea ei privind-o pe femeia care se holbase la el a apărut, trimiţându-i un alt strop de amuzament în suflet. Părea pregătită să lupte pentru el şi, deşi amuzant, era şi necunoscut. Spre deosebire de mama ei, Zephyr îl privea fără să judece în ochi. Era apreciere pur feminină şi bucurie autentică, iar el nu era deloc obişnuit să le primească pe amândouă. *Asta* era ceea ce îl atrăgea şi îl deruta în acelaşi timp. Cum putea o femeie care nu-l cunoştea să aibă încredere în el în felul acesta? Cum de îl dorea aşa? Şi cum a lăsat totul la vedere, fără ruşine sau vulnerabilitate? Ce voia o femeie ca ea de la o astfel de căsătorie? Era vorba cu adevărat de antichităţile bunicii ei, poate din cauza unui ataşament sentimental faţă de ele? Alpha nu ştia, şi voia să ştie.

„Hei, iubitule,” Zephyr şi-a înclinat capul pe spate pentru a-şi ţine privirea fixată pe a lui, şi nu-i plăcea să recunoască, dar era adorabilă.

Ştiind că mama ei privea şi având în vedere ce spusese familiei sale, Alpha s – a aplecat şi a sărutat-o pe obraz, pielea ei fiind mătăsoasă sub buzele lui, parfumul uşor de ceva citric gâdilându-i nasul. Îi plăcea mirosul. Bois lui ar fi lins-o când ar fi întâlnit-o. Nu că i-ar învinovăţi.

Dar lucrul care l-a cucerit? Felul în care respiraţia ei a tresărit

când buzele lui au făcut contact cu pielea ei, ca şi cum ar fi luat-o prin surprindere. A fost un răspuns autentic, şi cum a putut ea să-l vadă şi să simtă asta îl depăşea. Poate că ea era cea oarbă.

Limpezindu-şi glasul şi ignorând uşoara mâncărime fantomă din ochiul drept, scoase din buzunar inelul pe care tocmai i-l cumpărase.

Întreaga ei faţă s-a luminat şi asta a făcut ca ceva foarte ciudat să se întâmple în pieptul lui. Poate că era aciditate.

„E frumos!” a exclamat ea, luând inelul. La naiba dacă ştia de ce îl alesese, dar intrase în bijuterie, îl văzuse şi ştia că fusese făcut pentru degetul ei.

Ea s-a uitat la el, cu ochii ei căprui strălucitori, cu verdele din ei inexistent pe măsură ce pupilele i se măreau, iar strânsoarea din pieptul lui s-a accentuat. Era un inel, iar el era un străin, şi totuşi ea se uita la el de parcă el ar fi cucerit oceane pentru ea.

Ea i-a întins mâna şi el i-a pus inelul, privind-o cum îl admira şi cum îşi legăna mâna de piept ca şi cum ar fi fost preţios. Era într-un fel – o brăţară de platină încrustată cu mici cristale colorate cărora nu le ştia numele, dar care arătau bine împreună. Sincer, inelul arăta de parcă un unicorn ar fi vomitat pe el, dar ţipa la ea, aşa că a trebuit să i-l ia.

Dar nu-i plăcea strânsoarea asta. Nu fusese căsătorită cu el de o zi şi deja îi provoca probleme cardiace. Trebuia să facă un pas înapoi. Să se concentreze pe găsirea motivului ei, să afle de unde ştia şi ce ştia ea despre copilăria lui. Asta era tot.

El se îndreptă când sora ei tânără şi brunetă ieşi, cu un zâmbet dulce pe chipul ei frumos. Ieri fusese prea ocupată încercând să nu se holbeze la el la tribunal. Între asta şi încercarea de a nu se lăsa distrasă de Hector, fusese prea timidă sau prea preocupată ca să vorbească cum trebuie cu el. Dar ea era tânără, aşa că el a lăsat-o mai moale.

Cel puţin de data aceasta, ea şi-a întins mâna spre el. „Bună, Alpha. Mă bucur să te văd aici.”

I-a strâns uşor mâna. „Şi pe tine. Am auzit că lucrezi la SLF.”

„Da.” Fata mai tânără şi-a tras mâna înapoi. „Îmi place să lucrez acolo. Şi nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru tot ceea ce faci pentru organizaţie. Femeile apreciază asta.”

Fondase organizaţia la scurt timp după ce îşi pierduse ochiul. O

făcuse în onoarea mamei sale şi a nenumăratelor femei pe care le întâlnise în meseria sa, femei care doreau o cale de ieşire din sistemele opresive şi nu aveau unde să se ducă. Pentru astfel de oameni – femei, copii şi bărbaţi – înfiinţase Survivors of Los Fortis, astfel încât, într-un oraş cu milioane de locuitori, aceştia să aibă un refugiu sigur atunci când aveau nevoie. Şi chiar şi după atâţia ani, îl înfuria faptul că numărul oamenilor care căutau refugiu nu scăzuse.

Sora mai mică a lui Zephyr a fost una bună.

„Apreciez că mă ajuţi acolo”, i-a spus el sincer.

„Oh, Zee face voluntariat şi în weekenduri.” Zenith i-a aruncat surorii sale o privire timidă. „Ea le face doamnelor o schimbare de look, orice îşi doresc.”

Alpha ştia deja asta. „Asta îi ajută?”

„Imens.”

Interesant.

„Bine aţi venit. Vă rog să luaţi loc”, spuse femeia mai în vârstă care îl urmărise, evident soacra lui, în timp ce ieşea cu o tavă de băuturi cu gheaţă, indicând zona de şedere din fier de pe partea laterală a verandei mari, urmată de un bărbat slab cu mustaţă, evident tatăl fetelor.

Deci nu era invitat înăuntru. El a primit-o.

Dându-le un semn respectuos din cap, s-a aşezat pe un scaun prea mic şi a privit-o pe mama ei aşezând tava pe masă. Zenith a luat loc într -o parte, mama ei în alta, iar tatăl ei s-a aşezat vizavi de el. Zephyr şi-a aşezat fundul ei foarte delectabil pe braţul scaunului lui, strecurându-şi braţul în jurul umărului lui, prezentându-i în mod clar un front unit. El a apreciat asta.

S-au făcut prezentările şi, după o tăcere stânjenitoare de câteva secunde, tatăl ei a vorbit în sfârşit. „Înţelegeţi de ce acest lucru este un pic deconcertant pentru noi.”

„Desigur.” Da, înţelegea. Totuşi, dacă ar fi fost în locul socrului său, băiatul ar fi fost la doi metri sub pământ înainte să poată scoate un cuvânt.

„Zephyr se vedea cu altcineva într-o zi şi apoi ne spune că e îndrăgostită de tine şi că s-a căsătorit cu tine la tribunal.” Bărbatul mai în vârstă a luat un pahar, iar Alpha l-a urmat pentru a fi politicos. „Este din cauza testamentului bunicii ei?”

Alpha aprecia întrebarea directă a bărbatului. Dar Zephyr îi spusese că părinţii ei nu aveau de unde să ştie că se mărită cu el pentru asta. A clătinat din cap o dată. „Nu. Fiica ta... e ca o rază de soare în viaţa mea foarte întunecată.” *Ce naiba tocmai i-a ieşit pe gură?*

O auzi pe Zephyr inspirând brusc, degetele ei apucându-i umărul strâns. Va trebui să îi spună mai târziu să nu o ia la inimă. El nu voia să spună nimic.

În cele din urmă, mama ei s-a aplecat în faţă, o femeie frumoasă cu părul grizonat, iar Alpha s-a întrebat pentru o clipă dacă şi mama lui ar fi avut părul grizonat dacă ar fi fost în viaţă.

„Cum ai cunoscut-o pe fiica mea?”

Întrebarea i-a întrerupt gândurile.

răspunse Zephyr din partea lui. „Ţi-am spus că ne-am cunoscut la SLF, mamă. Eram acolo cu Zen, el era acolo, pur şi simplu... am făcut clic.”

Acesta era un scenariu surprinzător de realist. S-a uitat la sora mai mică şi a văzut-o dând din cap, susţinând-o pe sora ei, iar asta i-a adus încă un punct în cartea lui.

„Şi cum v-aţi cunoscut prima dată?”, a insistat mama ei.

Prima dată? Ce anume le spusese părinţilor ei?

„M-am dus la o petrecere cu prietenii. Ei m-au lăsat baltă, iar Alpha m-a condus acasă.”

Micuţa lui curcubeu era o adevărată povestitoare. Era pe jumătate interesat de relatarea ei a evenimentelor fictive, pe jumătate obosit întrebându-se despre ce îl minţea.

„Şi familia ta, Alpha?”, a întrebat-o mama ei.

„Mamă”, a mustrat Zephyr.

„Am un frate vitreg.” A luat o înghiţitură din băutura cu gheaţă. Prea fructată. „El se căsătoreşte mâine, aşa că vom participa la nunta lui. În afară de asta, nimeni.”

Putea să vadă de unde îi venise lui Zephyr compasiunea, în timp ce mama ei se înmuia uşor în cele din urmă. „Da, Zephyr ne-a spus. Îmi pare rău să aud asta.”

Scuturându-se de starea de linişte, Zephyr a bătut din palme o dată. „Şi trebuie să plecăm.” Ea a sărit de pe braţul scaunului, grăbindu-se înăuntru pentru a-şi lua probabil geanta, iar toată lumea s-a ridicat în picioare.

„Nu ştiu dacă v-a spus”, a început Alpha, dorind să le clarifice ceva. „Dar se va muta cu mine după ce ne întoarcem. Sunteţi bineveniţi să o vizitaţi oricând. Putem planifica o ceremonie adecvată mai târziu.”

Mama ei şi-a strâns buzele. „Da, ne-a spus. A împachetat deja totul la apartamentul ei. Doar că totul e... foarte brusc şi foarte suspect. Am întrebat-o dacă era însărcinată, dacă asta era graba, dar a spus că nu. A spus doar că s-a măritat cu iubitul ei şi asta a fost tot. A fost cu Alec Reyes timp de doi ani şi nu a vorbit nici măcar o dată despre căsătorie, aşa că ne este foarte greu să înţelegem asta.”

Al naibii joc de noroc Reyes. Putea să fi petrecut doi ani cu ea, dar să fie al naibii dacă mai încerca ceva. Alpha nu împărţea, iar pe durata timpului petrecut împreună, ea era a lui, chiar dacă nu plănuia să i -o tragă. Cât de greu ar putea fi să reziste micuţei vulpiţe?

Văzând reacţia mamei sale, probabil că vestea căsătoriei lor nu fusese bine primită.

Şi asta l-a făcut din nou să se întrebe, de ce să rişte o luptă cu familia ei pentru *el?*

Ce naiba punea la cale?

Capitolul 8

Zefir

Zephyr plecase o dată într-o excursie şcolară din Los Fortis, la o sută de mile sud, şi aceea fusese cea mai aventuroasă călătorie pe care o făcuse vreodată. În afară de asta, singurele călătorii pe care le făcuse fuseseră în vizită la mătuşile ei care locuiau la o oră distanţă. Nu părăsise niciodată ţara, cu atât mai puţin continentul, şi nu fusese niciodată într-un zbor, cu atât mai puţin într-unul ca acesta.

Victor şi Diaz, un alt tip care îi fusese prezentat, mai puţin sexy, dar mai fermecător, stăteau în spatele avionului privat, ca agenţi de securitate în timpul călătoriei. Hector rămăsese în spate, fiind în mod clar secundul lui Alpha, pentru a ţine totul sub control în cele două zile în care aveau să fie plecaţi.

S-a uitat în interiorul avionului privat în care fusese condusă şi legată, la scaunele bej luxuriante, la masa din lemn strălucitor şi la pereţii curaţi, şi a înţeles cu adevărat, pentru prima dată – reuşise. De la băiatul pe care îl văzuse prima dată cu hainele rupte până la bărbatul care purta acum o jachetă de piele scumpă şi deţinea un avion privat, el reuşise şi, deşi nu -i putea spune, simţea ceva asemănător mândriei bubuind în ea. Şi, Doamne, şi-ar fi dorit ca Adriana – femeia blândă, muribundă, care se împrietenise cu o fetiţă speriată într -un loc străin pentru a-i oferi alinare – să-şi fi putut vedea fiul acum. Ar fi fost mândră.

Zephyr se întoarse spre fereastră şi clipi rapid, încercând să -şi şteargă arsura din ochi şi înţepătura din nas. El oricum era suspicios în privinţa motivelor ei, iar ea nu avea nevoie să-i dea mai multe motive să creadă că era mai nebună şi plângea degeaba.

O blondă zveltă cu părul foarte frumos le-a întins nişte apă. „Doriţi altceva?”

Zephyr i-a mulţumit. „Doar o întrebare scurtă, asta e culoarea ta naturală de păr?”

Blonda a clipit surprinsă. „Da.”

La naiba. „Este o nuanţă minunată. Eşti pe val.”

Asistentul i-a zâmbit surprins şi a plecat, iar ea s -a întors

pentru a-l vedea pe bărbatul de vizavi care o privea ca şi cum ar fi încercat să o înţeleagă.

„Ce?”, a întrebat ea, uşor conştientă de felul în care el o analiza.

Nu a spus nimic o vreme, doar a studiat-o, iar Zephyr a încercat să se relaxeze, întrebându-se ce se întâmplă în capul lui.

„Hai să lămurim câteva lucruri între noi”, spuse el ca preambul, iar Zephyr se întări. „Fondul bunicii tale ar putea fi scuza pe care mi -o dai mie, iar o idilă

furtunoasă o scuză pe care o dai familiei tale, dar ştiu că ai un alt motiv să te căsătoreşti cu mine. Singurul motiv pentru care eşti soţia mea acum este că sunt intrigat. Nu ştiu care este scopul tău, dar îmi voi da seama, aşa că să nu crezi că sunt păcălit nici măcar o secundă.

Doamne, spera să-şi dea seama, dar dacă nu-şi amintea de ea după tot timpul petrecut cu ea, se îndoia că o va face. Dar ea nu i-ar fi spus asta. Ştiind cât de cinic era el, i s-ar fi întors în faţă. Lipsa lui de memorie avea, probabil, ceva de-a face cu rana de la ochi. Poate că creierul lui blocase unele lucruri pentru a-l proteja. Văzuse că se întâmpla asta în filme, dar era plauzibil din punct de vedere realist şi, până nu vorbea cu cineva care se pricepea la traume despre asta, nu avea de gând să spună nimic şi să rişte să-l retraumatizeze.

Nu, trebuia să îl facă să o iubească din nou, acest nou el cu această nouă ea. Se putea întâmpla.

„Şi nu ştiu de unde ai informaţiile despre mine”, a continuat el, vocea lui aspră şi profundă, amintindu-i de sălbăticie. „Dar am să aflu şi asta. Sper să fie doar pentru moştenirea bunicii tale, pentru că nu-ţi va plăcea alternativa.”

Era destul de sexy când o ameninţa, deşi se îndoia că ar aprecia dacă i -ar spune asta în faţă în acel moment.

„Acum trebuie doar să-mi dau seama dacă eşti un mincinos dat naibii sau nu.”

Zephyr a luat o înghiţitură din apa ei. „Sunt o carte deschisă.”

Alpha îi imită mişcarea şi îşi bău apa, mişcarea muşchilor din gât fiind foarte sexy. Doamne, devenise din ce în ce mai sexy de-a lungul anilor, iar ea nu avea nicio ruşine să recunoască că îl dorea în pat, în afara patului, la perete, în orice fel îl putea avea.

„Doar în cazul în care nu eşti mincinoasă…” şi-a aşezat paharul pe masa dintre ei, mâna lui accentuând fragilitatea paharului, „consideră asta un simplu avertisment să nu te aştepţi la nimic romantic din această relaţie. Curiozitatea mea faţă de tine nu înseamnă interes romantic. Dacă te aştepţi la ceva în acest sens, vei fi dezamăgit. Eu nu iubesc.”

Mincinosul. El iubea, doar că nu voia. Dar ea ştia că el avea scuturile lui, iar acest Alpha avea în mod clar o grămadă de probleme de încredere, aşa că nu i-a luat avertismentul uşor. Va trebui să treacă prin aceste ape cu bagajul trecutului lui şi să spere că vor putea ajunge la mal.

„Păcat”, a ridicat uşor din umeri. „Am tendinţa să mă ataşez de iubiţii mei.”

„Nu sunt iubitul tău”, i-a reamintit el.

Ea a zâmbit.

„Nu voi fi nici iubitul tău.” Partea laterală a maxilarului lui a ticluit. „Pofta mă lasă gol acum. Oricum e mai bine pe termen lung.”

„Deci eu voi fi ce… colega ta de cameră?” râse ea.

A bătut cu degetele pe masa dintre ei. Îi plăcea să bată pe degete. Doamne, creierul ei era o epavă.

„Poţi avea propria ta cameră.” *Tap, tap, tap.* „Pe durata căsătoriei, hai să ne împărtăşim compania. Te găsesc destul de interesantă. Putem fi cordiali, dar e mai bine să nu complicăm lucrurile adăugând ceva sexual în amestec.”

„Avem chimie”, a subliniat ea.

„Un sărut de milă nu se pune.”

Pity kiss, fundul ei. Îi plăcea la fel de mult ca şi ei.

„Este o chimie fierbinte”, s-a aplecat ea în faţă.

El a ridicat din umeri. „Am avut chimie cu viitoarea mea cumnată. Nu înseamnă că am acţionat pe ea.”

Oh wow. Zephyr a clipit şi a procesat faptul că va ajunge să cunoască pe cineva cu care el se gândise să fie.

„Chimia minte, Zephyr”, a continuat el după ce a aruncat această bombă.

„Atunci ce spune adevărul?” Ea îşi înclină capul într-o parte, curioasă de procesul lui de gândire.

„Inimă”, a declarat el, fără nicio afecţiune în voce.

„Şi ce spune a ta?”

Partea nevătămată a buzelor lui s-a ridicat. „Nimic. Nenorocitul n-a mai vorbit de ani de zile. E o bucată de muşchi inutilă, moartă şi plină de cicatrici.”

Doamne, o durea. O durea că îşi construise un turn cu ziduri atât de înalte încât devenise impenetrabil.

„Tu eşti speranţa, rază de soare. Speranţa pentru o viaţă mai bună.

Băiatul care îi spusese asta trăia în mod clar în turn, de neatins. Dar ea ar escalada zidurile dacă ar fi nevoită, ar ajunge în vârf şi şi-ar salva iubitul. I-ar fi redat speranţa, chiar dacă acesta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

Planul lui de a sta departe de ea nu ar fi funcţionat, dar ea a ţinut asta pentru ea. Îl va ispiti şi îl va seduce până când va ceda. Nu era nimic mai puternic decât o femeie în misiune. Să-i spună că planurile ei implicau nişte lovituri puternice pe piele nu era probabil cel mai bine pentru moment.

Şi-a ridicat paharul cu apă spre el. „Pentru chimicalele care mint.”

El a ridicat-o pe a lui. „Şi inimi care mor.”

Habar nu avea ce CPR plănuise ea pentru el.

Au făcut linişte, dar tovărăşie. Zephyr şi-a scos cititorul de cărţi electronice şi s-a prefăcut că este absorbită de un roman în timp ce îl urmărea pe ascuns; el doar privea pe fereastră, pierdut în gânduri. Însoţitorul a venit din nou cu nişte sandvişuri supraîncărcate, iar Zephyr şi-a lăsat cititorul jos, bucuroasă să aibă o scuză pentru a intra din nou în vorbă cu el.

„Credeam că lucrezi la laptop sau ceva de genul ăsta, stăpân al universului cum eşti”, a tachinat ea, desfăcându-şi sandvişul.

„Nu ştiu să citesc”, i-a spus el simplu.

Zephyr făcu o pauză, complet luată prin surprindere. Nu se aşteptase la acest răspuns.

Surpriza ei trebuie să fi fost evidentă pe faţa ei, pentru că el a explicat. „Nu am crescut cu mulţi bani. Mama m-a trimis la şcoală, dar am renunţat după ce a murit.”

„Îmi pare rău.” Ea şi-a întins mâna şi l-a strâns uşor, surprinzându-l. „Trebuie să fi învăţat să citeşti până atunci.”

„Da, dar când s-a întâmplat asta...” şi-a arătat plasturele de la ochi „- cititul lucrurilor mai mici a devenit dificil. M-am oprit după o vreme.” Părea să se cutremure, privind-o curios cu singurul său ochi. „De obicei nu vorbesc despre asta.”

O bucăţică din inima ei s-a topit. „Secretul tău este în siguranţă cu mine.” I-a oferit un mic zâmbet şi l-a privit cum se uita în altă parte, evident stânjenit că i – a împărtăşit atât de multe. L-a lăsat în pace, observând acum cum desface încet ambalajul sandvişului său, mai ales cu mâna stângă, şi s -a întrebat ce lucruri mărunte de zi cu zi, pe care majoritatea oamenilor le considerau de la sine înţelese, trebuia să muncească din greu pentru a le realiza. Era totul controlat fonic în casa lui? Leziunea îi afectase mai mult decât vederea şi memoria? Auzul? Simţul echilibrului? Îl văzuse luptându-se şi mişcându-se destul de bine, dar era ceva natural sau ceva ce se antrenase să facă?

Ceva i-a trecut prin minte atunci. „De asta nu mi-ai răspuns la mesaje?”

El şi-a ridicat privirea, lăsând sandvişul jos. „Nu-mi plac telefoanele. Şi nu trimit mesaje nimănui. Oamenii care au numărul meu sunt contacte de afaceri. Ei doar sună.”

Şi ea crezuse că el o părăsise. Trebuia să fie mai atentă la noul lui corp şi la felul în care îl afecta. „Deci pot să te sun acum?”

A mormăit, concentrându-se pe sandvişul său.

„Vrei să-mi păstrezi contactul ca soţie?”

Privirea pe care a primit-o ar fi jupuit carnea unui muritor mai mic.

Râzând, a luat o înghiţitură din sandvişul cu pui, brânza topindu-se în gură, şi a gemut înainte de a se opri, găsindu-l pe el uitându-se la ea. Nesiguranţa îşi scotea capul urât, mai ales când mânca cu oamenii. Obişnuită ca oamenii să o cicălească în legătură cu ceea ce mânca, pe jumătate se aştepta ca şi el să facă la fel, pe jumătate se aştepta ca el să spună *„e prea multă brânză”* sau *„ar trebui să mănânci doar două* .

El s-a uitat la gura ei, pur şi simplu şi-a luat propriul sandviş, a luat o îmbucătură şi a dat din cap. „Hmm.”

Şi asta a fost tot.

Zephyr a stat o secundă, uitându-se la pâine, gândindu-se la ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Nimic nu se întâmplase cu adevărat, dar *ceva* se întâmplase.

Născută într-o familie de femei înalte, cu siluete perfecte, care nu luau nici un centimetru în plus indiferent de ceea ce puneau în corpurile lor, Zephyr fusese mereu tachinată intenţionat de mama ei, de mătuşile ei, de verii ei, de toată lumea, pentru că era scundă şi plinuţă. Zen, deşi adoptată, se potrivea mai bine cu genetica familiei lor decât ea.

Când avea nouăsprezece ani, un dezechilibru hormonal a făcut-o să ia rapid în greutate. Şi-a petrecut următorii câţiva ani sub medicaţie, reducând hormonii şi greutatea, şi a ajuns să aibă curbe ca naiba, amplificate doar de înălţimea ei mică. Făcea Pilates cu sârguinţă, corpul ei era flexibil şi puternic, iar acum, chiar dacă era cea mai sănătoasă din toate timpurile, oamenii din jurul ei ajungeau mereu să-i spună, în cel mai bine intenţionat mod posibil, să mai slăbească câteva kilograme. Ar arăta *„mult mai drăguţă”.* Era deja al naibii de frumoasă. Avea propriul ei simţ al stilului, îşi lua medicamentele şi avea grijă de corpul ei. Dar era pentru prima dată când cineva, în afară de Zen, mânca cu ea şi nu îi făcea observaţie.

Poate pentru că propriul său corp era imperfect după standardele altor oameni. Poate pentru că era un bărbat care nici măcar nu observa sau nu se gândea la asta.

Orice ar fi fost, el pur şi simplu a făcut-o.

Şi apoi, el se aştepta ca ea să nu aibă nicio idee romantică. Ea era deja pierdută.

Mai luă o înghiţitură din sandvişul delicios, bucurându-se de liniştea plăcută în timp ce mâncau amândoi, îndrăgostindu-se în tăcere un pic mai mult de noul el, suficient pentru amândoi până când el îi putea ajunge din urmă.

Capitolul 9

Zefir

Fratele vitreg al lui Alpha era foarte sexy.

Nu ştia la ce se aşteptase, dar nu la un bărbat suav, uimitor, perfect sculptat, care să-i întâmpine la aeroport. Şi era un

şarmant pe deasupra. Se uitase la ea, o întrebase pe Alpha: „Cine e creatura asta superbă de la braţul tău?” şi o sărutase prompt pe obraz, platonic, în semn de salut. Dacă nu ar fi fost deja îndrăgostită de uriaşul morocănos de lângă ea, ar fi *leşinat.*

„Unde este mireasa ta?” a întrebat Alpha după ce a prezentat-o, păstrând distanţa faţă de ea. El se retrăsese după ce se deschisese în timpul zborului, făcuse un pas suficient de departe încât ea să simtă cum frigul se infiltrează în spaţiul dintre ei, din cauza simţului lui idiot de a păstra relaţia platonică sau din cauza vulnerabilităţii lui în avion, nu ştia. Şi fiind într -un mediu nou, aşa cum era ea, nu ştia încă cum să închidă distanţa.

Dante a zâmbit. „O las pe Tempest să petreacă timp de calitate cu bunica ei şi îi strecor un pui de somn de frumuseţe. Nu că ar avea nevoie, dar maternitatea este obositoare pentru ea.”

Zephyr s-a uitat la bărbat. A fost surprinsă de francheţea afecţiunii lui pentru viitoarea soţie. Bărbaţii pe care îi întâlnise îşi purtau rareori dragostea cu genul de mândrie cu care o făcea el *şi* totuşi reuşeau să emită un aer sigur pe el, încrezut, care era destul de sexy. La naiba, fata era norocoasă. El era o personalitate interesantă.

I-a escortat până la un Range Rover mare, negru, puţin diferit de cel al lui Alpha de acasă, şi i-a deschis lui Zephyr portiera din spate. *Oh, şi un gentleman.*

Zâmbind, i-a mulţumit şi a urcat în maşină, bucuroasă că purtase jambiere în loc de fustă. A fost surprinsă totuşi că soţul ei nu a luat-o pur şi simplu şi nu a lăsat-o jos, aşa cum obişnuise să facă în oraşul lor. Cu siguranţă lua în serios relaţia platonică, păstrând distanţa.

Ea s-a instalat, la fel ca ambii bărbaţi, iar Dante a ieşit uşor din aeroport, o altă maşină de culoare închisă urmându-i cu paza. Nu a fost surprinsă. Doar din căutarea ei pe internet aflase că Dante Maroni era o figură destul de importantă în lumea mafiei, preluând recent conducerea după moartea tatălui său. Singurul lucru de care era curioasă, însă, era cum se cunoscuseră el şi Alpha, şi în ce anume era implicată Alpha. Nu putea fi vorba de mafie, pentru că Los Fortis nu fusese niciodată centrul uneia. Ea ştia că el era implicat în ceva legat de securitate, dar nu ştia exact ce era. Avea să afle în cele din urmă şi spera doar să nu fie ceva

cu care să nu poată trăi, pentru că existau unele limite care nu trebuiau depăşite. Totuşi, ştiind cine fusese odată, Alpha fusese întotdeauna un protector. Nu-şi putea imagina o lume în care el ar fi putut depăşi acele limite inumane.

Toate în timp util.

Oraşul Tenebrae era foarte diferit de Los Fortis. În primul rând, clima era mai mult temperată decât tropicală, dealurile din depărtare aveau o nuanţă mai închisă de verde decât junglele din jurul oraşului ei, iar acoperirea de nori întunecaţi era ceva ce vedea doar în timpul ploilor abundente.

A coborât geamul, bucurându-se de vântul răcoros şi uscat de pe faţa ei, ochii ei observând totul.

„Mulţumesc că ai venit", a rupt Dante tăcerea după o vreme. „Înseamnă mult pentru mine."

Alpha a mormăit. *A mormăit.*

Zephyr îl observa tăcută din spate, încercând să înţeleagă de ce era mai rezervat cu propriul său sânge. Era mai distant, mai rigid decât fusese în timpul zborului, şi nu ştia dacă era din cauza ei sau a lui Dante. Faptul că Alpha participase la o nuntă o făcuse să presupună că el era în relaţii bune cu fratele său vitreg. Oare nu era aşa?

„Deci, când te-ai căsătorit?" Dante continuă, parcă nefiind deranjat de tăcere, cu atâta uşurinţă încât ea îl plăcu imediat.

„Luni", a răspuns soţul ei. „Nuntă la tribunal".

Dante s-a uitat la ea în oglinda retrovizoare. „Eşti însărcinată?"

Lui Zephyr îi plăcea cum toată lumea presupunea automat că era însărcinată din cauza nunţii fulgerătoare. Ea a scuturat din cap. „Nu, nici măcar nu am..."

„E doar pentru şase luni", a întrerupt-o Alpha, destul de grosolan. „Nu e o căsătorie adevărată.

Ouch.

Ştia că despre asta vorbiseră, dar să o spună cu voce tare în felul ăsta făcea totul atât de... clinic. Reductiv. *Mai mic.* Ca şi cum micile momente pe care le-au avut nu s-au întâmplat niciodată.

Dante a fost suficient de grijuliu încât să nu comenteze, schimbând pur şi simplu conversaţia pentru a o include pe Zephyr, punându -i întrebări despre familia ei, despre munca ei, discuţii obişnuite pe care ea le aprecia mai mult decât putea

spune.

S-a uitat la inelul de pe degetul ei, o piesă frumoasă, diferită de toate cele pe care le văzuse, o bandă de platină împodobită cu rubine, ametiste, safire şi smaralde minuscule, colorate şi unice.

„Într-o zi, când voi avea bani, îţi voi cumpăra cel mai frumos inel, rază de soare.

Zephyr a simţit cum îi arde nasul şi s-a uitat afară, amintindu-şi de promisiunea şoptită în ultima seară în care îl văzuse înainte ca el să dispară din viaţa ei. Inelul era mai preţios pentru ea decât ar fi realizat el vreodată. Nu se aşteptase ca el să-i ia unul, fusese pe deplin pregătită să-şi cumpere unul pentru ea, dar el i-l luase şi era perfect, iar Zephyr îşi ascunsese momentul în care i-l pusese pe deget într-un colţ al inimii, strângându-l ca pe o flacără în bătaia vântului, păstrându-l viu, cald şi iubit, pentru a-l revedea dacă nu reuşea să-l facă să iubească din nou.

Uneori o speria enormitatea sarcinii pe care şi-o asumase. Nu ştia prin ce trecuse el în anii de atunci până acum. Nu ştia ce fel de traume avusese, nu ştia care erau factorii declanşatori, nu ştia dacă zidurile pe care le construise în jurul inimii sale puteau fi escaladate. Ar fi făcut vânătăi şi ar fi sângerat dacă ar fi fost posibil, s-ar fi târât până la colţul unde se odihnea el şi şi-ar fi lăsat capul în jos alături de el dacă ar fi lăsat-o. Dar ea trebuia să nu se grăbească. El s-ar fi speriat şi ar fi fugit în cealaltă direcţie dacă şi-ar fi dat seama ce voia ea – pe el.

Bărbaţii vorbeau despre ceva legat de muncă, folosind cuvinte codate pentru că ea nu înţelegea nimic. În treizeci de minute, ieşiseră din oraş şi urcară pe un deal verde, spre un conac mare pe care ea îl putea vedea. Porţile înalte, păzite de paznici care îi dădeau lui Dante din cap cu respect, se deschiseră şi înăuntru părea o altă lume. Conacul imens, câteva clădiri în partea cealaltă, pe tot dealul verde şi împrejmuit de un zid, era ca un platou de filmare. Întregul ei cartier ar fi încăput cu uşurinţă în acea zonă. Oamenii se agitau să decoreze locul, unii cărau scaune, alţii cutii, iar alţii arme.

Zephyr nu văzuse niciodată atât de multe arme în viaţa reală.

Văzuse una în haina lui Victor când îl interogase, dar asta fusese tot.

Aleea se opri şi Dante trase maşina chiar lângă uşile duble ale conacului. Zephyr a sărit afară fără să aştepte ca cineva să-i deschidă uşa, luând totul în considerare.

Wow.

Un membru al personalului a alergat la ei, iar Dante l-a îndrumat să le ducă bagajele în aripa pentru oaspeţi. Aveau o *aripă* pentru oaspeţi. *Un rahat.*

O femeie mai în vârstă, cu părul cărunt, a ieşit cu un pacheţel înfăşurat într – o pătură verde în braţe, iar Zephyr a privit cu uimire cum Dante a luat bebeluşul de la femeie, l-a legănat la pieptul lui lat, fără să-i pese de saliva de pe costum, răcnind pentru ea. „Ţi-a fost dor de tati, nu-i aşa, prinţesă?”

Apoi, cea mai pufoasă pisică pe care o văzuse vreodată a ieşit şi s-a frecat de picioarele lui Dante, lăsându-i blana pe pantaloni.

Ovarele lui Zephyr s-au *topit.* Ce avea un bărbat mare cu bebeluşi şi pisicuţe? Era ca iarba pisicii, joc de cuvinte intenţionat.

Dante s-a întors în cele din urmă spre oaspeţii săi, cu un zâmbet uriaş.

„Alpha, Zephyr, aş vrea să o cunoaşteţi pe prinţesa mea, Tempest. Tempest, aceştia sunt unchiul şi mătuşa ta.”

Mătuşă.

Era *mătuşa* acelui copilaş. Sfinte Sisoe, nu mai fusese niciodată mătuşă.

S-a uitat la Alpha şi a văzut că îl afectase şi pe el. *Inimă moartă, pe naiba.*

Ştiind ce ştia despre familia lui, nu-şi putea imagina ce înseamnă pentru el să fie unchi. În linişte, i-a luat mâna mare în a ei şi a strâns-o. Deşi el nu a strâns-o înapoi, nu i-a dat drumul.

„O, Doamne, e absolut delicioasă!” Zephyr făcu un pas în faţă, deoarece Alpha părea îngheţată pe loc, şi atinse obrazul moale al lui Tempest.

Bebeluşul a bâzâit, ochii ei ca smaraldele deschizându-se larg, gura deschizându-se într-un zâmbet umed şi gumos la vederea tatălui ei. Făcea zgomotele acelea fericite de bebeluş şi dădea din braţe înainte ca ochii ei să se îndrepte spre bărbatul mai mare şi

cu un aspect mai înfricoşător.

Zephyr a luat mâna pe care o ţinea Alpha şi a ridicat-o, făcând ca degetele lui să atingă pielea moale a lui Tempest, rugându-se ca bebeluşul să nu plângă.

Ea nu a făcut-o. Micuţa Tempest Maroni a bolborosit şi a salivat şi i-a oferit lui Alpha acelaşi zâmbet gumos, iar ea şi-a văzut soţul înfăşurându-se în jurul degetului ei mic minuscul.

Oh, da, l-a afectat foarte tare. Nici măcar nu a încercat să ascundă asta pe faţa lui.

„Aţi venit”, un ton răguşit de surpriză a făcut-o pe Zephyr să-şi ridice privirea spre intrare, iar fălcile i-au căzut. O zeiţă uimitoare, şi a vrut să spună *uimitoare,* se îndrepta spre ei cu graţia unei lebede alunecând prin apă, cu un zâmbet blând pe chipul ei perfect, înaltă, elegantă şi degajând echilibru, ochii ei verzi strălucitori ieşind în evidenţă pe pielea ei bronzată, părul ei negru voluminos cu valuri şi bucle naturale. Era un păr *frumos.* Nu credea că astfel de femei pot exista în afara mitologiilor.

Femeia, în mod clar mama lui Tempest şi mireasa lui Dante, l-a luat în seamă pe bărbatul de lângă ea.

Zephyr şi-a ridicat privirea spre el şi l-a văzut privind-o cu o privire pe care o cunoştea.

Chimie.

Îi plăcea de ea, îi plăcea de ea.

Zephyr nu fusese niciodată geloasă, mai ales pe alte femei. Familia ei avea femei frumoase, ea vedea în fiecare zi la serviciu femei absolut superbe şi îi plăcea să le facă pe femei să se simtă bine în pielea lor. Gelozia era o emoţie complet antitetică faţă de asta. Dar stând acolo, lângă bărbatul pe care îl iubise cândva şi pe care voia să îl iubească din nou, un bărbat care cu doar câteva clipe în urmă îi redusese încercarea de a face din viitorul lor ceva inferior, un bărbat care în mod clar nu îşi amintea de ea, dar îşi amintea de zeiţa din faţa ei, ceva urât prinse rădăcini în adâncul stomacului ei. Nimic împotriva zeiţei, care era clar îndrăgostită de Dante şi fericită cu familia ei, sau chiar împotriva lui Alpha pentru că admira ceva ce chiar şi ea recunoştea că era admirabil.

Nu. Urâtul era o nesiguranţă veche, una cu care se luptase ani de zile şi pe care credea că o lăsase să se odihnească, o nesiguranţă că poate nu era suficientă. Poate, ea nu ar fi niciodată

suficient. Poate că orice ar fi făcut nu ar fi contat. Iubea prea mult, avea încredere prea uşor, era rănită prea des, şi poate că trebuia să se întărească. Dar ar fi pierdut esenţa a ceea ce era dacă ar fi făcut-o, aşa că nu a făcut-o niciodată. Să te simţi rănită era mai acceptabil decât să te simţi moartă. Urâtul din capul ei devenea îngrozitor.

„Aproape treizeci de ani şi niciun iubit? Trebuie să fie ceva în neregulă cu tine.

„O fată atât de drăguţă, cum de niciun bărbat nu s-a îndrăgostit de tine?

„Flirturi şi flirturi, iar singura ta relaţie pe termen lung? El te-a înşelat.

„Singurul bărbat pe care l-ai iubit cu adevărat te-a părăsit. El nici măcar nu- şi aminteşte de tine. Erai atât de neînsemnată.

„Soţul tău nu te vrea.

Zephyr clipi arsura şi îşi retrase mâna, lipindu-şi un zâmbet pe faţă în timp ce se făceau prezentările. Dante a pus o mână în jurul taliei Amarei şi Zephyr a sperat că soţul ei o va atinge, poate o va ţine de umăr, va face ceva care să indice că era cu el. Nu a făcut-o. Dante îi ceru lui Alpha să vorbească în linişte.

Zephyr, deja un pic pierdută şi un pic tristă, le-a spus pur şi simplu că va arunca o privire prin împrejurimi şi s-a scuzat. Diaz a urmat-o la o distanţă sigură.

Ura când se simţea aşa uneori, când ceva complet întâmplător o ducea într – o spirală în care îşi punea la îndoială valoarea, chiar dacă ştia că nu era *real. Părea* real.

Mergând în jurul conacului spre foişorul unde oamenii montau rama pentru nuntă, şi-a scos telefonul din buzunar şi a sunat singura persoană cu care putea fi sinceră în legătură cu totul.

„Zee! Cum a fost zborul?” Salutul fericit al lui Zen i-a făcut imediat inima să se simtă mai uşoară. Chiar dacă era cu cinci ani mai mică, Zenith era prietena ei cea mai bună. Încă de când erau copii, aveau ritualul de a se cuibări împreună în fiecare seară şi de a vorbi despre tot ce se întâmplase în ziua lor, de la o pisicuţă jalnică la o pasiune serioasă sau la clienţi răi. Acum, îşi făceau rutina de noapte în timp ce discutau. Deşi la început fusese doar

Zephyr cea care le împărtăşea, de-a lungul anilor Zen se alăturase şi ea. Acum, Zephyr ştia că era persoana surorii ei şi viceversa.

„Foarte bine”, i-a spus Zephyr, plimbându-se în jurul dealului, ochii ei luând în considerare fiecare faţetă a conacului.

„O, nu”, a auzit-o pe sora ei mormăind. „Ce s-a întâmplat?”

„Nimic cu adevărat,” Zephyr şi-a simţit buzele tremurând. „Doar că... mi-aş dori să-şi amintească de mine uneori.

„Oh, dragă.” Zen ştia exact cum se simţea. Zen fusese cel care avusese grijă de ea de fiecare dată când se furişase afară, cel căruia îi spusese totul când se întorsese. Zen ştia totul, de la prima dată când l-a văzut până la ultima. „Eşti sigură că vrei să faci asta? încă mai poţi da înapoi, să ştii.

„Trebuie să încerc”, a şoptit Zephyr, cu pieptul strâns. „El e diferit acum, dar trebuie să încerc, Zen. Nu pot trăi ştiind că l -am găsit din nou şi nu am făcut nimic.”

Zen a suspinat. „Şi ţie cum îţi merge?”

Zephyr pufni într-un râs. „Vrea să fim doar colegi de cameră.”

Zen a tăcut o clipă la celălalt capăt al firului. „Atunci fii colegul lui de cameră. Fii cel mai bun coleg de cameră pe care l-ar avea vreodată. Îl cunoşti, Zee. Îi cunoşti butoanele. Împinge-le, testează-le. Dacă cineva poate face un om înfricoşător ca el să se îndrăgostească, aceea eşti tu.”

Zephyr a pufnit. „De asta eşti sora mea preferată”, a declarat ea în telefon şi a auzit-o pe Zen chicotind. „Eu sunt singura ta soră.”

Au vorbit câteva minute, mai ales despre faptul că mama ei credea că Alpha era ruda diavolului, care îi spălase creierul, şi despre cum ea nu putea *„să aştepte ca el să iasă din viaţa ei”.* Dacă ajungea să se despartă, ştia o persoană care ar fi fost fericită. Cel puţin Zen îl convinsese pe tatăl ei să aibă o minte mai deschisă. Asta conta.

Zephyr îşi luă rămas bun de la sora ei, starea ei de spirit fiind încă scăzută, şi ceru unui membru al personalului indicaţii către camera ei, îndreptându-se spre aripa de oaspeţi. Soarele apunea, cerul era mai mult întunecat decât luminat, porţiuni din deal fiind complet scufundate în umbră, în timp ce ea se îndrepta spre clădire, ochii ei luând în considerare conacul.

Periplul ei s-a oprit la o fereastră mare a unui fel de birou.

Dante şi Amara stăteau împreună cu un alt cuplu, soţul ei stătea cu spatele la ea, toţi beau ceva, Amara râdea de ceva, iar pisica pufoasă dormea pe pervaz.

Zephyr stătea afară, la o mică distanţă, singură pentru prima dată într -un oraş nou, plin de străini, privind totul. Şi nu ştia de ce, dar o durea. Poate că se căsătorise cu el, dar ea nu făcea parte din grupul ăsta, oricare ar fi fost el. Ea a vrut să fie.

Nu te mai complăcea, se mustra ea însăşi. Ea alesese această cale şi ştia că nu va fi uşor.

Dante, singurul care se afla în faţa ei, şi-a ridicat privirea şi a fixat ochii cu ea. L-a văzut uitându-se la locul în care stătea Alpha înainte de a o privi din nou, cu ceva asemănător compasiunii în ochii lui negri.

Zephyr i-a aruncat un zâmbet care spera să pară liniştitor, pretinzând că nu era deloc deranjată, şi a plecat spre camera ei, măritată, nefericită şi singură.

Capitolul 10

Zefir

El nu venise în camera lor toată noaptea, iar ea ştia că era camera lor pentru că bagajele lor de weekend erau acolo.

Zephyr stătuse trează în pat, uitându-se la tavanul camerei necunoscute, răsucindu-se şi vărsând câteva lacrimi pentru că plângea la orice. Uneori, se uita la videoclipuri cu căţeluşi şi plângea. Odată, la serviciu, îi venise ciclul şi un client i-a complimentat părul, iar ea a lăcrimat. Canalele ei lacrimale erau foarte hidratate, întotdeauna au fost.

De fiecare dată când se simţea deprimată, se uita la inelul ei şi îşi amintea că înseamnă ceva. Faptul că el a găsit acel inel însemna *ceva,* chiar dacă el nu-şi dădea seama. Ar fi nevoie de timp, dar ea trebuia să continue să lupte pentru ei.

Dar era dimineaţă devreme şi Zephyr nu mai putea sta în casă.

Îşi schimbase pijamaua sexy – pe care şi-o pusese aşteptându-se să aibă măcar prima lor noapte de dormit împreună – în jambiere şi un pulover subţire, aventurându-se afară din camera lor de la primul etaj. Coborâse scările şi ieşi în foişorul pe care îl văzuse cu o seară înainte, bucurându -se de dimineaţa ceţoasă care era o raritate în oraşul ei.

Câţiva membri ai personalului erau în picioare, pregătindu -se deja pentru marea nuntă, iar peluza din spatele conacului se transformase în ceva desprins dintr-un frumos basm. Zephyr stătea pur şi simplu pe o bancă de piatră rece din foişor, privindu-i pe toţi, întrebându-se dacă va avea vreodată propria ei nuntă mare. Zephyr îşi dorise întotdeauna o nuntă la care să participe toată familia ei extinsă, cu o rochie superbă şi un voal, ca toată lumea să o vadă cum se logodeşte cu iubirea ei pentru toată viaţa. Abia după ce îl cunoscuse pe Alpha se gândise că şi-ar putea petrece viaţa cu acest tip, lucru pe care nu -l simţise pentru Alec, chiar dacă îi dăduse doi ani din viaţa ei. Avea de gând să încerce să o întârzie pe mama ei să plănuiască ceva timp de şase luni, până la încheierea contractului, şi să vadă la sfârşit dacă avea nevoie de o nuntă sau de un divorţ.

„Felicitări pentru nuntă.”

O voce întunecată din lateral a făcut-o să ridice privirea. Un bărbat stătea rezemat de unul dintre stâlpii foişorului, cu faţa în direcţia opusă ei, purtând un hanorac negru cu glugă, cu mâinile în buzunare, chipul nefiindu -i vizibil din acel unghi.

„Um, mulţumesc”, a răspuns ea uşor, uitându-se din nou la personal. „Cine eşti tu?”

„Un prieten”, răspunse el, cu ceva ciudat în voce. Zephyr se uită din nou la forma lui. Părea înalt, musculos, dar nu exagerat. Îi putea vedea definiţia muşchilor din spate, dar corpul lui nu arăta ca unul de sală.

„Ai auzit de crimele din Los Fortis?” întrebă el, cu un uşor accent în ton, iar Zephyr se îndreptă, întrebându-se dacă făcea conversaţie sau nu.

„Crimele prostituatelor, nu?” Aşa le numise presa. Crimele apăruseră recent în ziare, dar încă nu se rezolvase nimic.

„Da”, se îndreptă bărbatul. „Spune-i soţului tău să fie atent.”

Zephyr a simţit cum se întăreşte, un fior rece trecând prin ea, realizând brusc că se afla în complexul unui şef mafiot şi că stătea singură, departe de oricine ar fi putut cere ajutor.

Bărbatul a chicotit. „Dacă aş fi vrut să vă omor, aţi fi fost moartă când aţi ieşit din salon săptămâna trecută, când v-a cedat călcâiul, doamnă Villanova. Aveţi nevoie de o securitate mai bună.”

Ce naiba?

Ea a încremenit pe banca rece de piatră, privindu-l pe bărbat în timp ce scotea o mână înmănuşată din buzunar, lăsând să cadă un plic negru pe balustrada goală de piatră care înconjura foişorul. „Dă-i asta soţului tău. Şi asigură-te că îl citeşte.”

Zephyr se uită în jos la plic şi ridică privirea, doar pentru a vedea un spaţiu gol acolo unde fusese el. Dispăruse, ca şi cum şi-ar fi imaginat totul.

Respirând forţat, cu corpul cuprins de fiori, s-a dus la balustradă şi a luat hârtia. Hârtia era groasă, de bună calitate. Dorinţa de a o deschide era puternică, dar ştia că nu trebuia. Ar putea fi ceva confidenţial, destinat doar lui Alpha, şi până când el nu-i dădea acordul, nu putea săpa înăuntru.

Ţinându-l în mână, ea a plecat în căutarea soţului ei rătăcitor.

A durat o vreme.

Niciun membru al personalului nu ştia unde se află, ceea ce era ridicol, deoarece cum ar putea cineva să nu vadă un om uriaş cu un plasture pe ochi? Era ziua nunţii, soarele deja răsărea şi strălucea, iar Zephyr se enerva serios, plimbându-se prin ciudatul conac, încercând să găsească un singur loc unde ar putea fi soţul ei. Pentru o fracţiune de secundă, s -a întrebat dacă nu cumva era în camera altei femei, dar a înlăturat imediat gândul. Până când el îi va da un motiv să se gândească la asta, ea îşi va ţine imaginaţia hiperactivă în frâu. El nu mai fusese cu nimeni de ceva vreme, iar dacă avea nevoie să fie cu cineva, ea era chiar acolo. Încrederea era piatra de temelie a oricărei relaţii, iar ea trebuia să îi ofere încredere pentru a i-o câştiga înapoi.

În cele din urmă, a prins o pauză şi s-a întâlnit cu unul dintre gardieni, care i-a spus că Alpha era în aripa de antrenament. Bineînţeles, ar fi fost acolo lovind ceva. Primind indicaţii, cu plicul în mână, a coborât dealul în pas vioi până la clădirea de antrenament. Nu era de mirare că oamenii de pe proprietate păreau foarte în formă, cu toate plimbările pe care trebuiau să le facă zilnic.

În cele din urmă, a ajuns la clădirea gri şi s-a oprit la intrare, uimită.

Cinci bărbaţi fără cămaşă stăteau în jurul saltelelor din mijloc, aplaudând şi înjurând în timp ce soţul ei foarte fără cămaşă şi un Dante foarte fără cămaşă se atacau cu cuţite. *Cuţite* adevărate.

Cu fălcile deschise, îl privea fascinată pe Alpha cum, deşi avea un dezavantaj fizic, dansa pe saltele, scăpând de fiecare lovitură care venea spre el din unghiuri diferite, contraatacând cu propriul set de cuţite, cu mâinile înfăşurate în bandă adezivă, cu trupul un studiu de cicatrici, cerneală şi sudoare. Faţa ei începuse să se înfierbânte privindu -l cum se mişca, iar şi iar, jovialitatea cu care chicotea când Dante rata, provocându-l. Se uniseră cu armele, iar ei i se părea bizar, pentru că ideea ei de unire între fraţi implica inimioare şi îngheţată, dar, hei, orice le făcea să plutească.

Au terminat simularea de luptă, iar Dante l-a pălmuit pe spate, întorcându- se să o vadă stând la intrare. Sprâncenele i -au atins linia părului, dar s-a apropiat cu un zâmbet. „Cumnată. Cărui fapt îi datorăm această plăcere?”

Doamne, omul era o comoară. Felul în care o făcuse să se simtă confortabil ieri, şi felul în care o făcea acum, ar fi putut să-l îmbrăţişeze.

Înainte să poată spune ceva, l-a văzut pe soţul ei venind în spatele lui Dante, cu o grimasă pe faţă. „N-ar trebui să fii aici.”

Şi-a amintit brusc că era supărată pe el.

Împingând plicul pe pieptul lui transpirat, ea a şuierat. „Şi ar fi trebuit să fii în camera noastră aseară, dar viaţa este plină de dezamăgiri.”

Apoi s-a întors spre Dante şi i-a zâmbit uşor. „Mulţumesc că m-ai primit aici.”

„Bineînţeles”, a înclinat el capul, aruncându-i soţului ei o privire în lateral. „Pot cere unuia dintre băieţi să vă escorteze înapoi.” L-a indicat pe unul dintre bărbaţii fără cămaşă din clădire.

„E bine”, rosti Alpha înainte ca ea să poată răspunde. Care naiba era problema lui? Nu contează.

Fără un cuvânt, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat, îndreptându-se spre camera ei pentru a se pregăti pentru nuntă. Era la jumătatea drumului când paşii i s-au clătinat şi şi-a dat seama că el nu ar fi fost în stare să citească biletul, iar el era suficient de mândru încât să nu recunoască asta în faţa celorlalţi. Suspinând, o parte din furia ei scurgându-se, s-a întors să îi vadă ieşind, Alpha mergând într-o parte, uşor separată de toţi ceilalţi. A încetinit să meargă, întâlnindu-l la jumătatea drumului.

„O să citesc asta pentru tine, dacă vrei”, s-a oferit ea cu blândeţe, înclinându- şi capul pe spate pentru a-şi ţine privirile fixate.

El nu a spus nimic, doar i-a înmânat plicul în linişte, iar ea s -a mai înmuiat puţin. Luându-l din mâna lui, a deschis capacul şi a scos hârtia albă, uitându-se în jos la cuvinte, sobră.

„Ce scrie?”, a întrebat el, cu vocea aspră.

A înghiţit în sec şi a citit nota textual.

„Ştiu cine este. Ca un gest de bunăvoinţă, vă voi spune că vă va înscena următoarea crimă. Voi ţine legătura.”

Ce naiba?

„Nu este semnat.”

S-a uitat la soţul ei şi i-a găsit maxilarul strâns. „Cum ai făcut

rost de asta?”

„Un bărbat mi l-a dat.” Ea a înghiţit în sec. „Ce vrea să spună?”

Mâna i s-a încleştat şi a făcut un pas mai aproape. „L-ai văzut?

Ea a clătinat din cap. „Era înalt, purta un hanorac. Avea gluga ridicată.”

I-a luat hârtia din mână, fixând-o un minut lung cu privirea lui unică, înainte de a-şi da drumul la o respiraţie. „Mă voi ocupa de ea mai târziu.”

Era ceva serios. Cine era tipul şi de ce naiba vorbea despre un criminal care îi înscena soţul?

Zephyr se încruntă în timp ce urca intenţionat dealul spre aripa oaspeţilor, lăsând-o singură acolo.

I-a revenit enervarea de mai devreme. „Există vreun motiv pentru care eşti în mod deliberat nepoliticos cu mine sau eşti atât de încântător în fiecare dimineaţă?” întrebă ea, injectând jovialitate în tonul ei pe măsură ce îl ajungea din urmă cu paşii lui mai lungi.

El i-a aruncat o privire în lateral, dar a continuat în linişte.

„Este o adevărată sărbătoare pentru ochi acum”, a înţepat ea ursul, uitându – se deliberat la toţi bărbaţii fără cămaşă care ieşeau din clădirea de antrenament.

El nu a răspuns, doar a început să meargă mai repede, de parcă ar fi putut să fugă de ea.

Adică, nu ca ochii mei nu apreciaza, dar ce rost a avut sa mă aduci aici? a continuat ea. „O fată are mândria ei, ştii? Nu trebuie să umbli pe aici spunând oamenilor că nu e o „căsătorie adevărată”.” A accentuat cuvintele cu ghilimelele degetelor. „Dante probabil crede că sunt o târfă care te-a legat, ceea ce, de acord, sunt, dar nu trebuie să ştie asta.”

Asculta, după cum îşi înclina uşor capul în timp ce mergea, iar peticul şi cicatricea îi erau vizibile din profil. Era timpul să testeze apele.

„Adică, chiar ieri, cineva m-a întrebat dacă nu a fost o „căsătorie adevărată” şi dacă vreau să mă cuplez pentru nuntă, ceea ce a fost foarte măgulitor, dar...”

El a pivotat atât de brusc încât ea abia a avut o secundă să se oprească înainte să se împiedice.

„Cine?”

Bingo.

Zephyr a scuturat din cap. „Nu contează. Ideea e că dacă spui asta, oamenii vor avea impresia că avem un fel de relaţie deschisă aici…”

Mâna lui dreaptă, liberă şi plină de cicatrici, a ajuns la bărbia ei, întrerupând-o în timp ce privirea lui aurie o ardea. „Aceasta nu este o căsătorie deschisă. Eu nu împart.”

Oh, i-a plăcut asta.

„Grozav. Nu vreau să fiu împărtăşită”, a dat ea din cap abundent şi şi-a aruncat mâinile. „Dar ei nu ştiu asta. Nu cu modul în care te-ai comportat. Am avut deja pe cineva care flirtează cu mine-” strânsoarea lui pe bărbia ei „-şi dacă nu faci clar că sunt luată, cred că va escalada doar, eu fiind atât de irezistibil şi toate. Cineva ar putea chiar să rişte mânia ta şi să mă fure ca şi cum am fi într-un film poliţist de categoria B.”

Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, era în picioare şi deasupra umărului lui, cu lumea cu susul în jos, cu sângele urcându-i la cap, cu jambierele întinzându-i-se peste fund, în timp ce palma lui i-l acoperea.

„Dacă vorbeşti cu soţia mea, vei muri”, a anunţat el cu răceală.

Dante fluieră în depărtare, iar Zephyr roşi. Era cel mai *„Eu Tarzan, tu Jane”* lucru pe care îl văzuse în viaţa ei. Era cât se poate de luată.

Le-a declarat bărbaţilor care zăboveau pe jos şi pur şi simplu a dus-o în camera lor pentru a se pregăti de nuntă. Zephyr tăcu din gură după aceea, mulţumit că latura lui posesivă încă exista undeva în adâncul sufletului şi, deşi era rece, nu era neafectat de ea. Dacă ultimele 24 de ore fuseseră un indiciu, avea un drum lung, foarte lung în faţa ei. Dar ziua de azi începuse cu o victorie, iar ea ar fi acceptat asta.

Fericită ca o scoică, i-a atârnat pe umăr în timp ce o ducea departe.

***

Nunta lui Dante şi Amara a fost frumoasă. Nu doar decorul şi ziua în sine, ci şi cuplul. Nici măcar nu-i cunoştea, dar a plâns când Amara a apărut cu micuţa Tempest pe şold. Zephyr se uită la

felul în care Dante o privea, dragostea atât de viscerală din privirea lui încât îi amintea de un timp demult apus când bărbatul de lângă ea o privise aşa. Şi nu era doar Dante, ci şi bărbatul cu aspect periculos de lângă el care se uita la femeia cu ochelari de lângă Amara. Ce naiba mâncau tipii ăştia aici sus? Trebuia să îmbutelieze dragostea aceea. Poate o putea vinde pe piaţa neagră şi deveni o lordă a mafiei. Stăpână? Era măcar un cuvânt? Ar trebui să fie. Se întreba dacă soţul ei se va mai uita vreodată la ea aşa, iar asta o făcu să strâmbe din nas.

El i-a înmânat în tăcere un şerveţel, îmbrăcat într-o cămaşă albă formală pe care ea era sigură că o comandase la comandă, pentru că nu aveau cum să o facă pe măsura lui. Cămaşa era lăsată deschisă la guler, cu ţesătura întinsă pe piept, iar restul corpului era acoperit de o jachetă marină elegantă. Barba lui scurtă era tunsă, părul îi era dat pe spate şi, la naiba, se curăţa atât de bine. Nu ştia de ce avea şerveţele în buzunar, dar Zephyr le -a luat, suflându-şi nasul cât de delicat a putut.

„Plângi mult”, o voce tânără din partea ei a făcut-o să se uite în jos la un băiat cu ochi albaştri care tocmai se aşezase lângă ea. Avea în jur de zece ani, dar felul în care o studia îl făcea să pară mai în vârstă.

Zephyr şi-a şters nasul cu şerveţelul. „Sunt o fată emotivă.”

Băiatul continua să se holbeze la ea într-un mod enervant pentru vârsta lui. „Cum faci asta? Plângi?”

Zephyr s-a concentrat asupra micului ei companion, intrigată de linia lui de întrebări. „Pur şi simplu o simt, iar lacrimile ies. Tu nu plângi?”

Băiatul a scuturat din cap.

La naiba. „Vrei s-o faci?”

El a dat din cap.

Bietul copil.

„Să-ţi spun ceva”, s-a aplecat mai aproape de el pentru a-i şopti. „Voi plânge pentru tine, ca să nu trebuiască să-ţi iroseşti lacrimile. Ce spui?”

El a clipit, piciorul mişcându-se neliniştit de sus în jos. „Altcineva poate plânge pentru mine?”

Asta a fost o întrebare ciudată. Înainte ca ea să poată răspunde, bunica lui Tempest veni să-l ia pe băiat. „Vino, Xander.

Trebuie să stăm în faţă.”

Băiatul plecă în faţă din zona cu scaune, iar Zephyr se întoarse şi ea spre nuntă, momentan distrasă de gândul în ce fel de lume păşise, în care copiii mici nu ştiau să plângă. Îi amintea de prima dată când îl văzuse pe Alpha, răcnind de durerea pierderii mamei sale. Îl privea acum, stând nemişcat, cu o încruntare permanentă pe faţă, şi o făcea să se întrebe dacă această lume îl ucisese complet pe acel băiat sau dacă el încă mai exista undeva în interiorul bestiei cu un singur ochi care devenise.

Capitolul 11

Alfa

Noua lui soţie era exasperantă.

Din dimineaţa aceea de la nuntă, când îl provocase să reacţioneze, ea avea o privire mulţumită de sine, care era parţial amuzantă, parţial fascinantă şi mai ales enervantă.

Stătuse departe de ea în noaptea aceea, locuind într-o altă cameră din conacul lui Dante, după ce îi pusese la curent pe Tristan, Dante şi partenerii lor cu tot ce se întâmplase din partea lui. Partenera lui Tristan, Moarana, în special, era un caz curios. Îi dezgropase viaţa şi i-o recitase fără scrupule, iar el avea senzaţia că se ferea de el. Nu că ar fi învinovăţit-o. Nici lui Tristan nu-i plăcea prea mult de el. Dar Dante şi Amara păreau să fie punctul comun de interes, iar el era de acord cu asta. Oricum, era acolo pentru fratele lui, care părea să fie un om destul de de treabă, şi se pricepea de minune la cuţite, ceea ce Alpha respecta.

O parte din el se întreba dacă îl va cunoaşte vreodată pe celălalt frate vitreg, Damien. Dar dacă nu îşi făcuse apariţia la nunta lui Dante, Alpha se îndoia de asta. Totuşi, era bine pentru el că îşi făcuse o viaţă departe de toate. Deşi Alpha nu-l cunoştea pe Dante de mult timp, văzându-i pe Amara şi Tempest la ceremonie, se bucura pentru nenorocit. Era o raritate să găseşti o aparenţă de iubire şi să o păstrezi în lumea lor, iar faptul că făcuse asta timp de aproape un deceniu era cu adevărat admirabil.

El şi noua lui soţie plecaseră imediat după ceremonie, mai ales pentru că era nerăbdător să se întoarcă pe propriul teritoriu şi să împărtăşească biletul cu Hector. Avea o bănuială cu privire la cine lăsase biletul lui Zephyr, ceea ce era înfricoşător în sine, dar voia să discute despre asta cu prietenul său. În timp ce Alpha nu ştia să citească şi să facă nimic, Hector era un geniu cu hârtiile. Citea, ţinea toate documentele la locul lor şi îi ţinea departe de necazuri. Tânărul avea un ochi fantastic pentru detalii şi o loialitate faţă de Alpha şi imperiul său cum nimeni nu s-ar fi aşteptat. Dacă era cu adevărat o haită, Hector era Beta-ul lui.

Victor era şi el excelent, dar avea probleme cu nervii şi cu furia pe care trebuia să le rezolve, eventual să mai înveţe câţiva ani

înainte de a-şi putea ajuta fratele în conducerea companiei. Dar se pricepea la securitate şi, pentru că avea deja o relaţie cu soţia lui, era garda de corp pentru ea.

„Nu ştiam că locuieşti în junglă”, a spus micuţa petardă exasperantă din partea lui în Jeep, în timp ce ieşeau din limitele oraşului. Victor conducea liniştit, iar Alpha doar tăcea. Tocmai o luase de la apartamentul ei cu toate cutiile şi valizele ei interminabile. Pentru ce avea nevoie o femeie atât de mică de toate acele lucruri, numai Dumnezeu ştia.

Singura persoană care părea la fel de fericită de uniunea lor ca soţia lui era sora ei. Cele două stătuseră în pragul uşii, îmbrăţişându-se şi plângând o bună bucată de vreme înainte să plece. Şi l-a făcut să se întrebe, având în vedere cât de apropiate erau cele două surori, dacă Zenith ştia adevăratul motiv al acestei aventuri.

„Şi tu porţi o fustă de frunze şi te legeni de liane?” a glumit Zephyr din lateral, iar el s-a întors în cele din urmă pentru a-i arunca o privire care i-a speriat pe majoritatea oamenilor. Ea doar i-a zâmbit, iar el a jurat că ar fi vrut să o întoarcă pe dos şi să-i plesnească fundul delicios.

Al naibii de exasperant.

Victor s-a înecat în râs la prima vedere, iar Alpha a strâns din dinţi. Îl plăcea pe Victor, dar nu-i plăcea că băiatul arătos stabilise deja o camaraderie atât de uşoară cu soţia lui, când el de obicei ura oamenii. Nu-i plăcea că ea avea acel efect uşor şi asupra lui Victor. Dar se prefăcea că ignoră totul. Asta era cea mai bună cale. La fel cum ignorase micile ei atingeri tachinante, sunetele răsuflate pe care le scotea când îl chema din cele mai aleatorii motive, felul în care ochii ei îl cercetau şi zăboveau deliberat asupra părţilor dure ale corpului lui. Nu se gândea la cât de pline arătau buzele ei când vorbea, sau cum mirosul ei de citrice îi tachina nasul uneori când păşea în spaţiul lui personal, sau cum îi putea vedea decolteul de la înălţimea lui şi asta îl făcea să se gândească la cum ar fi arătat scula lui cuibărită între sânii ei.

Trecuse o lună de când îl trântise în fund la bătaie cu sărutul acela, iar el încă îşi mai amintea gustul ei, era tentat să o guste din nou de cel puţin două ori pe zi. Minimum.

Dar era cel mai bine pentru ea să nu o facă, atât fizic, cât şi emoţional. Ea era mică, iar el ar fi putut să o rănească grav dacă îşi pierdea controlul. După ultima lui întâlnire sexuală, era mai bine să nu ispitească soarta. Iar faptul că ea îi spusese că se ataşează de iubiţii ei nu făcea decât să-l facă să păstreze şi mai mult distanţa. Când acest timp se va termina şi căsnicia se va încheia – şi se va încheia pentru că el va afla motivele ei şi curiozitatea lui va fi satisfăcută –, pur şi simplu vor merge mai departe fără ataşamente. I-ar fi dat o altă cameră, s-ar fi bucurat de compania ei pentru că îl făcea să se simtă mai uşor şi, probabil, ar fi rugat-o să-i mai coacă nişte alfajores pentru că nu-şi mai amintea când le mâncase ultima dată. Da, acesta a fost planul perfect.

Priveliştea de afară s-a schimbat pe măsură ce oraşul a fost lăsat în urmă, drumul solid devenind mai accidentat, frunzişul îngroşându-se pe măsură ce se apropia încet.

O mână mică l-a apucat de coapsă când Jeep-ul a trecut peste un bolovan, iar el s-a uitat în jos la ea, inelul ei sclipind în lumina zilei. S-a întrebat cum ar arăta cu mâna ei înfăşurată în jurul lui. Se îndoia că degetele ei se vor atinge.

Ea scoase un râs nervos, rupându-i gândurile. Nu mă duceţi în junglă să mă lăsaţi în mijlocul pustietăţii cu toate lucrurile mele, nu? Nu aş supravieţui nici măcar o zi în sălbăticie. Aptitudinile mele de supravieţuire implică să ard ceva cu un ondulator, şi chiar şi pentru asta aş avea nevoie de electricitate. Si nu-mi place nimic care se strecoară. Adică, ştiu că am fost o durere în fundul tău foarte frumos, dar tu nu ar face-”

Un râs îi bubuise în piept, prinzându-se în gât în timp ce se uita pe fereastră şi o auzea pe ea vorbind. Nevoia de a zâmbi, de a încerca să -şi ridice partea cicatrizată a gurii, era o senzaţie nouă. Si acesta era celălalt motiv pentru care voise să-şi satisfacă curiozitatea, chiar acolo. Nu-şi mai amintea când fusese ultima oară când voise să zâmbească înainte ca ea să sară în lumea lui, o explozie colorată în cenuşiul crud al cerului său, un germene de viaţă înflorind în tărâmul morţii, un festival pe un câmp care fusese martor doar la înmormântări. Si acum că experimentase asta, ca un dependent, voia mai mult.

„Respiră”, l-a instruit el, aşa cum începuse în mod natural să

facă atunci când ea începuse să hiperventileze cu propria ei imaginaţie, cuvintele ei venind prea repede una după alta. Ea a tăcut, a inspirat, a mormăit o scuză şi a tăcut.

I s-a părut al naibii de drăguţ, şi nici măcar nu-i plăcea cuvântul.

Totuşi, ea era. De fapt, aştepta cu nerăbdare să vadă reacţia ei la complexul lui şi la lemnul lui. Si jongla dacă să o pună în casa de oaspeţi sau să tenteze soarta punând-o în dormitorul alăturat. Poate, avea nevoie de o cale de mijloc, să-i dea dormitorul de lângă bucătărie. Dar acela ar fi cel mai expus la orice atac extern. Nu, doar de dragul siguranţei ei, îi va da camera alăturată lui. Doar pentru siguranţă. Nu avea nimic de-a face cu cât de atrăgătoare i se părea. Nu avea nimic de-a face cu dorinţa lui de a o îmbrăţişa şi de a o mânji cu sperma lui, dorinţele duble din el fiind la fel de puternice, dorinţele pure şi cele murdare ciocnindu-se într-un echilibru perfect. Îşi putea imagina cum îi venea pe sâni după ce i-o trăgea în gură, cum o mângâia cu degetele în timp ce ea ţipa după eliberare, eliberare pe care nu i-ar fi dat-o până când ea nu l-ar fi implorat. La naiba, ar arăta bine cu el pe ea.

Şi el îşi putea imagina cât de fericită ar fi fost ea, stând acolo toată distrusă, arătând ca mica lui târfă personală pe care o amenințase că o va numi, cu ochii ei strălucitori, pielea înroşită şi zâmbetul fericit, chiar înainte de a-l numi cu un termen ridicol de afecţiune precum „homar” (ceea ce făcuse în dimineaţa aceea când o luase el). Era ridicol.

S-a ajustat subtil, chiar dacă o parte din el voia să zâmbească.

Al naibii de exasperant.

Capitolul 12

Zefir

Coborâse din jeep după o scurtă călătorie plină de denivelări şi se îndreptase pe cărarea de piatră acoperită cu spaliere în arc de cerc, mirosul florilor şi al frunzelor fiind puternic în timp ce străbătea spaţiul, bucurându-se de legănarea rochiei pe coapsele ei, de sunetul apei care se scurgea undeva în apropiere. Când a ajuns la capătul căii, priveliştea a devenit mai clară, iar ea a îngheţat.

Când i-au spus că locuieşte la marginea junglei, ea se aştepta la o căsuţă într-un luminiş, poate la o casă mare. Ceea ce nu se aşteptase era monstruozitatea arhitecturală care se afla în faţa ei. Zephyr îşi lăsă capul pe spate, făcându-şi maxilarul să cadă în faţa minunii că aşa ceva exista la doar douăzeci de minute distanţă de oraş, cu atât mai puţin că era locuit în ea.

„Bine aţi venit acasă.” Hector a zâmbit când i-a primit, cărând una dintre cutiile ei în interiorul... complexului. Aşa îi spuneau ei.

Era o *bestie,* la fel ca bărbatul care stătea lângă ea. El a făcut asta?

„Sfinte Sisoe”, a respirat ea în timp ce asimila totul, şi erau *multe* de asimilat.

Trei niveluri de construcţie au fost realizate pe deal. Primul şi cel mai de jos nivel avea peste douăsprezece căsuţe cu acoperişuri înclinate care se erodaseră cu timpul până la o nuanţă deschisă de gresie. Putea vedea câteva femei, bărbaţi şi chiar doi copii în jurul nivelului. La celălalt capăt se afla o clădire gri cu un singur etaj, în faţa căreia a văzut doi gardieni zăbovind. Al doilea nivel avea căsuţe mai mari, dar mai puţine, de aceeaşi construcţie, mai distanţate şi răspândite uniform. Dar ultimul şi cel mai înalt nivel a fost cel care a făcut-o să scoată un oftat de pe buze.

Pe cel mai înalt punct al dealului se afla un conac mare, din lemn, piatră şi sticlă, pe care abia aştepta să îl vadă de aproape. Scările de piatră de la bază duceau spre vârf, o balustradă de metal negru curgând paralel cu ea pe laturi, conectând toate nivelurile între ele.

După ce tocmai vizitase proprietatea Maroni, nu se gândise că

ar putea fi ceva mai extra decât atât. Se înşelase.

Stând acolo, văzând imperiul pe care şi-l crease, un val de emoţie i-a ars ochii.

Voi ieşi din gaura asta de rahat într-o zi. Ai să vezi.

El a avut. A făcut-o. O făcuse. Atunci şi-a dat seama că el se ridicase cu adevărat din situaţia în care se afla, lăsase în urmă băiatul de pe străzi şi devenise conducătorul oraşului, cu propriul său complex.

Cu inima plină, şi-a şters o lacrimă rătăcită, conştientă de privirea lui asupra ei.

Ea a privit într-o parte, fixându-şi ochii, ceva atât de acut aşezându-se greu pe pieptul ei în timp ce îl privea cum o priveşte, sufocându-i cuvintele în gât.

Mâna lui mare a ajuns la bărbia ei, înclinându-i faţa în sus în timp ce urmărea linia lacrimilor ei cu un ochi auriu, degetul mare atingând umezeala.

„Aceasta nu este o reacţie pe care casa mea a avut-o vreodată”, a vorbit el încet, nedumerirea de pe faţa lui fiind clară.

Zephyr a pufnit o dată. „Trăiesc ca să surprind.”

I-a şters lacrima cu degetul mare, lăsând-o să zăbovească pe obrazul ei, acolo unde îi apărea gropiţa. „Nu-mi plac astea.”

Săracul, va trebui să înveţe. Era o plângăcioasă.

Îşi şterse faţa cu palmele şi respiră adânc pentru a se stabiliza. El i-a lăsat bărbia şi a condus-o spre scări; Hector a luat-o înainte cu una dintre cutiile ei în braţele musculoase, iar Victor a luat Jeep-ul să parcheze undeva, a presupus ea.

Soarele strălucea puternic pe întregul deal, acoperindu-i pielea cu un luciu de transpiraţie, chiar dacă era aproape primăvară. Căldura ar fi fost brutală în timpul verii.

„În total, avem peste două sute de agenţi de securitate”, a început Hector să – i facă un tur în timp ce urcau scările. „Câţiva luptători, de asemenea, şi cei mai mulţi dintre ei stau în oraş. Principalul nostru antrenament are loc în districtul industrial. Toate căsuţele de la nivelul unu sunt pentru personalul intern. Există o menajeră şi familia ei, soţul ei, care este şeful securităţii, şi copiii ei. Îi vei cunoaşte pe toţi mai târziu.”

Zephyr a asimilat totul, complet înmărmurit. „Şi celălalt personal?”

„Există gărzile, desigur”, a informat-o Hector. „Cinci tipi care întreţin terenul şi împiedică jungla să preia controlul. Un bucătar, alţi ajutoare în jurul locului, şi aşa mai departe. Toţi locuiesc la nivelul unu. Aceea -” a arătat spre clădirea gri din lateral „- este pentru ca ei să se relaxeze, să se bucure de timp împreună. Mai mult ca o clădire comună. Şeful nu intervine în timpul lor, aşa că acolo e linişte.”

Vântul se înteţea pe măsură ce se înălţau, biciuindu-i rochia, iar ea şi-o acoperea cu mâinile pe partea din spate a coapselor, nevrând să brăzdeze pe nimeni care urca în spatele ei. Zephyr îl privea pe Alpha în faţa ei, cu fundul lui solid şi foarte muşcător în blugii aceia. Dorinţa de a-l apuca îi dădu brusc o idee.

„Hubby”, i-a spus ea cu dulceaţă, i-a privit spatele nemişcat în timp ce el se întorcea pentru a-i arunca o privire întrebătoare, uşor exasperată. „Te superi dacă mergi în spatele meu?”

Partea nevătămată a feţei lui se încruntă, la fel ca partea cu cicatrice, dar el suspină, mutându-se într-o parte, astfel încât ea să-l poată preceda. Zephyr i-a oferit cel mai dulce zâmbet al ei, asigurându-se că gropiţa a ieşit în evidenţă, şi şi-a mutat mâinile de pe fund, lăsând vântul să facă restul muncii.

I-a auzit respiraţia în timp ce îi vedea posteriorul, unul dintre cele mai bune atuuri ale ei, şi a zâmbit pentru sine, bucuroasă că purtase tanga sexy roşie, oricât de inconfortabil ar fi fost. Îşi mai legănă şoldurile, ştiind că, din poziţia lui avantajoasă, el se va uita în rochia ei, văzându-i obrajii fundului despărţiţi de o linie de dantelă roşie care era înfiptă în crăpătura ei, dar el nu trebuia să ştie asta.

Oh, îi plăcea asta.

„Ce zici de căsuţele astea din mijloc?”, a întrebat ea, continuând conversaţia cu Hector în timp ce se asigura că îşi mişcă fundul în timp ce urca pentru a-şi chinui şi mai mult soţul încăpăţânat.

„Sunt pentru santinelă.”

„Santinele?” Sprâncenele ei îi atinseră linia părului la auzul acestui cuvânt.

„Aşa ne numim noi. Suntem şase în total. Cinci băieţi, o fată.

Noi suntem echipa principală a şefului. Dar doar eu şi Victor suntem aici acum. Restul sunt în… misiuni.”

Era o structură de putere foarte interesantă, nu numai în complex, ci şi în organizaţie. Zephyr îşi muşcă buza în timp ce traversau căsuţele mai mari, curioasă cum îşi făcuse el averea, dorind să afle detalii despre ceea ce făcea.

Ajunseră în sfârşit în vârf, iar Zephyr se opri la suprasolicitarea vizuală. O terasă mare din lemn cu mobilier din bambus stătea în stânga ei, cu vedere spre o privelişte de verde nesfârşit care o făcea să realizeze cât de aproape de prăpastia sălbăticiei se aflau. În dreapta ei, o piscină mare, curbată, cu apă albastră limpede, se întindea până la marginea structurii, astfel încât oricine stătea acolo putea vedea direct afară. Piscina se înfăşura în jurul părţii laterale a conacului şi dispărea în spatele acestuia.

Zephyr se uită la casa în sine, un design uimitor din ciment, piatră, lemn şi sticlă. În spatele terasei, un perete de sticlă întindea spaţiul, în prezent ascuns în spatele unor perdele bej înalte care ascundeau totul. Dar, Doamne, priveliştea din interior într-o zi ploioasă trebuie să fie fascinantă. Chiar în faţa ei şi a scărilor de pe deal, se afla o uşă de lemn înaltă şi lată, cu o balama uşor

J 1 ź J J ź J

spre centru.

Sunetul unor lătrături puternice, multiple, i-a întrerupt admiraţia.

Alpha a păşit lângă ea în momentul în care o doamnă mai în vârstă, cu pielea învechită, a deschis uşa mare. Trei câini uriaşi s-au îndreptat spre soţul ei, coada lor mişcându-se agresiv în timp ce lătrau şi dansau în jurul picioarelor lui, lătrând de bucurie că îl văd din nou acasă.

Zephyr nu fusese niciodată în preajma câinilor. Îi plăceau şi îi plăceau filmuleţele cu căţei, dar să îi vadă efectiv, pe trei dintre ei care îi ajungeau până la talie şi aveau fălci cu dinţi care păreau răi, o lăsase îngheţată. Alpha, pe de altă parte, s-a aplecat şi i-a frecat pe fiecare după urechi, pe cap, pe burtă, cu o blândeţe pe faţă care i-a făcut inima să se topească, afecţiunea lui pentru canini fiind vizibilă şi palpabilă. Bine, bărbaţii cu bebeluşi, pisicuţe şi câini, ea era o simpatică pentru ei.

Câinii, mulţumiţi de prezenţa stăpânului lor, s-au întors în

sfârşit spre ea. Unul dintre ei a tropăit imediat înainte, adulmecându-i picioarele, cu nasul catifelat şi cald. Limba i-a ieşit şi i-a lins genunchiul, gâdilând-o uşor, senzaţia făcând-o să chicotească.

„Ăsta e Bear”, a spus Alpha, urmărind comportamentul câinelui faţă de ea.

„Pot să-l mângâi?”, a întrebat ea, necunoscând protocolul pentru această introducere blănoasă.

El i-a dat din cap, iar ea i-a întins mâna. Ursul a adulmecat-o înainte de a o linge şi de a-şi mişca capul pentru o zgârietură. Zephyr a mângâiat blana moale de pe capul lui, iar el şi-a lăsat imediat urechile în jos şi şi -a ridicat capul mai sus pentru mai mult.

Zâmbind, ea l-a zgâriat mai tare. „Oh, tu şi cu mine ne vom înţelege foarte bine, domnule Urs, nu-i aşa? Eşti o minge mare de dragoste, nu-i aşa?”

Limba i-a ieşit ca răspuns.

Un alt câine i s-a alăturat fratelui său. Acesta era mai timid în abordare, blana lui fiind de un maro mai închis decât cea a lui Bear pe bot. I-a adulmecat tălpile deschise, lingându-i degetele de la picioare, înainte de a tropăi pe o parte a terasei, adulmecând diferite plante care căptuşeau peretele de lemn de delimitare.

„El a fost Bandit”, l-a prezentat Alpha pe cel de-al doilea. „Ai grijă cu şosetele în preajma lui. Nu le veţi mai găsi niciodată.”

Asta a făcut-o să chicotească. S-a uitat la al treilea câine, cel care o privea cu ochi sumbri din partea lui Alpha, cu urechile ciulite.

„Şi cine este acest distins domn?”, a întrebat ea, observând cicatricile de pe botul lui.

Alpha i-a dat o palmă peste cap. „Acesta este Baron. Nu este foarte sociabil. Atâta timp cât nu faci ceva brusc în preajma lui, te va lăsa în pace. Iar aceasta”, s-a întors spre femeia mai în vârstă, privind-o curioasă, „este Leah. Ea este menajera mea de mulţi ani. Leah, acesta este Zephyr.”

Zephyr îi dădu un zâmbet doamnei. „Eu sunt soţia lui. Spune-mi Zee, te rog.”

Leah nu a fost surprinsă de cuvântul *soţiei,* ceea ce a făcut-o să-şi dea seama că probabil fusese deja informată despre sosirea

ei. „Bine ai venit, Zee. Unde sunt bagajele ei?”

Hector a dat din cap spre casă. „Vic şi băieţii o aduc din spate.” S-a întors spre Zephyr, explicându-i. „E un lift în spate pe care îl poţi folosi. O să vă aranjez lucrurile.”

„Pune-i în dormitorul alăturat”, a poruncit Alpha, continuând să-l scarpine pe Baron în mod absent, în timp ce Ursul îşi aşeza capul pe picioarele ei.

Zephyr şi-a păstrat zâmbetul pe faţă, fără să-l lase să vadă că nu dorea camera alăturată. Voia să se cuibărească în patul lui.

Toate la timpul lor, Zee. Acum eşti aici. Aceasta este victoria zilei.

„Leah”, i s-a adresat soţul ei menajerei lor. „Vrei, te rog, să îi faci un tur lui Zephyr şi să o ajuţi să se acomodeze? Mă voi întoarce pentru cină. Te rog spune-i Nalei să se pregătească corespunzător.”

Dacă lui Leah i se părea ciudat că o lăsa acolo şi îşi vedea de drum, ea ascundea bine acest lucru cu un zâmbet care îi încreţea faţa şi îi punea riduri de râs în colţul ochilor. „Desigur, Alpha. Vino cu mine.” I-a luat mâna lui Zephyr şi a tras-o spre uşă.

Zephyr l-a văzut pe Alpha fluierând, iar câinii – unul care lenevea, unul care hoinărea, unul care îşi scărpina urechea cu laba – au revenit în atenţie.

„Înăuntru”, i-a ordonat el, ceea ce a făcut ceva în interiorul ei, iar câinii au urmat-o înăuntru.

La naiba, era sexy când se afirma în felul ăsta. Se întreba dacă ar face asta şi în pat, să-i ordone să facă ceva, s-o oblige s-o facă dacă se împotriveşte, s-o pună pe poziţie dacă îi ia prea mult timp să treacă la acţiune.

Şi-a aerisit faţa gândindu-se la asta şi i-a văzut ochiul întunecându-se.

Ea a zâmbit.

Părea şi mai enervat.

Îl va cuceri, o tachinare pe rând. Deocamdată, avea casa lui pentru a o face a ei.

Capitolul 13

Zefir

Ursul o iubea. Nu exista nicio altă explicaţie pentru felul în

care o urmărea în turneul ei, chiar în spatele ei, adulmecându-i picioarele, dându-i mici lingături şi dând din coadă, aruncându-i priviri cu ochii lui căprui plini de speranţă care o făceau să se oprească şi să-l frece la cap. Era deja îndrăgostită de el.

Lui Baron, pe de altă parte, nu-i păsa mai puţin. S-a aşezat pe ceea ce ea a înţeles că era locul lui pe pervazul unei ferestre şi a privit pur şi simplu priveliştea de afară, fără să fie deloc deranjat de ea sau de altcineva. Banditul nu era nicăieri de văzut.

Leah şi-a început turul chiar de la uşa principală. „Sunt în total patru dormitoare în casă, în afară de cel principal. Toate sunt dotate cu baie proprie. Aceasta este doar o zonă de living, dar câinii petrec mai mult timp aici decât Alpha, mai ales pentru că se bucură de privelişte şi de soare. Întreaga casă este proiectată în jurul acestei grădini interioare."

Zephyr a privit grădina în cauză, cu adevărat uimită de design. O grădină interioară uimitoare înconjura o zonă de zi scufundată. Canapele bej cu aspect confortabil ocupau jumătate din spaţiul de locuit într -un dreptunghi cu trei laturi, o masă centrală în formă de buştean de lemn tăiat fiind aşezată pe un covor oriental. Un ecran plat mare era montat pe peretele din faţa canapelei, zona fiind semi-privată datorită grădinii care o înconjura. Sticla ocupa peretele din stânga uşii principale, iar un set de scări largi, din lemn, fără legătură, urca la un alt nivel, în extrema dreaptă. Imediat în faţa uşii, două trepte joase duceau la bucătăria deschisă ridicată şi la o masă de luat masa din lemn, cu aspect rustic, cu şase locuri. În spatele acesteia, uşi glisante se deschideau spre o altă zonă cu terasă, piscina din faţa casei înfăşurându-se spre spate. A fost *extraordinar.*

„Wow", a răsuflat ea, asimilând totul, şi a auzit-o pe Leah râzând.

„Da, e nevoie de ceva timp pentru a te obişnui. Dar este frumos, nu?"

„Oh, da", a mormăit ea, rotindu-se în locul ei pentru a nu pierde niciun detaliu. „Ai fost aici când a fost construit?"

„Nu", a răspuns Leah, conducând-o prin bucătărie spre terasa din spate. În mod surprinzător, exista o altă structură mai mică în spate. O punte de lemn mergea de la jumătatea superioară a conacului la jumătatea superioară a dependinţei. Pe pământ, nişte

trepte de piatră legau puntea din spate de uşă.

„Aceea este o casă de oaspeţi”, a informat-o Leah. „De obicei, Alpha îi face pe oaspeţi să stea la hotelul din oraş, dar uneori oameni importanţi vor să viziteze aici, iar lui Alpha nu-i plac străinii în casa lui. El dă vina pe câini.” Femeia mai în vârstă îi dădu un zâmbet. „Spune că muşcă străinii. Atunci se duc fericiţi în casa aceea.”

Zephyr râse. Îl putea vedea făcând asta pentru a-şi păstra spaţiul său, ameninţându-i că îşi va arunca câinii asupra lor.

Sunetul apei curgătoare era mai puternic pe terasa din spate. „Există apă curgătoare aici?”

Cealaltă femeie a arătat spre partea laterală a complexului. „Puţin mai departe, este o cascadă. O puteţi vedea din dormitorul principal.”

Zephyr a făcut ochii mari. „Serios?”

„Da, vino să-ţi arăt.”

Femeia îi făcu mai întâi un tur al bucătăriei, arătându -i unde erau păstrate toate lucrurile şi explicându-i rutinele. Bucătăreasa venea dimineaţa devreme, gătea pentru ziua respectivă şi depozita totul pentru când Alpha voia să mănânce. El nu avea o oră fixă de masă, deoarece de cele mai multe ori lucra şi se întorcea târziu acasă, şi toată lumea părăsea casa seara, deoarece ştiau că lui îi plăcea liniştea.

Leah avea grijă de casă şi hrănea câinii la timp. Alpha îi scotea la alergat dimineaţa, iar dacă era plecat din oraş, îi lua soţul lui Leah.

Leah i-a arătat un dormitor lângă camera de zi. Alpha îl transformase în birou. Un alt dormitor, mai mic decât primul, era lângă el, curat, dar complet gol.

Zephyr se întreba cum era pentru el, să aibă atâta spaţiu şi să fie singur cu câinii lui, să vină acasă după o zi într-o casă singuratică. Poate că îi plăcea asta, dar Zephyr nu-şi putea imagina cum trebuie să fie. Întotdeauna venise acasă la cineva, la părinţii ei sau la Zen, iar acum spera să vină acasă la el şi la câini.

Leah îi tot spunea totul în timp ce urcau scările. „Acest nivel are doar două camere. Aceasta este cea principală.” Ea a deschis o uşă grea, din lemn rustic, pentru a dezvălui o cameră sufficient

de mare încât să încapă în casa părinţilor ei.

Cel mai mare pat pe care îl văzuse vreodată domina partea stângă a camerei, cu o căpătâi mare sculptată. Era un pat cu baldachin, rezemat de un perete alb simplu, cu plasa pliată pe rama de lemn. În patul acela ar fi încăput patru Alfa şi încă mai avea spaţiu. S-ar fi înecat în patul ăla. Totuşi, nu era mare lucru în cameră, ceea ce i se părea ciudat. Pereţii erau sterpi, spaţiul în afară de pat era gol. Părea *prea* curată.

Îndepărtându-şi privirea de la el, s-a dus la uşile glisante din sticlă care se deschideau într-un balcon acoperit, un hamac atârnând de rama de fier a învelitorii. Din această parte a casei, putea vedea o mică cascadă în depărtare, printre verdele deasă. Era absolut *magic.*

„Apartamentul tău este pe aici”, o readuse Leah în prezent, indicându-i o singură uşă de legătură vizavi de pat. Zephyr trecu şi văzu o cameră mult mai mică, fără balcon, dar cu o fereastră mare spre priveliştea cascadei. Patru dintre cutiile ei erau deja la locul lor, iar Bandit adulmeca în jurul uneia dintre ele.

„Mulţumesc.” I-a zâmbit menajerei mai în vârstă în timp ce pleca.

Aplecându-se pe patul mic, dar confortabil, Zephyr lăsă întreaga casă să se scufunde în el, realizând că, deşi frumoasă, nu era absolut nimic personal în casa lui. Niciun tablou, niciun obiect de interes pentru el, nimic care să strige că era *a lui.* Arăta aproape ca şi cum ar fi făcut complexul şi ar fi uitat ce să facă cu propria lui casă. Şi deşi frumos, a fost un fel de tragic. Oare pur şi simplu nu ştia că era nevoie de mai mult pentru a o transforma într-o casă, sau nu ştia cum să o facă? Se simţea ca acasă în acest paradis frumos pe care şi-l făcuse sau dormea neliniştit? Avea întrebări în minte şi tristeţe în inimă în timp ce despacheta.

Şi-a petrecut următoarele câteva ore aranjând lucrurile, golindu-şi cutiile şi sacii pe măsură ce continuau să sosească, purtaţi de doi tineri şi de Victor. Hector plecase probabil cu Alpha oriunde s-ar fi dus ei.

Ursul alerga de la uşă la cutie de fiecare dată când intra cineva, entuziasmat de toate lucrurile noi, în timp ce Bandit adulmeca tot ce scotea, fiind interesat în special nu de şosetele ei, ci de lenjeria ei intimă. Îl prinsese încercând să se furişeze cu sutienul ei din

dantelă galbenă şi îl trăgea înapoi la timp, chiar dacă el îşi ţinea ochii fixaţi pe acela.

Bucătăreasa a venit în jurul amurgului şi s-a prezentat ca fiind Nala, spunându-i lui Zephyr că le va pregăti o cină specială, deoarece era prima ei noapte în casa lor, şi a plecat spre bucătărie. Când Zephyr a terminat de despachetat şi de pus totul deoparte, era opt seara şi îi era atât foame, cât şi epuizată. Nu mai reuşise să doarmă cum trebuie de la nunta de la tribunal şi simţea că o ajunsese din urmă.

Ursul stătea într-un colţ al camerei ei, dormind, fiind singurul ei companion pe tot parcursul zilei.

Zephyr se uită prin camera ei amenajată, mulţumită de felul în care îi dăduse viaţă temporar, şi se hotărî să facă un duş înainte de a coborî să mănânce. S-a dus la sertarul cu lenjerie, şi-a scos cea mai sexy păpuşă semi- transparentă de culoarea piersicii şi a aşezat-o pe pat, împreună cu micul ei vibrator. Dezbrăcându-se, a intrat în apartamentul ei mai mic cu cabină de duş şi s-a spălat de oboseala de peste zi.

Mai multe lătrături bruşte de la parter au alertat-o de sosirea soţului ei.

Înfăşurându-se într-un prosop, cu părul ei burgundy ud şi strălucitor, a intrat în camera ei, doar pentru a-l găsi pe Alpha stând în uşa camerelor lor conectate, cu ochii pe lenjeria şi jucăria de pe pat.

Nici dacă ar fi încercat, nu ar fi putut să o sincronizeze mai perfect. El a ridicat privirea, examinându-i trupul îmbrăcat în prosop cu căldură în privirea lui aurie, cu atâta inimă încât ea o putea simţi pe pielea ei rece. Sfârcurile i s-au întărit. Privirea lui s-a oprit asupra lor, zăbovind asupra nodului prosopului ei, şi băiete, ea a vrut ca acesta să cadă.

Ea şi-a dus mâinile la păr, prosopul ridicându-i coapsele, expunându-le, ridicându-i sânii mai sus, iar el a observat fiecare detaliu şi, după cortul foarte mare din blugii lui, ea ar spune că i-a plăcut.

„Ai mâncat?” a întrebat ea inocent, conştientă că el o dezbrăca în mintea lui.

„Nu”, a mârâit el, cu vocea adâncită de excitare. Mâinile i s-au încleştat pe lângă el şi s-a răsucit brusc pe călcâie, ieşind din uşă

şi intrând în duş, trântind uşa în urma lui.

Mulţumită de reacţia pe care o stârnise, Zephyr s-a schimbat în baby-doll-ul ei, adorând felul în care acesta îi îmbrăţişa şi îi cădea pe curbe. Îi plăcea cum o făcea lenjeria să se simtă, încrezătoare, sexy şi doritǎ, iar aceasta, în special, îi făcea sânii plini să arate incredibil. Acoperindu-l cu un halat lung de mătase şi legându-l lejer, astfel încât să poată arunca o privire cu mişcarea, a coborât scările spre bucătărie.

Ursul i s-a alăturat, tropăind pe călcâiele ei. Baron îşi ridică gâtul de pe covorul unde se afla acum cu Bandit aţipind, îi aruncă o privire dură înainte de a se întoarce să o ignore.

În rest, casa era goală, uşile încuiate, draperiile trase.

Erau singuri.

Soarele apusese de ceva vreme, casa luminându-se automat în jurul amurgului. Priveliştea care fusese incredibilă în timpul zilei era un pic înfricoşătoare noaptea, pentru că era întuneric beznă, iar Zephyr nu mai fusese niciodată atât de aproape de junglă şi atât de departe de oraş. Ochii ei nu vedeau absolut nimic în depărtare, chiar dacă auzea sunetele animalelor, ale apei şi ale lipsei de civilizaţie. În depărtare, în extrema stângă, luminile oraşului sclipeau. Era ciudat cum reuşise să trăiască confortabil aici singură atâta timp. Ea nu ar fi fost în stare să reziste o noapte.

Ştiind unde se afla totul în bucătărie, datorită turului făcut de Leah, Zephyr se apucă să aşeze masa pentru două persoane, luând carbonara care mirosea delicios şi pâinea cu usturoi pe care le pregătise Nala pentru ei. Scoase nişte vin roşu, le turnă în două pahare pentru a însoţi cina, împreună cu două pahare de apă, şi aprinse o lumânare în mijloc.

Perfect.

Paşii care coborau au făcut-o să se întoarcă şi să-l găsească pe soţul ei, purtând pantaloni scurţi largi de sport şi un tricou lejer, cu părul ud şi ondulat de la duş. El s-a uitat la aranjament, dar nu a comentat, luând loc acolo unde i-a indicat ea.

„Miroase grozav, nu-i aşa?” a rupt ea tăcerea, servindu-le mâncarea. „De cât timp o ai pe Nala?”

Câţiva ani , răspunse el, luând farfuria cu pâine şi punând două felii în farfuria ei înainte de a o lua pe a lui. „Era mama

uneia dintre fetele care lucraseră cu AV Security.”

Aceasta a fost deschiderea ei. „Ce face de fapt AV Security? Ştiu că oferiţi un fel de protecţie oamenilor de pe străzi, dar cum funcţionează asta de fapt?”

Alpha a luat-o în considerare, înainte de a rupe pâinea. „AV oferă securitate în principal lucrătorilor sexuali, dar facem şi extracţii din locuri unde oamenii W W II
nu vor să meargă.

Zephyr s-a aplecat în faţă, interesat. „Securitate pentru lucrătorii sexuali?”

El a explicat. „Lucrătoarele din industria sexului sunt în permanenţă în pericol, de la proxeneţii lor, de la clienţii lor, de la oricine merge pe stradă.” A făcut o pauză, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să îi spună mai multe, apoi a continuat. „Mama mea a fost lucrătoare sexuală, iar eu sunt rezultatul violului ei. De asemenea, a fost bătută o dată, iar eu am decis că nu sunt de acord cu nimic din toate astea. Aveam o reputaţie pe străzi. Îmi dădeam numele oricui dorea protecţie.”

Era surprinsă că vorbise despre mama lui. De asemenea, a fost surprinsă de cât de amabilă fusese femeia care trecuse prin ce trecuse mama lui cu o tânără ca ea. Doar asta o făcea remarcabilă. Dar s-a abţinut să comenteze, rămânând la cealaltă parte a conversaţiei.

„Şi te plătesc pentru asta?”

„Nu cer o plată, dar cei mai mulţi dintre ei vor să o facă. Câştig destul cu luptele.”

Zephyr a luat o înghiţitură din paste, gemând încântată de deliciul lor, înainte de a întreba. „Cum funcţionează banii de luptă?”

„Oamenii pariază, eu lupt. Eu câştig, eu primesc banii.”

Folosea cuvinte de parcă ar fi fost demodate. Zephyr clătină din cap. „Şi luptele ţi-au adus suficient cât să cumperi jumătate din oraş?”

Îşi mesteca încet muşcătura de paste, privind-o. „Acum duc doar lupte mari. Oamenii pariază sute de mii.”

S-a înecat cu gura plină, iar ochii i s-au mărit. „Vorbeşti serios? Pur şi simplu aruncă atâţia bani?”

„De obicei este un pariu bine pus la cale”, a ridicat el din umeri.

Fascinant. Zephyr nu se gândise niciodată cu adevărat la lucrătorii sexuali sau la lupte, cu atât mai puţin la întreaga industrie, iar acum întrebările se învârteau în capul ei.

„Ce s-a întâmplat cu fata, fiica lui Nala?” a întrebat Zephyr.

„Ea a murit.”

„Îmi pare rău.”

Câinii au tropăit până la masă, aşezându-se liniştiţi pe margine, în timp ce ochii lor rămâneau aţintiţi asupra mâncării.

„Şi aceştia trei?” Zephyr le-a zâmbit câinilor, luând o îmbucătură din pâine. La naiba, era uimitoare. A scos un sunet cu voce tare, iar Alpha şi-a curăţat gâtul.

„Le-am găsit acum patru ani”, a ezitat el, contemplând ceva. „Avusese loc o luptă clandestină între câini. Am plecat să mă întâlnesc cu un informator. Aceştia trei -” a indicat caninii cu furculiţa „- fuseseră aruncaţi pe o alee. Era o noapte friguroasă şi plângeau, aşa că i -am dus la mine în maşină doar ca să-i încălzesc. Nu puteam să-i las să plece după aceea.”

Ea s-a înmuiat. El era un protector, întotdeauna fusese. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le iubise cel mai mult la el.

Şi-a întins mâna şi a atins-o pe a lui, pielea ei iubind senzaţia lui, şi i-a strâns degetele. „Eşti un om bun.”

Alpha şi-a îndepărtat mâna. „Nu te uita la mine cu stelele alea în ochi, Zephyr. Te păcăleşti singură dacă crezi că sunt altceva decât o bestie sub această piele.”

Zephyr şi-a ridicat paharul de vin în cinstea lui. „Atunci lumea are nevoie de mai multe bestii ca tine.”

Ochiul lui auriu a strălucit, partea nevătămată a gurii lui întorcându -se în jos la sfidarea ei faţă de credinţa lui. Mustăţile lui întunecate i-au atras atenţia şi s-a întrebat pentru a suta oară cum s-ar simţi pe pielea ei. Respiraţia i s-a oprit şi i-a văzut degetele încleştate pe furculiţă.

„Mă simt ca la o întâlnire”, a răsuflat ea.

„Nu este o întâlnire.”

Un om încăpăţânat. Îl va înfrânge totuşi.

„Cum spui tu, sexy.”

El nu a răspuns la asta, doar s-a liniştit şi şi-a terminat repede mâncarea. El s-a ridicat şi a curăţat vasele înainte ca ea să termine, ieşind grăbit din cameră cu un noapte bună aspru

aruncat în direcţia ei, câinii văzându-l plecând şi aşezându-se în sufragerie.

Zephyr a suspinat şi a terminat de mâncat, trimiţându-i mesaje lui Zen despre zi pentru a nu se simţi singură. După ce a terminat, s-a curăţat şi a urcat scările, luminile cu senzor de mişcare stingându-se automat când a plecat.

Uşa dormitorului lui era bine închisă în timp ce ea se ducea în camera ei, uşa de legătură fiind şi ea închisă.

Zephyr şi-a desfăcut halatul şi l-a pus pe comodă, a coborât plasa din jurul patului şi s-a urcat în el, uitându-se la ventilatorul din tavan care circula încet aerul în cameră.

Şi-a luat vibratorul de pe o parte, cu sfârcurile strânse în aerul rece de excitare, şi în cele din urmă l-a pornit. Bâzâitul liniştit a umplut camera în timp ce ea a închis ochii, strecurându-şi mâinile sub chiloţi, umezeala ei întâlnindu-i degetele.

Ea a expirat, atingându-şi sânul cu o mână, amintindu-şi de felul în care el îi trăgea părul pe spate în timpul sărutului lor. Şi -a lăsat mintea să alunece spre vremurile de demult, când el o privea fierbinte, cu ambii ochi aurii în flăcări, când o sărutase uşor, cu gura exploratoare, cu mâinile tandre pe sânii ei tineri. Se îndoia că ar fi tandru acum, având în vedere felul în care o privea. Nu, o trăgea de păr, o pocnea peste fund şi o înfigea în scula lui, şoptindu -i lucruri murdare în timp ce ea încerca să se adapteze la el.

Bătăile inimii ei s-au accelerat în faţa fanteziei, degetele ei penetrând-o superficial în timp ce îşi punea vibratorul pe clitoris, un geamăt liniştit scăpându-i din gură în timp ce dispozitivul îi transmitea plăcere.

Îşi ţinea ochii închişi, blocată în fantezie, amintindu-şi cuvintele cu care o ameninţase la birou, mintea ei făcându-le mai profane. El îi ţinea părul într-o coadă de cal, trăgându-i capul pe spate până când putea să o sărute pe deasupra, înfingându-se în ea atât de adânc încât mişcarea o împingea în pat, sfârcurile ei sensibile zgâriind aşternuturile, dar prinderea părului o ţinea pe loc.

Oh, Doamne.

A încercat să împingă mai adânc cu degetele, mâinile ei scoţând un zgomot umed şi murdar în timp ce şi -o trăgea, imaginându-şi că era el în timp ce uda cearşafurile de excitaţie,

apăsând vibratorul mai tare pe clitoris în timp ce plăcerea îi zvâcnea prin corp, în pragul unui orgasm, dar nu chiar acolo încă.

Un zgomot din partea ei a făcut-o să deschidă brusc ochii, inima bătându-i cu putere în timp ce privea un bărbat fără cămaşă aplecat asupra ei, cu o mână lângă capul ei, cu ochiul lui auriu concentrat asupra ei ca un şoim pe cale să se năpustească asupra ospăţului său.

Se afla pe marginea orgasmului, ştiind că avea nevoie de mai mult, de el, şi nu avea nicio ruşine să-i ceară asta. „Te rog”, a implorat ea, corpul ei zvârcolindu-se pe pat.

„Dă-mi să gust”, a poruncit el, iar ea şi-a dus mâna la gura lui, atingându-i cicatricea, acoperindu-i buzele cu esenţa ei înainte ca gura lui să-i sugă degetele, într-o tragere adâncă pe care o simţea în sfârcuri, în stomac, în miezul ei, în timp ce pereţii ei se strângeau goi în jurul nimicului. El şi-a învârtit limba în jurul degetelor ei, cu ochii înfierbântaţi, iar ea a simţit mişcarea pe clitorisul ei, acolo unde vibratorul era apăsat.

„O, Doamne”, a gemut ea, muşcându-şi buzele.

Mâna lui, mâna lui mare, cicatrizată, aspră, a intrat direct între picioarele ei, degetele lui nu explorând, nu tachinând, ci penetrând-o, mergând atât de adânc încât ea a simţit că îl strânge în timp ce el o întindea cu două degete groase.

Ea a început să scoată vibratorul, dar el a mârâit. „Ţine jucăria acolo.”

Respiraţia i s-a întrerupt la comandă, sânii i s-au zbătut în timp ce el i-o trăgea cu degetele, tare, repede şi adânc, imitând ceea ce ar fi făcut penisul lui, iar ea şi-a îndoit picioarele, desfăcându-şi coapsele mai larg, călcâiele înfipte în pat, în timp ce o plăcere necunoscută începea să se acumuleze. Între vibratorul ei care îi freca clitorisul şi degetele lui care o pătrundeau adânc, se grăbea spre o explozie care avea să o sfărâme şi să o facă bucăţi. Era o încredere discretă în felul în care îi mânuia corpul, încredere pe care creierul ei de şopârlă o aprecia pentru că asta era tot ce îi dădea, un instinct primitiv de bază, de împerechere.

Mişcarea lui era viguroasă în timp ce se înălţa deasupra ei, degetele lui foşnindu-i pereţii păsăricii cu brutalitate, cu atâta nepăsare încât era nebuneşte de excitant.

Apoi şi-a schimbat unghiul încheieturii, curbându-şi degetele în sus, găsind locul din interiorul ei care a făcut-o să ţipe, gâtul strângându-i-se în timp ce focul topit îi străbătea venele, arzând -o într-o plăcere atât de intensă încât coapsele ei au început să tresară, capul ei săpând în pernă, spatele arcuindu -se în timp ce ea venea, puncte în spatele ochilor ei negri, pereţii ei încleştându-se în jurul degetelor lui nemiloase care rămâneau în ea simţind fiecare contracţie.

„Tu îţi scoţi jucăria, eu îmi scot degetele.”

Ameninţarea a făcut-o să-şi apuce vibratorul mai tare, cealaltă mână găsindu-i pieptul şi săpându-i în piele, vibraţiile de pe clitorisul ei combinate cu degetele lui neîncetate făcându-i corpul să aibă un orgasm după altul, ciclul nesfârşit făcând-o să ţipe, să plângă şi să se vaită în timp ce corpul ei storcea până la ultima picătură de plăcere pe care o putea obţine, inima bătându -i atât de repede încât credea că-i va exploda din piept.

Supraîncărcarea senzorială a durat minute, ore, zile, ea nu ştia. Îşi pierduse orice gând, totul, şi devenise doar senzaţie, prea multă senzaţie, mult mai mult decât putea suporta, dar el nu s-a oprit, a continuat să i-o tragă cu degetele şi a ţinut vibratorul apăsat pe clitorisul ei cu degetul mare în timp ce mâna ei începea să cadă, menţinând-o plutind într-un spaţiu în care plăcerea devenea prea multă, prea intensă, prea insuportabilă.

Este posibil să fi leşinat.

Ea nu ştia.

Când conştiinţa i-a revenit încet, corpul ei era lax, nemişcat, greoi, iar mâna care ţinea vibratorul căzuse într-o parte, mici impulsuri de plăcere încă i se împleteau prin muşchi, în timp ce inima îi revenea încet la ritmul ei normal, încă împiedicându-se la fiecare bătaie alternativă la apropierea lui.

A deschis ochii şi l-a văzut privind-o, cu maxilarul încordat, cu căldura din ochii lui atât de palpabilă, încât păsărica ei a tresărit epuizată, dându -şi seama că degetele lui erau încă în ea.

Ea nu ştia ce tocmai se întâmplase.

Sfinte Sisoe.

Şi-a scos degetele din păsărica ei dureroasă şi s-a îndreptat. Zephyr a văzut umflătura din pantalonii lui scurţi, dar era prea epuizată să se mişte, cu atât mai puţin să facă ceva în privinţa

asta. L-a privit cum s-a întors şi s-a dus în camera lui, închizând uşa în urma ei, lăsând -o singură pe cearşafurile pe care o udase.

Capitolul 14

Zefir

O făcuse să se scurgă.

Zephyr nu se stropise în viaţa ei, şi nu era ca şi cum nu ar fi avut experienţă sexuală. Avusese câţiva parteneri; doi dintre ei o făcuseră să aibă orgasm. Întotdeauna îi plăcuse sexul şi nu se simţise niciodată ruşinată să îşi dorească plăcerea, dar crezuse cu adevărat că era doar una dintre acele femei care nu erau făcute să ejaculeze.

Ea se înşelase. Cu câteva împingeri ale degetelor lui puternice, el a destrămat acea convingere.

În dimineaţa următoare, în timp ce Zephyr schimba aşternuturile şi se pregătea să meargă la serviciu, se gândi la noaptea precedentă. Cu capul limpezit de excitaţie şi de beatitudinea post-orgasmică, şi-a dat seama că el o căutase, deşi spusese că nu vrea să complice nimic cu atracţia sexuală. Nimic nu putea fi mai sexual decât ceea ce făcuseră, o premieră pentru ei.

Cu un deceniu în urmă, relaţia lor nu fusese atât de sexuală, deşi nu din lipsă de încercări din partea ei. Ea avea optsprezece ani şi el aproape douăzeci şi doi, iar el fusese categoric că nu se va culca cu ea până când nu se va putea descurca mai bine singur, de parcă ei i-ar fi păsat de asta. Dar ea îl văzuse înainte de asta, îl văzuse când i -o trăgea unei fete, o dată, împotriva unui perete, şi Doamne, adolescenta ei fusese mâncată de gelozie. Îşi amintea că plânsese la Zen în noaptea aceea, iar sora ei mai mică fusese cea care îi spusese foarte sensibil să vorbească cu el, pentru că el nici măcar nu ştia de existenţa ei. Ea a urmat sfatul, şi-a făcut curaj şi l-a abordat într-o seară.

Şi el se îndrăgostise de ea. Doar pentru a nu-şi aminti nimic despre asta.

Zephyr a respirat adânc. Era al ei acum, şi asta era tot ce conta. El a iniţiat ceva între ei, iar asta a fost victoria ei de azi.

Un pas înainte.

Zephyr iubea felul în care inelul ei strălucea în lumina salonului. De-a lungul zilei, în timp ce se ocupa de doi dintre

clienţii ei obişnuiţi, privirea îi tot aluneca spre felul în care bijuteriile scânteiau în lumina puternică din spaţiul ei de lucru şi, Doamne, îi plăcea. Îi plăcea greutatea lui pe degetul ei, amintirea faptului că el îi dăduse inelul perfect pentru ea, felul în care toţi cei care îl vedeau „oohed” şi „aahed” pentru el. Îi plăcea senzaţia de durere dintre picioarele ei, amintirea degetelor lui înăuntrul ei de fiecare dată când se mişca, strălucirea de pe faţa ei când îşi vedea reflexia. Ochii ei străluceau şi îi *plăcea* asta. Căsătoria i se potrivea. Căsătoria cu *el* i se potrivea.

În timp ce tăia părul unuia dintre cei mai noi clienţi ai ei, nerăbdarea ei de a se întoarce la noua lor casă creştea. Nu ştia cum va decurge noaptea, dar ştia că vrea să fie din nou în prezenţa lui. Oricât de ciudat ar suna, îi era dor de el.

Scuturându-şi gândurile, s-a concentrat pe ceea ce spunea cel mai nou client al ei.

„Ai un inel frumos pe deget.”

Zephyr primise complimente în legătură cu ea toată ziua şi zâmbea ca o idioată, dar ceva în tonul femeii îi ascuţise privirea. Nu era ceva evident pe care să poată pune degetul, ci doar ceva... *ciudat.*

„Mulţumesc”, a zâmbit ea politicos şi a tăiat pur şi simplu şuviţa de păr de culoarea mahonului între degetele ei.

„Doamna Villanova, nu-i aşa?”, a insistat clientul.

Zephyr şi-a păstrat zâmbetul politicos în timp ce o verifica pe doamnă. În jur de 40 de ani, picioare de cioară în colţul ochilor căprui căliţi.

Ea a rămas tăcută.

„Soţul tău se ocupă de fete, ştiai asta?” Ea nu a aşteptat un răspuns. „Fetele de pe străzi, el le ia sub paza lui, le oferă alegeri mai bune. E rău pentru afaceri. Dar cel puţin nu va trebui să te întrebi unde îşi petrece nopţile când nu e acasă. Un om ca el nu s-ar mulţumi să se stabilească, ştii.”

Zephyr nu a reacţionat în exterior când furnicile i -au urcat pe piele. Ceva la femeia asta era tulburător, şi nu doar ceea ce ştia despre soţul ei. Se simţea scârbos, ca şi cum ar fi târât mirosul a ceva putred înăuntru cu ea.

Pornind uscătorul de păr ca să nu mai fie nevoită să-i asculte vorbele, Zephyr a terminat repede cu părul ei, cât de repede a

putut, abia petrecând timp pentru a-l face să arate la fel de bine cum era ea cunoscută. A dat din cap unuia dintre asistenţi şi i-a indicat să se ocupe de ultimele setări, lăsând-o pe femeia respingătoare în urmă, în timp ce se ducea la tejgheaua principală pentru un respiro.

Recepţionista şi-a ridicat sprâncenele. „Prânz prost?” Ceea ce era un cod pentru un client îngrozitor.

A zâmbit slab, cu mintea plină de întrebări, nu despre Alpha, pentru că ştia deja ce făcea, ci despre femeie şi cine naiba era ea. De unde ştia toate astea despre soţul ei şi, mai important, ce căuta la locul de muncă al lui Zephyr spunându-i toate astea? Ce rost avea asta?

Demoniţa în cauză s-a apropiat de tejghea şi a plătit, urmărind-o în tot acest timp pe Zephyr cu ochi ageri. Chiar când a ieşit din partea ei, s-a aplecat de la înălţimea ei.

„Sindicatul este cu ochii pe tine acum.”

Şi a plecat.

Zephyr nu ştia ce era Sindicatul, dar cu siguranţă nu părea un club la care să vrea să fie membră. Încruntându-se la întâlnirea bizară, Zephyr a scuturat din cap şi şi-a încheiat ziua, total speriată de femeia aleatoare. A ieşit din salon şi l – a găsit pe Victor, bodyguardul şi şoferul ei de bună credinţă, citind un ziar în timp ce se sprijinea de Rover-ul mare, câteva femei uitându-se la el în timp ce treceau pe lângă el.

Criminal în serie pe străzi? sărea de pe prima pagină. Era criminalul despre care fusese vorba în biletul de la nunta din Tenebrae?

„Este la Trident?”, a întrebat ea fără preambul despre soţul ei.

Victor a împăturit ziarul şi a dat din cap.

„Bine. Du-mă la el, te rog.”

Deoarece salonul ei era la doar câteva străzi distanţă, nu le -a luat mai mult de câteva minute să ajungă la turnuri, cu atât mai puţin pentru a ajunge la etajul 28th .

La ora asta târzie a serii, când soarele apunea deasupra oraşului, erau surprinzător de mulţi bărbaţi în zona deschisă decât în timpul zilei. Toţi s -au întors să se uite la ea când a ieşit din lift, cei mai mulţi dintre ei i-au dat versiunea respectuoasă a semnului bărbătesc. Faptul că era soţia şefului lor o pusese pe o scară mai

înaltă.

„Hei”, a venit Hector s-o întâmpine, chelia lui strălucind ca întotdeauna în lumină.

„Yo, e înăuntru?” a salutat ea cu un zâmbet. Ar fi trebuit s-o neliniştească faptul că era singura femeie într-o cameră plină de bărbaţi mai înalţi, mai puternici şi cu siguranţă mai răi decât ea. Dar ştiind că toţi erau oamenii lui Alpha, că el era cel mai înalt, cel mai puternic şi cel mai rău din gaşcă şi că ea era a lui, a făcut ca o minge caldă de fluturi să-i erupă în stomac. O făcea să se simtă în siguranţă, protejată, ştiind că, deşi nu o iubea încă, niciunul dintre tipii ăştia nu putea să pună un deget pe ea fără să simtă mânia soţului ei

„E la telefon”, a rânjit Hector. „Dar dă-i drumul.”

Dându-le din cap, ea şi-a urcat poşeta pe umăr, şi-a aranjat bluza pentru a arăta mai mult decolteu şi a bătut la uşa lui, intrând.

Ochiul lui auriu se îndreptă spre ea în timp ce el se lăsase pe spate în scaun, privind-o cum încuie uşa în urma ei.

„Se pregăteşte să iasă din afacere.” O voce de femeie spuse din difuzorul de pe birou. Zephyr a ezitat, aşteptându-se ca el să facă apelul privat, dar nu a făcut-o, pur şi simplu păstrându-şi privirea fixă asupra ei.

Intrigată să vadă această latură a lui, ea şi-a lăsat geanta pe podea şi a ocolit biroul, aşezându-se în poala lui, l-a înconjurat cu braţele şi şi-a băgat capul sub bărbia lui. I-a simţit corpul înţepenindu-se la contact şi ea l-a strâns, închizând ochii şi inspirându-i parfumul. Doamne, îi plăcea mirosul lui, cald, moscat şi masculin, ca pădurea sălbatică şi pământul umed, ca acasă.

„Şi ea nu păstrează tăcerea”, a continuat vocea femeii. „Am sentimentul că ea ar putea fi următoarea pe care o va lovi.”

Mâinile lui au rămas pe braţele scaunului, corpul lui rigid sub ea.

Dacă el credea că ea va fi respinsă de lipsa lui de reciprocitate, se înşela. Ea era făcută din încăpăţânare şi voinţă. Îl doborâse îmbrăţişare cu îmbrăţişare până când el fu nevoit să o cuprindă cu braţele din exasperare. Ea se ghemuise în pieptul lui, urmărind V-ul expus de primii trei nasturi ai cămăşii negre, marginea unei

cicatrici ieşind la iveală pe pectoral.

„Fii cu ochii pe ea”, îi porunci el femeii de la telefon, cu o voce mai aspră decât de obicei. Lui Zephyr îi plăcea să creadă că era datorită apropierii ei. „Vreau să ştiu în momentul în care ceva nu e în regulă.”

„S-a făcut, şefu'„, a semnat femeia, deconectând apelul. Liniştea domnea în birou, luminile aprinzându-se una câte una în timp ce soarele apunea deasupra pădurii, arzând întregul oraş.

„Ce faci?”, a întrebat el, ţinându-şi încă mâinile la el.

Zephyr a zâmbit. „Îmbrăţişare.”

L-a simţit inspirând, pieptul lui dilatându-se pe obrazul ei, înainte de a se dezumfla când a expirat. La naiba, ar fi trebuit să stea invers. A ratat bătăile inimii lui. *Data viitoare.*

„Asta nu face parte din contract”, i-a reamintit el, cu mâinile prinse de braţe. Doamne, era drăguţ uneori.

„Nici faptul că îmi oferi orgasme uluitoare nu este, dar, hei, nu mă auzi
1/X /X1 Wff
plângându-mă.

„Uimitor?”

Desigur, se va concentra pe asta.

„Orgasme năucitoare, care topesc oasele, care răsucesc degetele, care sparg pământul.”

El nu a răspuns, dar ea a simţit că era mulţumit. *Bărbaţi.*

„Deci, fetele astea de sub AV?” a început ea, ridicându-i nasturele de la cămaşă. „Le cunoşti?”

Degetele mâinii stângi au început să bată pe cotieră, inelul pe care i-l dăduse ea părând delicat pe mâna lui aspră şi mare. „Nu toate, nu.”

„Dar toţi sunt acolo de bunăvoie, nu?” Trebuia să fie sigură. „Nu sunt... constrânşi sau altceva?”

L-a simţit cum se retrage şi se uită în jos la ea. „De unde vine asta?”

I-a povestit despre întâlnirea cu femeia, simţindu-l din nou crispat. El a apăsat pe difuzor.

„Victor. Ia camerele de la locul de muncă al lui Zephyr de azi. Vreau să văd fiecare client care a intrat şi a ieşit de acolo.”

Zephyr continua să se joace cu butonul. „Este Sindicatul, nu-i aşa? Sunt veşti proaste.”

El nu a confirmat sau infirmat.

„Fetele de sub AV”, a distrat-o el în timp ce aşteptau. „Poate că nu au venit în această lume de bună voie, dar nu este uşor să ieşi. Multe se obişnuiesc prea mult cu ea, se sperie de normalitate. Mulţi se bucură de banii pe care îi poate strânge. Şi mulţi vor să scape, dar nu ştiu cum.”

„Nu-i poţi ajuta să iasă?” a întrebat Zephyr, dorind cu adevărat să ştie. Lumea lui începuse să se infiltreze în a ei, dar ea încă nu înţelegea cum funcţionează.

A râs fără umor. „Nu sunt un salvator, Zephyr. Şi cel mai bine e să nu te gândeşti la mine ca la unul. Tot ce le pot oferi acestor femei este să aleagă – să mi se alăture şi să fie în siguranţă, sau să rămână nesigure. Şi odată ce mi s -au alăturat, sunt libere să plece oricând. Dar eu nu sunt un om bun, moral. Te pot ucide la fel de uşor cum te pot face să ai orgasm. Sânge sau spermă, mâinile mele le poartă bine pe amândouă.”

Probabil că era cel mai mult ce-i spusese vreodată dintr-o dată, şi era mult de asimilat. Lui Zephyr îi plăcea să creadă că era morală, dar cât de mult din asta se datora educaţiei ei? Ar fi simţit la fel dacă ar fi dus o viaţă singură pe străzi şi nu cu o familie caldă şi iubitoare? I-ar fi păsat de bine sau de rău atunci când scopul era supravieţuirea?

Ea nu ştia. Şi trebuia să accepte cine devenise el acum, şi nu băiatul care fusese cândva, chiar dacă moralitatea lui fusese întotdeauna distorsionată.

L-a strâns şi, deşi el nu i-a răspuns, ea l-a simţit relaxându-se uşor.

O zi la un moment dat.

PARTEA 2
MANTUL

*

„Şi, în cele din urmă, am fost cu toţii oameni, beat pe ideea că dragostea, doar dragostea, ar putea vindeca rupturile noastre.”

-Christopher Poindexter

Capitolul 15

Zefir

În următoarea lună, au intrat într-o rutină.

De luni până joi, Alpha se trezea devreme pentru a alerga câinii şi apoi se antrena cu oamenii lui, în timp ce ea se pregătea pentru muncă. O vedea doar pe Nala, care venea să gătească, şi pe Leah, care venea să aibă grijă de casă şi de câini după alergare. Ursul – de care se ataşase cel mai mult pentru că era doar o minge de dragoste care avea nevoie de animale de companie şi de mângâieri – era de obicei cel care o urmărea de când se trezise. Bandit – care reuşise să găsească unul dintre sutienele ei preferate şi să facă din el jucăria lui – era morocănos şi venea la ea când voia el. Baron – care încă nu dădea doi bani pe nimic în afară de stăpânul său morocănos – abia dacă se uita la ea, indiferent cât de mult încerca ea să-i atragă atenţia.

În acele zile din săptămână, ea mergea la salon, îşi termina ziua şi se ducea să îl caute pe Alpha la Trident, unde stătea în poala lui în timp ce el termina de obicei convorbirile. Uneori, Hector intra şi vorbeau, iar el o lăsa să stea acolo, fără să-şi ia mâinile de pe braţe. Dar faptul că îi permitea să participe la întâlnirile lui private îi dădea speranţe.

Aflase multe despre acest nou Alfa prin asta. Aflase că se întâlnea cu santinelele sale o dată pe săptămână pentru a primi informaţii actualizate, că era îngrijorat de ucigaşul care ucidea fete care voiau să iasă din afacere, că Sindicatul era o organizaţie care nu-l plăcea. De asemenea, a învăţat, ascultându-i convorbirile şi văzând cum oamenii săi îl ascultau, că era deopotrivă respectat şi temut, că fetele îi erau recunoscătoare, că îşi construise ceva ce restul lumii nu vedea. Pentru cei din afară, el era doar un mogul imobiliar. Pentru cei din lumea interlopă, era un om care trebuia luat foarte în serios. Iar ea, din trecutul ei complet normal, era surprinsă de fiecare bucăţică despre el pe care o afla.

După Trident, se întorceau împreună acasă, luau cina împreună şi, dacă reuşea să-l convingă să se uite la o emisiune sau la un film, ceea ce făcea de obicei, făceau asta împreună. Timpul pe care îl petreceau îi alimenta sângele cu viaţă, pompându-i-o prin

inimă, făcând-o mai vie decât se simţise vreodată. Chiar dacă ea era cea care vorbea între ei, el asculta, iar asta o înduioşa. Vorbea despre familia ei, despre ziua ei, despre visele ei, iar el asculta fiecare cuvânt. Nu răspundea la majoritatea, dar era receptiv, iar asta o făcea să-şi păstreze speranţa, chiar dacă el îi amintea constant că era vorba doar de câteva luni şi că termenul limită se apropia.

Vinerea, el ieşea din oraş pentru a-şi verifica imperiul, iar Zephyr lua cina cu părinţii ei, petrecând noaptea cu Zen înainte de a se întoarce în dimineaţa următoare. Deşi tatăl ei se apropiase de Alpha, mai ales pentru că era putred de fericită, mama ei încă nu se apropiase, chiar dacă mariajul lor îi adusese beneficii clare. Faptul că fiica ei se căsătorise cu evazivul, dar putred de bogatul Villanova îi sporise cu siguranţă punctele sociale.

În weekend, îşi petrecea timpul cu sora ei la SLF, înainte de a veni acasă şi a petrece timp cu soţul ei. Şi totul era o mare fericire domestică.

Doar că el s-a abţinut.

Emoţional, fizic, era o prăpastie între ei pe care nu ştia cum să o acopere. Oricât de mult ar fi încercat să-l seducă, nu funcţiona. El nu venea niciodată în camera ei, nu o atingea când ea îl îmbrăţişa, nu se uita la ea dacă era pe jumătate goală. Îşi cumpăra cele mai grosolane bikini şi înota în piscina ridicol de mare când el stătea pe terasă cu dopuri de urechi şi asculta muzică rock pentru care ea nu avea gust, dar ochii lui nu se îndreptau niciodată spre ea. Ea a purtat în mod deliberat lenjerie intimă la cină, iar el şi-a menţinut privirea deasupra gâtului ei. Ea şi-a pus vibratorul la cel mai tare nivel, iar uşa lui a rămas încuiată.

Săptămâni, iar frustrarea ei creştea. În timp ce simţea că face progrese în unele privinţe, se simţea blocată în altele. El încă îi numea temporari, încă respecta contractul şi, deşi ea devenise colega lui de apartament, se simţea încă reticentă. Se simţea trecătoare, ca şi cum ar fi putut pleca şi nimic nu s-ar fi schimbat.

Şi uneori chiar o trăgea în jos.

Dar ea nu l-a lăsat să vadă asta. Nu l-a lăsat să vadă felul în care distanţa lui deliberată o ciobea zi de zi, puţin câte puţin, bucată cu bucată. Nu l-a lăsat să vadă cum o remarcă seacă îi

trezea uneori amintiri pe care ar fi vrut să şi le amintească, ca să o poată lua în braţe şi ea să nu mai lupte pentru ele. Nu -l lăsa să vadă nimic din toate astea, îi dădea doar dragostea şi zâmbetele ei şi spera să se îndrăgostească de ea aşa cum o făcuse cândva.

Şi în fiecare zi, speranţa ei se stingea un pic.

Zephyr stătea la intrarea în turn după o zi de muncă, cu umerii căzuţi.

O prindea încet, dădea şi dădea şi dădea, spera şi spera şi spera. Erau căsătoriţi de o lună, iar el nu o sărutase, nu o îmbrăţişase, nu îi întorsese afecţiunea sub nicio formă. Singura dată când venise la ea în cameră nu părea decât o scăpare.

„Eşti bine?” a întrebat-o Victor în timp ce ea stătea la intrarea în turn, fără să intre.

A zâmbit, deşi nu voia să o facă.

„Da, doar... pierdut în gânduri, cred.”

Victor a ezitat, înainte de a-i strânge umărul.

Ea a apreciat asta. Victor fusese un prieten bun pentru ea. O parte din ea voia să nu intre în clădire, doar ca să-l ţină în braţe când el nu o ţinea pe ea.

„Ştii ce?”, s-a hotărât ea. „Mă duc să iau ceva de mâncare acolo.” A arătat spre cafeneaua de peste drum, din celălalt turn. „Tu mergi înainte.”

Înainte ca Victor să poată răspunde, ea a traversat strada şi a intrat în cafenea, găsind un loc într-un colţ şi comandându-şi un cappuccino. Zephyr se juca cu inelul ei în timp ce aştepta, tăcută şi gândindu-se la întrebări, îndoiala infiltrându-se în ea. Vorbise cu Zen despre găsirea unui medic care să îşi dea cu părerea despre amnezia lui, iar sora ei îi spusese să nu abordeze pe nimeni din oraş. Având în vedere relaţiile pe care le avea şi faptul că ea era soţia lui, nu voia să atragă atenţia nimănui asupra situaţiei.

A sorbit din cafea şi s-a uitat la telefon, ezitând înainte de a apăsa butonul de apelare a numărului.

A sunat de câteva ori înainte de a răspunde o voce feminină răguşită. „Dr. Amara Maroni.”

Zephyr făcuse o pasiune feminină pentru Amara şi nici măcar nu -i era ruşine de asta. Cu câteva zile în urmă, găsise contactul Amarei în biroul soţului ei, lângă cel al lui Dante, şi îl salvase,

ştiind că era un terapeut practicant. Mai important, era din familie şi nu ar fi reprezentat un pericol pentru Alpha.

„Bună, Amara”, a salutat Zephyr. „Aceasta este Zephyr Villanova. Soţia lui Alpha. Ne-am întâlnit pentru scurt timp la nunta ta.”

„Bineînţeles”, putea să audă surpriza din vocea celeilalte femei.

„Este un moment bun să vorbim?” a întrebat Zephyr, urmărind cu degetul marginea cănii ei. „Am nevoie de opinia ta profesională despre... cineva.”

S-a auzit un zgomot de fond, iar Amara s-a întors, părând serioasă. „Bine. În primul rând, vreau să ştii că orice îmi vei spune va rămâne confidenţial între noi. Poţi fi deschisă în legătură cu orice vrei să discuţi. Eu sunt aici.”

Zeiţă totală.

Zephyr respiră adânc, asigurându-se că era singură în colţ. „Cineva pe care l-am cunoscut acum câţiva ani a avut un accident. L-am întâlnit recent... din nou, dar nu-şi aminteşte de mine sau de accident. Întrebarea mea este, este posibil ca reamintirea timpului nostru să îl afecteze în mod negativ? Pentru că creierul lui ar trebui să ţină anumite lucruri departe de el pentru a -l proteja, nu? Sau este...” se întrerupse ea, controlându-şi gura înainte ca aceasta să îi fugă din cauza nervozităţii.

Amara a ascultat, luându-şi timp pentru a răspunde, cu vocea ei moale. „Creierul este foarte complicat, Zephyr. Poate bloca traume pentru vieţi întregi pentru a proteja oamenii. Ai petrecut ceva timp cu această persoană acum?”

„Da.”

„Si el nu-şi aminteşte de tine? Nici măcar un lucru? Nici măcar o urmă de J J J familiaritate?”, a întrebat ea pentru a confirma.

„Nu,” Zephyr clătină din cap.

Tonul Amarei a devenit compătimitor. „Atunci îmi pare rău. Sugestia mea în astfel de cazuri este să nu-i aminteşti pacientului de incidentul traumatizant sau de orice altceva care îl înconjoară. Poate declanşa unele reacţii extrem de adverse, chiar şi crize psihotice în anumite cazuri. Dacă creierul lui te suprimă pe tine sau amintirile tale, cel mai bun lucru ar fi pur şi simplu să o iei de la capăt.”

Zephyr se holbă la masă. „Am încercat asta şi nu merge.”

Amara a ezitat. „Este Alfa?”

„Da.”

„Îmi pare rău”, compasiunea din vocea celeilalte femei aproape că o descumpăni.

Zephyr a simţit cum îi arde nasul. „Mulţumesc pentru ajutor. Doar că nu ştiu ce să fac acum.” Si a revărsat întreaga poveste, schema despre căsnicie, distanţa pe care el o păstra între ei, totul pentru femeia care o asculta fără să judece.

Când a terminat, Amara a vorbit din nou. „Am câteva sfaturi, dar mai mult ca prieten decât ca profesionist.”

„Trage.”

Amara a chicotit. „Nu spune asta în preajma acestor oameni. Te vor lua la propriu.”

Zephyr a zâmbit, dar a aşteptat ca cealaltă femeie să vorbească.

„Nu-l cunosc foarte bine pe Alpha”, a început Amara. „Dar el şi Dante sunt foarte asemănători în unele privinţe, şi are sens. În cazul meu, singurul lucru care îl împingea întotdeauna pe Dante să acţioneze era distanţa. Mai exact, eu punând distanţă între noi în orice fel. Nu spun că va funcţiona şi cu Alpha, dar având în vedere că sunteţi într-un impas, s-ar putea să vă facă să vă răzgândiţi.”

„Dar cel puţin voi şti dacă mai există vreo speranţă sau dacă suntem condamnaţi.” Zephyr se gândi la idee. Îi plăcea, mai ales pentru că se simţea deja secătuită de faptul că micşora mereu distanţa dintre ei. Poate că avea nevoie să se oprească puţin, doar să se reîncarce, să nu plece nicăieri, dar nici să nu meargă la el. Avea sens. În plus, femeia care dădea sfatul întreţinuse o relaţie cu un tip ca Dante de peste un deceniu, aşa că avea *un merit bun.*

„Mulţumesc, Amara”, a spus Zephyr cu sinceritate. „Ai fost de mare ajutor.”

„Desigur. Mă bucur foarte mult că ai simţit că poţi ajunge la mine.” Plânsul lui Tempest se auzi în fundal, iar Amara suspină. „Aminteşte-mi să nu mai am niciodată alt copil.”

Zephyr a simţit cum i se curbează buzele. „Dante nu ajută? Credeam că e un tată implicat.”

„Oh, este”, a confirmat Amara. „Când se joacă şi e fericită. Dar

când e irascibilă şi mă scoate din minţi? Nu. Nu e nicăieri în casă. E ca şi cum omul ar
avea un radar intern sau ceva de genul ăsta. Mă gândesc să-i ofer şi eu un tratament la distanţă.”

Râzând la asta, Zephyr a lăsat-o pe Amara să se ocupe de nepoata ei şi a sorbit cafeaua, starea ei de spirit scăzând din nou. Şi-a luat cât timp şi spaţiu a vrut, a comandat un latte cu caramel şi a citit pe aplicaţia de pe telefon o poveste de dragoste gotică plasată într-un castel. Clienţii veneau şi plecau, afară se întunecase şi, în cele din urmă, după două ore de stat acolo, a plătit nota şi a ieşit, simţindu-se încă deprimată.

Şi voia doar să meargă acasă.

Din fericire, Victor era în maşină în faţa cafenelei, aşteptând în ciuda faptului că ea îi spusese să plece, iar ea a urcat, spunându -i să o ducă înapoi. Era o zi lucrătoare şi trebuia să fie la Trident, dar nu se simţea bine. Victor i -a aruncat o privire întrebătoare în oglinda retrovizoare, dar ea a ignorat-o. Peste o jumătate de oră, în ciuda traficului, a zărit spalierul familiar. A lăsat maşina şi a ocolit dealul până în spate, unde se afla liftul, salutând membrii personalului pe drum. Liftul simplu a dus-o sus, lătratul lui Bear şi Bandit întâmpinând-o înainte ca ea chiar să treacă de nivel, punându-i un zâmbet automat pe faţă. Au întâmpinat-o cu lingeri şi mişcări de coadă, bucuroşi să o vadă din nou, şi chiar Baron i-a dat un lătrat de *„oh, te-ai întors”* înainte de a se întinde pe punte. La ora asta târzie, casa era deja goală.

Zephyr a făcut repede un duş şi a luat cina singură pentru prima dată în ultimele săptămâni, rupând rutina lor de a mânca împreună. Apoi, chiar dacă era întuneric, a ieşit la o plimbare pe pista din jurul perimetrului, luându-l pe Urs cu ea pentru a-şi limpezi mintea. Deşi nu se plimba mult pe potecă, traseul îi era suficient de familiar pentru a se simţi confortabil cu verdele. De asemenea, a ajutat şi faptul că erau paznici care patrulau la fiecare şase metri sau cam aşa ceva.

Revenind la casă după o vreme, a deschis uşa, dându-i drumul lui Bear din lesă, doar pentru a fi întâmpinată de privirea furtunoasă a soţului ei.

Şi, pentru prima dată de la întâlnirea lor, ea l-a ignorat, întorcându-se spre scări.

Mâna lui a prins-o de braţ când a trecut, întorcând-o cu faţa spre el.

„Unde ai fost?” rosti el, iar Zephyr se holbă la pieptul lui.

Degetele lui îi prinseră bărbia, după atâta timp, încât ea aproape uitase cum se simţise atingerea lui. Cât de al naibii de trist era asta?

El i-a înclinat faţa în sus, ochiul său auriu luând-o în primire. Ea l-a lăsat. A rămas tăcută, ceea ce nu-i stătea în fire, şi l-a lăsat să vadă ce voia el să vadă.

„Unde ai fost?” a întrebat el, mai încet acum.

Ea a ridicat din umeri. „Am ieşit la o plimbare.”

Degetul lui i-a urmărit bărbia. „Nu ai venit azi la turn.”

Speranţă. Speranţă proastă, idioată.

„Aşteptai?” a întrebat ea, urând felul în care vocea ei nu ascundea speranţa din ea.

El nu i-a răspuns, iar ea a suspinat. La ce se aştepta? Că o va lua în braţe şi îi va spune că a aşteptat-o, că a fost îngrijorat, că a venit mai devreme acasă să vadă ce s-a întâmplat? S-ar putea să fi făcut toate aceste lucruri, dar nu le -ar fi recunoscut niciodată, nu când intenţiona să nege orice lucru serios între ei.

Înghiţind în sec, ea s-a smuls din strânsoarea lui. „Noapte bună, Alpha.”

A auzit în spatele ei aspiraţia lui ascuţită.

Da, nici ea nu i-a spus niciodată Alpha.

Cred că există o primă dată pentru toate.

Capitolul 16

Zefir

Timp de două zile, ea a fost într-o stare proastă şi a evitat să meargă la biroul lui. Dar inima ei proastă nu a lăsat-o să sară peste ritualul mesei, ştiind că el începuse să se bucure de timpul petrecut mâncând împreună, mai ales când nu avusese niciodată o parteneră înainte. Mâncatul în singurătate era nasol şi ea ştia asta, aşa că, deşi era morocănoasă, nu a renunţat la cinele lor. Dar nu se mai îmbrăca în lenjerie intimă pentru ei. În schimb, începuse să-şi poarte pijamalele obişnuite, fără intenţia de a-l seduce în starea ei de spirit actuală. Ea nu ştia, iar el nu-i spunea, dacă el îi atribuia schimbările de dispoziţie sindromului premenstrual sau altceva.

Dar Amara avusese dreptate.

Deşi soţul ei nu făcuse absolut nimic, începuse să o supravegheze mai mult. Îl suna mai des pe Victor să vadă ce mai face. Stătea la masă chiar şi după ce îşi termina mâncarea, dacă ea mânca. Aseară chiar lăsase uşa dintre camerele lor uşor întredeschisă. Dar nimic din toate acestea nu i se părea o victorie. În schimb, ea avea sentimentul că el o testa. Ea trebuia doar să vadă unde o duce. Acum că nu mai atenua tensiunea cu umorul şi vorbele ei, acum că tăcea şi îl forţa să înfrunte ceea ce îngroşa aerul atunci când se aflau în aceeaşi cameră, ceva se construia, se activa, ca un vulcan adormit din exterior care bolborosea cu lavă, aşteptând momentul potrivit pentru a erupe şi a provoca distrugere. Stătea la gura vulcanului, privind lava ieşind din mantaua pământului, ştiind că ar putea să o distrugă, dar aşteptând -o. Voia să fie ploaia care să cadă peste magmă şi să sfârâie, să o ude până se îmbogăţeşte. Voia să se infiltreze până la rădăcinile lui uscate, să-i hrănească solul inimii şi să-l umple din nou cu viaţă.

Aflată în biroul său pentru prima dată în două zile, căsătorită dar fără prea multe progrese de peste o lună, Zephyr privea apusul soarelui peste pădurea din depărtare, meditând la gândurile ei, cu umerii prăbuşiţi. Venise la Trident pentru că faptul că stătea departe de el nu făcea altceva decât să o facă şi

mai nefericită. Deşi ceva se schimbase, tot nu era suficient.

Sunetul uşii biroului care se închidea a răsunat în spaţiu, rupându -i gândurile.

O prezenţă în spatele ei a făcut-o să fie conştientă de el, căldura lui încălzindu-i inima îngheţată. Întotdeauna îi plăcuse asta la el, cum o putea face să se simtă în siguranţă, cum o putea aprinde şi încălzi în acelaşi timp. Înainte să-l întâlnească, ideea de el o fascinase pe fetiţă, dar după aceea, realitatea lui îi pălise gândul. Orice s-ar fi întâmplat sau nu de-a lungul săptămânilor, Zephyr începuse să se îndrăgostească mai mult de realitatea lui acum. Îi plăcea omul care devenise, felul în care se purta cu personalul său, felul în care se purta cu câinii săi, felul în care era pur şi simplu. Îi plăcea că îşi purta cicatricile fără ruşine, că supravieţuise în orice situaţie şi că ieşise întărit de pe partea cealaltă. Perseverenţa pe care o purta pe piele, respectul pe care îl impunea oamenilor săi, bunătatea pe care o arăta celor vulnerabili, era un om pentru care merita să cazi în iad. Iar uneori, când îşi lăsa garda puţin jos şi o privea cu blândeţe, asta aprindea speranţa în inima ei.

Ea încă îl iubea. Iar el nu.

Şi era deopotrivă de acord cu asta, dar şi chinuită de această cunoaştere.

Ea s-a îndepărtat de fereastră pentru a-şi lua geanta de pe birou, iar mâna lui pe braţul ei a oprit-o din nou. Făcea asta de multe ori, o oprea din drum şi se uita la ea, încercând să o înţeleagă.

„Ce joc joci?”, a întrebat el în cele din urmă, rupând tensiunea care se acumulase în ultimele câteva zile, cu ochii aţintiţi asupra ei.

Frumos.

Ea a încercat să îşi tragă braţul afară. El a ţinut-o bine, ferm, dar nu strâns.

Ar fi vrut să poată renunţa la jocul pe care îl jucase, dar nu putea. Nu-i putea face asta, iar acum era prinsă într-o situaţie pe care şi-o făcuse singură, cu un soţ pe care-l iubea, unul care nu-şi amintea de ea, nu o iubea şi nici măcar nu avea încredere în ea. Şi asta o înfuria. Speranţa ei pe moarte o făcea să *fie livid*ă.

Zephyr s-a împins la pieptul lui, uitându-se la el. „Lasă-mă să

plec.”

„Nu până nu-mi spui care a fost agenda ta, Zephyr.”

Nu-i mai spusese curcubeu de ceva vreme, la fel cum ea nu-i mai spusese decât Alfa.

„Planul meu”, a şuierat ea, „era să te fac să mă iubeşti.”

Strânsoarea lui se strânse pe braţul ei. „Nu a mers, pentru că nu te cred.” *Au. O mică fisură.*

„Spune-mi adevărul”, a cerut el, rece şi calm, complet neafectat, spre deosebire de interiorul ei. „Acum îmi pierd răbdarea.”

„Nerăbdarea ta nu este problema mea.”

„Dar furia mea este”, a spus el periculos. „Nu mă vrei furios, Zephyr.”

S-a uitat la el, incapabilă să înţeleagă ce să facă. Să-i spună ceva însemna să-i rişte starea mentală, iar el se vindecase suficient cât să fie bine. Exista o singură cale de a-i distrage atenţia. „Ce ai de gând să faci, bestie?” l-a provocat ea deliberat, smulgându-şi braţul din strânsoarea lui.

Ceva i s-a aprins în ochi. El s-a uitat la ea, cu nările în flăcări, tensiunea crescând în timp ce ei rămâneau blocaţi.

Înainte ca ea să mai poată respira, el o lipise de fereastră, cu faţa lipită de geam, cu forma lui mare în spatele ei, uimind-o cu bruscheţea cu care mirosul lui familiar îi trecea prin nas.

Ce joc juca?

„Îţi voi da ceea ce m-ai implorat. Da sau nu?” a mârâit el în urechea ei, răsucindu-i părul şi trăgându-i capul pe spate cu o mână, atingând-o după atâta timp încât s-a înecat în senzaţii.

Era ceva întunecat în el, felul în care o chestiona, felul în care o trăgea de cap, felul în care o strângea în geam. Zephyr nu ştia ce se întâmplase pentru a-l declanşa brusc şi, deşi nu-şi dorise nimic mai mult decât ca trupurile lor să se conecteze, a încercat să întoarcă capul pentru a-l privi şi a înţelege ce se întâmpla.

Mâna lui în părul ei îi limita mişcările.

„Ce...”

„Da” – nu a lăsat-o să termine, trăgându-i gâtul pe spate – „sau nu?”

Acesta era unul dintre lucrurile pe care le descoperise despre bărbatul care devenise el – obsesia lui pentru părul ei. Îi plăcea

să-l tragă, să se joace cu şuviţele, pentru control sau pentru altceva, nu ştia ea. Şi ei îi plăcea, tragerea de scalp, felul în care o făcea să se supună voinţei lui, felul în care o făcea să se simtă dorită, ca şi cum ar fi depăşit limitele controlului lui şi el nu se mai putea abţine. Pumnul lui în părul ei devenise ancora ei. Şi ea nu ştia ce îl călărea, dar orice ar fi fost, el era acolo. Asta trebuia să însemne ceva, nu?

„Da”, a şoptit ea.

Cuvintele nu-i ieşiseră de pe buze înainte să simtă mâna lui mare şi aspră trecând pe sub rochia ei, ridicând-o. L-a simţit apucându-i chiloţii pe o parte, trăgând brusc de mătase până când i-a săpat în şold suficient cât să muşte, chiar înainte ca aceasta să se rupă şi să se rupă din cusătură, sunetul fiind puternic în cameră.

Respiraţia ei se intensifica, imobilitatea ei şi asprimea lui făcându-i mâinile să se sprijine de sticlă, frigul de pe palmele ei şi căldura din spatele corpului ei făcându-i carnea să tremure în aşteptare, în timp ce corpul ei se pregătea pentru el.

În cele din urmă.

Îşi dorea asta, îl dorea pe el, de atât de mult timp încât nu-şi mai amintea un moment anterior. Primul lor sărut fusese tot aşa, ea împotriva unui gard metalic şi el în spatele ei, el îngenuncheat în spatele ei, întinzând -o înainte de a se arunca în ea. O mâncase, chiar pe unde ar fi putut merge oricine, apoi se ridicase, o învârtise în jurul lui, sărutând-o cu sucurile ei pe gură, împingând-o atât de tare împotriva gardului încât îl simţise pe spate zile întregi. Aşa cum erau primele săruturi, fuseseră murdare, dar fuseseră şi ele, şi perfecte, şi ceva ce ea îşi amintea în timp ce el o împingea împotriva geamului.

În unele privinţe, nu se schimbase deloc.

I-a simţit degetele verificându-i umezeala şi şi-a lărgit picioarele pentru a-i permite accesul, bucurându-se de siguranţa cu care degetele lui i -au atins buzele inferioare, tachinându-i clitorisul, cufundându-se uşor în ea înainte de a se retrage, suficient pentru a-i da doar gustul a ceea ce avea să urmeze.

„Al naibii de îmbibat”, a mormăit el împotriva gâtului ei, prinzându-şi mâna sub genunchiul ei drept şi trăgându-i piciorul peste el, întinzându-l obscen de larg în timp ce se ducea pe vârfuri

pe celălalt picior. „Te excită furia mea?”

A făcut-o. Ea nici măcar nu trebuia să-i răspundă, el ştia. Faptul că era presată de geam, că luminile erau aprinse în spatele ei şi oricine se uita în sus o putea vedea, că era imobilizată în poziţia în care o avea el, îi făcea pulsul să bată.

I-a auzit fermoarul în spatele ei, l-a simţit cum se scoate şi i-a simţit capul penisului pe păsărica ei plângătoare. Şi Doamne, îl dorea. Îl dorea atât de mult, înăuntrul ei, făcând sex cu ea ca bestia pe care o numise ea, revendicând-o pentru ca lumea să ştie că era doar a lui, iubind -o suficient de bine încât să-şi amintească de asta în anii ce aveau să vină.

Ea şi-a ţinut respiraţia, cu inima în gât, emoţia, finalitatea, inevitabilitatea acestui lucru făcând-o să se fluiere împotriva lui. El nu a mai spus niciun cuvânt, doar şi-a strâns strânsoarea pe părul şi genunchiul ei şi, cu o singură împingere, norul de furtună care atârna deasupra ei de săptămâni întregi s-a rupt.

Un ţipăt puternic i-a scăpat, mâinile ei împingând geamul pentru a se sprijini în timp ce ea expira greu, adaptându-se la mărimea lui, pereţii ei fluturând în jurul lui într-o plăcere acută care se simţea pe muchie de cuţit cu durerea. El a început încet să împingă înăuntru, scufundându -se în ea centimetru cu centimetru, şi, Doamne, era masiv, carnea lui caldă dinăuntrul ei o făcea să se simtă atât de plină încât capul i se înclina pe spate, neştiind unde se termina el şi unde începea ea. Se simţea uriaş, mai mare decât oricine altcineva pe care îl avusese vreodată, şi nu a fost surprinsă, având în vedere volumul lui, că era proporţional, dar a fost surprinsă de cât de bine se simţea întinderea în timp ce pereţii ei se luptau să-l primească, să-l acomodeze, să-i facă plăcere.

Sânii ei s-au lipit de geamul rece, contrastul corpului lui cald din spatele ei făcându-i sfârcurile strânse. Tragerea de scalp îi împinse sângele spre sud, şoldurile ei rotindu-se împotriva lui pentru a se mişca agitat, având nevoie de frecare, având nevoie să parcurgă din nou acea linie durere-plăcere.

El s-a retras câţiva centimetri şi a intrat din nou, forţa împingerii împingând-o împotriva geamului, ochii ei privind în jos şi realizând cât de adânc ar cădea dacă geamul s-ar sparge. Acel strat suplimentar de pericol a trezit ceva întunecat în interiorul ei,

ceva care i-a răspuns împingându-i excitaţia mai sus, făcându-i sucurile să îi curgă între coapse în moduri de care îşi va aminti mâine şi va roşi. În acel moment, nu-i păsa. Se simţea consumată, în cel mai bun mod posibil, dorinţa lui era ceva atât de tangibil încât pulsa în ea, egalându-i bătăile inimii. Doamne, era excitată, atât de excitată încât nici nu mai conta de ce el ceda tentaţiei, ci doar că o făcea.

„Mai tare”, l-a îndemnat ea, cu vocea întretăiată, în timp ce se ţinea de geam, sprijinindu-se, simţindu-i blugii pe fundul ei. Faptul că el îi ridicase rochia, îi rupsese chiloţii şi pur şi simplu îşi desfăcuse fermoarul pentru a o împinge înăuntru a făcut ca pereţii ei să se strângă în jurul lui, urgenţa lui ajungând la ea.

Le-a surprins reflexia în geam, forma lui întunecată, masivă, uriaşă faţă de ea, peticul de pe ochi umbrit şi ochiul lui auriu pe fundul ei, cicatricea dispărând în barba lui scurtă. Zephyr îi puse o mână pe partea laterală a gâtului, atingându-i carnea caldă, şi văzu cum ochii lui se închid la atingerea ei.

Rahat.

Săptămâni, luni, ani de dor s-au scurs în acel moment, inima ei strângându- se în timp ce ochii îi ardeau. Îi lăsă, ştiind că el nu o poate vedea, şi se concentră pe duritatea lui în ea, care o apăsa atât de adânc încât aproape că se simţea puţin inconfortabil.

El nu a făcut-o mai tare, aşa cum îi ceruse ea, ci s-a retras încet şi a împins-o din nou înăuntru, atât de încet, încât a simţit creasta, venele, căldura, totul intrând în ea, ceea ce părea a fi la nesfârşit. I-a scăpat un geamăt înfundat, capul ei căzând pe spate, degetele ei săpându-i în partea laterală a gâtului, în timp ce el o ţinea pe loc, complet la mila lui, împungând-o în ritmul lui.

Indiferent cât de mult îşi mişca şoldurile, cât de adânc îl strângea, el nu mergea mai repede. Dar a mers adânc, atât de adânc încât s-a simţit inconfortabil de plină când a ajuns la fund, l -a simţit apăsând undeva în interiorul ei la unghiul care i-a făcut pereţii să îl mulgă mai repede, i -a simţit respiraţia întretăiată în urechea ei.

„Mai tare, te rog”, a implorat ea, având nevoie de mai mult, având nevoie de frecarea neîncetată care să o împingă dincolo de limită, în loc să o tachineze chiar pe ea, oferindu-i un gust de extaz înainte de a i-l lua, iar şi iar. Şi cu felul în care era presată,

nu-şi putea mişca mâna în jos pentru a se ajuta.

El a păstrat controlul asupra rugăminţii ei, rotindu-şi şoldurile o dată într-o mişcare deliberată, iar ochii ei s-au închis, stelele izbucnindu-i în spatele pleoapelor în timp ce el atingea acel punct dulce şi evaziv din interiorul ei. A făcut-o din nou, şi din nou, şi din nou, *loviţi, trageţi, rotiţi,* iar şi iar, încet şi controlat şi deliberat, iar bătăile inimii ei s-au accelerat, pulsând în gâtul ei, în gâtul ei, în păsărica ei. Pofta se încolăcea în pântecele ei ca un şarpe al păcatului, strecurându-se prin venele ei, desfăşurându-se şi muşcând până când a simţit căldura otrăvitoare consumându-i fiecare centimetru de piele, făcând-o febrilă, fervent ă, fanatică în dorinţa ei.

El a ciocănit în acel loc, neîncetat, constant, cealaltă mână strecurându -se spre clitorisul ei, frecându-l fără milă până când ea a simţit că picioarele încep să-i tremure, genunchii să-i tresară, respiraţiile ei grele transformându -se în gemete, totul concentrat pe locul în care erau uniţi, de unde arsura s-a răspândit şi s-a răspândit şi s-a răspândit până când ea a fost un dezastru tremurând, coapsele ei sacadându-se în strânsoarea lui, corpul ei căzând, dar ţinut în picioare doar de penisul lui în păsărica ei şi de pumnul lui în părul ei. Se simţea cu adevărat trasă în ţeapă de el, controlată de corpul lui, şi a ejaculat, atât de tare încât unghiile i s-au înfipt în partea laterală a gâtului, făcându-l să sângereze de forţa orgasmului ei, cu ochii închişi, cu trupul în flăcări, cu gura deschisă într-un ţipăt rămas tăcut pe care încă îl mai simţea tremurând în gât în timp ce înghiţea aer.

El a alunecat afară şi ea a ţâşnit, fălcile tremurându -i, corpul ei căzând în pahar când mâinile lui au părăsit-o. Înainte ca ea să termine, mâinile lui s-au dus la scula lui şi, în câteva secunde, ea a simţit ţâşnetele calde ale seminţei lui pe fundul ei expus, murdăria lui excitând-o chiar dacă tocmai venise, făcând-o să vrea mai mult.

S-a terminat în câteva minute sau ore, nu ştia.

Ea a rămas lipită de geam când el i-a lăsat piciorul jos, făcând un pas înapoi.

I-a auzit din nou fermoarul şi a deschis ochii ca să îl vadă în oglindă, aranjându-şi hainele. A aşteptat ca el să spună ceva, să o atingă, să o sărute uşor, orice. Privirea lui a rămas pe spatele ei timp de câteva secunde, pumnii lui strângându-se şi desfăcându-

se, iar ea a privit, fericirea ei post-orgasmică devenind goală când el s-a întors şi a părăsit biroul, lăsând-o rece pe geam, cu sperma lui picurându-i pe fund şi cu o greutate strânsă în stomac.

Capitolul 17

Alfa

„Eşti un ticălos, ştii?” Tonul ironic al lui Dante l-a luat prin surprindere la telefon.

Alpha o privea pe Jasmine vorbind cu una dintre fetele din sediul AV, cu mintea preocupată.

„Şi eu mă bucur să te aud”, spuse Alpha, distrat. Distrat de prea multe lucruri care se întâmplau în jurul lui. Criminalul îşi lăsase în sfârşit ADN -ul la ultima scenă. Soţia lui îi dăduse peste cap de câteva zile. Sondajele lui se întorseseră cu privire la fetele dispărute. Sindicatul încerca clar să-l scoată din peisaj. Se întâmplau prea multe, iar capul lui se simţea scos din joc.

Iar ochiul care îi lipsea îl mânca ca o căţea.

La naiba, părea plângăcios. Alpha nu era plângăcios. Nu ştia ce se întâmpla cu el zilele astea.

L-a auzit pe Dante oftând. „Amara a fost supărată de cât de repede ai plecat după nuntă. La fel şi Tempest.”

Alpha a mormăit. „Abia are un an.”

„Şi?” a argumentat Dante. Alpha ştia mai bine să nu spună nimic despre mica prinţesă a lui Dante. Nenorocitul fusese biciuit de ambele fete din viaţa lui, şi asta fără ruşine.

„Cum e căsnicia ta?”, a întrebat bărbatul mai tânăr, fără niciun simţ al limitei sau al păstrării de sine. Căsnicia lui. Începuse ca o farsă, un joc, iar acum nu ştia. Ura să recunoască cât de mult începuse să se bucure de compania ei, cum îl amuza cu cât de drăguţă era şi cum îl sedusese cu poznele ei. Începuse să se îndoiască de existenţa unui secret, motivele ei pentru căsătorie îi erau necunoscute şi, având în vedere felul în care se purta, ştia că cel mai bine era să treacă peste luni cu o oarecare distanţă. Totul mergea bine. Până când ea nu mai apăru la turn.

Alpha îşi amintea că stătea în biroul lui, uitându-se la uşă, ceva răsucindu-i- se în stomac când ea nu a venit. L-a sunat pe Victor, care i-a spus că plecase acasă. Gândindu-se că poate nu se simte bine, a împachetat totul şi a ajuns acasă, doar pentru a-l găsi gol,

farfuria ei de cină spălată şi uscată. Ea mâncase fără el. Şi asta… făceau asta împreună. Ea se întorsese şi plecase. Nu era ea însăşi.

Şi apoi îi spusese Alpha. Nu soţ, nu chipeş, nu un nume absolut ridicol ca „plăcintă cu dovleac”. *Alfa.*

Asta îl enervase, şi se enervase şi mai tare că se enervase. Pentru prima dată în viaţa lui, Alpha urâse să-şi audă numele. Stând acolo, uitându-se la forma ei tăcută cum se fereşte de el, ceva urât, urât se înrădăcinase în stomacul lui. Şi nu dispăruse, nici când începuse să ia cina cu el în pijama, nici când pur şi simplu se dusese la culcare şi nici măcar nu încercase să interacţioneze cu el, nici când nu-l mai îmbrăţişase.

Ea se strecurase în spatele apărării lui, iar lui nu-i plăcea asta.

Alpha nu era lipsit de apărare, cu atât mai puţin în faţa unei femei mici. Şi totuşi, noaptea trecută, când ea era pe cale să se ferească din nou, apărarea lui se spărsese de ferestrele biroului. Ea îl împinsese la limită, iar el i-o trăgea, şi la naiba dacă nu se simţea bine. Dar fiind înăuntrul ei, nu-şi pierduse controlul aşa cum crezuse. Şi asta îi dăduse un plan pentru a recupera controlul în dinamica lor. I-o va trage încet, îi va satisface pe amândoi, va rupe tensiunea sexuală, o va face fericită şi va păstra distanţa. El era cel mai bun singur, iar ea nu era decât o diversiune, una care se apropia prea mult, se strecura prea mult sub pielea lui. Nici nu-i mai păsa care erau motivele ei, voia doar să lase timpul promis să treacă cu plăcere. Timpul lor împreună avea să se termine şi aveau să plece fiecare pe drumul său, satisfăcuţi reciproc.

A fost un plan bun.

„De asta ai sunat?”, a întrebat el ca răspuns la întrebarea lui Dante.

Dante a chicotit. „Atât de rău, nu?”

Nenorocitule.

„Oricum”, vocea fratelui său vitreg a devenit sobră. „Morana a găsit ceva. Sindicatul a pus clădirea aia aici pe numele tău, dar au fost anunţaţi de cineva. Numele de utilizator al contului era *„f_finisher”.* Adresa IP provine din centrul Los Fortis. Îţi voi trimite adresa prin SMS.”

Fortis Finisher.

Ce naiba?

Criminalul făcea parte din Sindicat? Unul dintre agenţii lor

căruia i s-a spus să îl vizeze pe Alpha şi imperiul său? Sau era un liber profesionist, cineva pe care Alpha îl nedreptăţise în trecut? Nu ducea lipsă de duşmani care ar fi fost bucuroşi să-l vadă căzând şi, în mod clar, ucigaşul îi înscena ceva.

„O să verific”, îi spuse el celuilalt bărbat, păstrându-şi majoritatea gândurilor pentru el. Deşi îl aprecia pe Dante şi faptul că nu semăna deloc cu tatăl său, o parte din el nu se putea abţine să nu simtă amărăciune faţă de trecutul lor comun. Nu era un om bun în niciun caz, iar faptul că Dante crescuse cu resurse pe care Alpha a trebuit să sângereze pentru a le câştiga şi să -l roage pe Lorenzo Maroni să-i salveze mama, era încă un ghimpe în coasta lui.

Încercase să nu lase ca experienţa sa anterioară să îi coloreze relaţia cu Dante, mai ales că celălalt bărbat fusese insistent în a dori să aibă o relaţie bună cu el, dar uneori asta se vedea. Alpha nu avea uşor încredere în oameni şi, deşi încercase să-şi păstreze mintea deschisă, în cele din urmă, spera să fie complet de acord cu bărbatul, pur şi simplu pentru că dorinţa de a avea o familie, orice familie, era acută în inima lui.

Nu se gândise niciodată că va avea copii, mai ales pentru că nu se gândise niciodată să aducă pe lume o viaţă fără mamă. Din propria lui experienţă, ştia cât de formativă era dragostea unei mame pentru un copil, iar el nu văzuse niciodată o femeie şi simţise că vrea ca ea să-i nască copiii. Zephyr ar fi fost o mamă grozavă, era sigur, dar nu avea încredere în ea. Îi ascundea ceva şi, deşi nu avea senzaţia că era ceva nefast, îl neliniştea. Nu ştia ce ar fi putut ascunde o fată ca ea, cu un trecut atât de diferit de al lui pe cât se putea imagina.

A văzut-o pe Jasmine dând uşor din cap şi a încheiat convorbirea cu Dante, spunându-i că va lua legătura cu el în curând.

„A spus că a văzut un tip cu un hanorac negru”, a început Jasmine apropiindu-se de el. „Şi un alt tip care fugea. Cel cu glugă este cel care mi-a lăsat plicul pe maşină.”

Un alt plic. De data aceasta cu o pată cu sperma lui găsită la locul crimei, un loc al crimei pe care oamenii lui reuşiseră să-l acopere datorită acelui avertisment.

Alpha era complet nedumerit. Singurul loc în care îşi lăsase

sperma recent fusese pe fundul soţiei sale şi se îndoia că cineva ar fi putut să i-o fure fără ştirea lui, mai ales cu toată supravegherea din clădire. Totuşi, va verifica să fie sigur de două ori odată ce va fi singur.

„Altceva?” a întrebat Alpha, menţinându-şi conversaţia pe drumul cel bun.

Jasmine a scuturat din cap şi a plecat. Hector a intrat, urmat de soţia lui. Ea părea obosită. Lui nu-i plăcea asta, şi nu-i plăcea că nu-i plăcea asta. Ea a ezitat în prag, cu incertitudinea în ochi, în timp ce se întreba cum s-ar fi putut schimba lucrurile după noaptea trecută, iar Alpha se întreba cum o femeie care purta totul pe faţă putea să-i ascundă ceva.

Hector a ridicat sprâncenele la ea, uitându-se între ei, transmiţând clar un fel de tensiune. Asta a stimulat-o să îşi lipească un zâmbet fals pe faţă, unul care nu îi plăcea deloc, şi să vină lângă el. S-a aşezat pe braţul scaunului lui, şi nu în poala lui, aşa cum făcuse în fiecare seară în ultimele săptămâni, şi, la naiba, lui *nu* i-a plăcut asta.

El s-a încruntat, dar se îndoia că ea l-ar fi văzut cu partea cicatrizată a feţei lui îndreptată spre ea.

„Trebuie să-l doborâm pe ticălosul ăsta, şefu'.” a rostit Hector, încrucişându- şi braţele pe piept. „Fetele nu au mai fost atât de îngrozite de mult timp.”

Era terifiant. Cu viteza cu care cădeau cadavrele, întregul oraş intrase în alertă. Poliţia începuse în sfârşit să se ocupe serios de cazuri, iar oamenii lui din departament îl ţineau la curent cu tot ce descopereau, ceea ce nu era nimic din ceea ce nu aflase de unul singur. Presa exagera, numindu-l pe făptaş de la Street Slasher la Fortis Finisher sau Red Ripper. Frica se înrădăcinase pe străzile sale, iar acum, el fusese scos din postura de observator pentru a se afla în mijlocul ei. Criminalul trebuia găsit, repede.

„Crezi că e un... om de serviciu?” a presupus Zephyr din partea sa, referindu – se la teoria comună pe care o elaborase poliţia, conform căreia tipul era cineva care curăţa străzile şi le scăpa de indivizii cu risc ridicat. Mass-media mersese pe această teorie, împroşcând-o pe toate ziarele şi canalele. Şi toate se înşelaseră.

„Nu. Există un tipar al crimelor sale”, a gândit el cu voce tare. „Nu ucide oamenii de pe străzi la întâmplare. Victimele lui, cel

puţin cele de care ştim până acum, au fost toate fete care voiau să plece de pe străzi.”

„Deci el îi ţine în afacere?” Vocea lui Zephyr era incredulă. „Dar de ce?”

„Cred că e mai mult decât atât”, l-a privit Hector cu atenţie. „Ei sunt victimele lui, dar tu eşti ţinta lui. Vine după ceea ce ştie că este important pentru tine şi te pregăteşte pentru asta. Întrebarea este de ce. De ce tu? Şi de ce acum? Dacă ucide în mod activ de mai bine de doi ani, de ce a început să -ţi însceneze asta şi să planteze probe false la locul crimelor tocmai acum? Ceva trebuie să-l fi declanşat. Şi trebuie să-l prindem înainte să facă mai mult rău.”

Alpha a fost de acord cu fiecare cuvânt. „Ia-i pe Jasmine şi pe Victor cu tine la ultima scenă. Du-te şi verifică singur. Întreabă în jur. Vreau să ştiu orice ar fi putut vedea cineva. Şi vreau să ştiu cum să-l contactez pe omul care îmi lasă mesaje.”

Hector a dat din cap şi a plecat, închizând uşa în urma lui.

Alpha îşi trezi ecranul computerului, făcând clic pe pictograma vocală din colţ care fusese special concepută pentru vocea sa. „Afişează transmisia de securitate de ieri de la ora 20:00.”

Pictograma a vâjâit când comanda sa a fost înregistrată şi, în câteva secunde, avea ecranele împărţite care arătau diferite unghiuri ale clădirii de aseară. Totul arăta aşa cum ar fi trebuit să fie. A dat clic pe ecranul cu biroul său, iar acesta s-a mărit.

A auzit-o pe Zephyr cu respiraţia întretăiată în timp ce îi privea pe ecranul alb-negru, corpul ei fiind complet ascuns vederii în timp ce el o acoperea, blugii lui coborând în timp ce pompa în ea, doar piciorul ei bine conturat fiind vizibil în timp ce el îl ţinea ridicat.

Sângele i s-a urcat la sculă, sunetul de la difuzoare amintindu-i de respiraţia lui grea şi de gemetele ei. Era mare, şi scula lui era mare, şi nu ştia cum îl luase, dar la naiba dacă senzaţia păsăricii ei umede strângându-se în jurul lui nu fusese cel mai bun lucru pe care îl simţise în ultima vreme.

Şi-a desfăcut fermoarul de la blugi, scoţându-şi scula, şi a simţit cum ochii ei se îndreaptă spre el în timp ce el îşi trecea mâna peste ea. Era ca şi cum barajul din el avea o fisură. Nu se eliberase complet, dar se scurgea din ce în ce mai mult, iar el voia

mai mult.

„Da sau nu?”, i-a adresat aceeaşi întrebare pe care i-o pusese şi înainte, menţinându-şi decizia de a păstra relaţia fizică acum. Tensiunea dintre ei era prea mare. Încercase să reziste cât de mult putuse, dar în momentul în care ea îl numise bestie, ceva în el cedase. Din fericire, îşi păstrase încă suficient control încât să nu-şi lase adevărata fiară să iasă la iveală. Atâta timp cât o ţinea sub control, ar putea funcţiona şi ar fi mult mai puţin periculos pentru ea.

Ezitarea din răspunsul ei îl făcu să se uite într-o parte la ea, unde era cocoţată pe braţul scaunului său.

Ochii ei frumoşi, cameleonici, îl priveau, verdele din alune dispărând pe măsură ce pupilele ei se umflau, privirea ei fixându-se pe chipul lui, nu pe penisul lui. Ea s-a aplecat mai aproape, apăsându-şi buzele pe colţul gurii lui, chiar deasupra cicatricei, într-un sărut care s-a dus până la pieptul lui, făcând ceva să bubuie înăuntru.

Voia să întoarcă capul şi să-i prindă buzele în întregime, să o guste din nou şi să se delecteze cu felul în care ea îi răspundea cu atâta abundenţă. Dar sărutarea ei era periculoasă.

Din fericire, ea s-a tras înapoi înainte ca el să reuşească.

„Da”, a răsuflat ea încet, excitare clară în vocea ei.

Înainte ca ea să poată da înapoi sau să se răzgândească, el a tras -o în poala lui, ţinând-o cu spatele la el şi făcând-o să stea cu faţa la monitor. Mulţumindu-i celui de sus că purta rochii, i-a dat chiloţii la o parte. Îi avea pe cei pe care îi rupsese ieri, ascunşi în sertarul lui după ce se masturbase în faţa ei înainte de culcare.

Era udă, dar nu la fel de mult ca de obicei.

„Priveşte cum devii o mică curvă pentru mine. Doar pentru mine”, i-a spus el cu voce joasă la ureche şi a simţit-o cum se înmoaie, din cauza cuvintelor lui, a imaginii sau a amintirii, nu ştia şi nu-i păsa. Ea era suficient de lubrifiată, iar el s-a înclinat, alunecând înăuntru, ţinându-şi mâinile pe şoldurile ei.

Fundul ei curbat s-a lipit de pelvisul lui, spatele i s-a înclinat de plăcere când el a intrat adânc, mâinile ei căzând pe biroul din faţa ei. Aterizându-şi picioarele pe pământ, el s-a aşezat în timp ce ea urca şi cobora pe scula lui, pereţii păsăricii ei mulgându-l şi, la naiba, plăcerea îi urca pe şira spinării. Îşi dorea să o înţepe tare,

să o împingă adânc în ea şi să o umple în pântecele ei. Şi – a imaginat cum ar fi fost ea, rotundă cu sămânţa lui, ţâşnind la atingerea lui, şi asta i-a făcut ceva la creier.

El i-a apucat şoldurile când ea a încetinit şi a ajutat-o să se mişte, sprijinindu-şi capul pe scaun în timp ce ea se flexa.

O bătaie în uşă a făcut-o să se liniştească în faţa lui.

El a oprit filmarea şi şi-a împins scaunul mai aproape de birou, pereţii ei fluturând în jurul lui odată cu mişcarea, şi a ţinut-o aşezată în poala lui, masa acoperindu-le trupurile inferioare.

„Intră.”

I-a simţit surpriza la comanda lui, încheieturile degetelor devenindu-i albe în timp ce ea stătea complet nemişcată, cu capul drept şi privind monitorul ca şi cum ceva foarte important era pe ecran şi ea era concentrată pe el.

Doi dintre băieţii lui care fuseseră într-o misiune de recunoaştere au păşit în birou, nefiind surprinşi să o găsească în poala lui. De-a lungul săptămânilor, toată lumea din cartierul general o văzuse acolo la un moment dat, iar asta nu mai ridicase nicio sprânceană.

„Şefule,” unul dintre băieţi i-a dat din cap. „A existat un transport de fete către Sindicat acum douăzeci de ani. Au venit de la Tenebrae la Xalin la Los Fortis. Cincisprezece fete. Nu a existat nicio activitate interlopă în oraş pe atunci, aşa că fetele au fost distribuite de aici. Am dat de urma a douăsprezece dintre ele. Nouă sunt moarte. Trei sunt sub sindicat. Trei sunt dispărute.”

Faptul că Alpha a rămas tare în ea în timp ce asculta raportul macabru i-ar fi deranjat pe majoritatea oamenilor. Lui nu-i păsa, o ţinea nemişcată şi simţea cum pereţii ei tremurau în jurul lui în timp ce ea îl privea purtând o conversaţie, un uşor tremur în corpul ei fiind singurul indiciu că abia îşi păstra calmul.

„Şi Luna Caine?” întrebă el, interesat doar de informaţiile pe care i le promisese fratelui său vitreg.

„Una dintre cele dispărute”, a răspuns celălalt tip. „O urmărim, dar ne ia ceva timp.”

Alpha le dădu un semn din cap. I-ar fi putut lăsa să plece, dar se bucura de chinul micuţei sale soţii, se bucura de felul în care încerca să pară complet inocentă şi concentrată asupra monitorului, în timp ce se încleşta în jurul penisului său ca o

târfuliţă intimă în prezenţa companiei.

La naiba, era *excitat.*

Aşa că i-a ţinut pe băieţi de vorbă. Le-a cerut fiecare detaliu al raportului. Dacă li s-a părut ciudat, nu au comentat. Nici nu se uitau la soţia lui, ceea ce îl bucura pentru că erau pricepuţi şi nu i-ar fi plăcut să-i piardă. Posesivitatea era atât surprinzătoare, cât şi neliniştitoare, dar el o pusese pe seama faptului că ea îi purta numele. El avea o reputaţie şi în timp ce ea era ataşată de numele lui, ea făcea parte din ea. Era logic ca el să vrea ca toată lumea să ţină minte asta şi să o trateze la fel.

El i-a ţinut de vorbă şi şi-a băgat încet mâna sub fusta ei, apăsându-i clitorisul.

Corpul ei a îngheţat, degetele ei apucând marginea mesei atât de tare încât el se temea că îşi va rupe unghiile vopsite în roz.

I-a frecat clitorisul.

Bărbaţii au raportat.

Păsărica ei îl strângea atât de tare, încât simţea cum îi urcă focul pe şira spinării, direct la cap.

El a continuat să frece.

Bărbaţii continuau să vorbească.

Ea continua să tremure, coapsele îi tremurau în timp ce încerca să -şi menţină partea superioară a corpului nemişcată.

L-a ciupit puternic între degete.

Şi, cu o tresărire umedă, a ejaculat în poala lui, umerii lăsându-i-se în jos ca şi cum tocmai ar fi suspinat, o respiraţie puternică părăsind-o.

I-a dat la o parte pe băieţi, foarte aproape de a exploda, dar fără să vrea să intre în ea de dragul planului său.

Dându-i o palmă peste fund, el a împins-o în sus, a luat nişte şerveţele de pe birou şi a venit în mâna lui.

După ce plăcerea a scăzut, s-a curăţat şi şi-a băgat scula la loc.

În momentul în care el a terminat, ea s-a prăbuşit, tot corpul ei tremurând. El a lăsat-o să-şi tragă răsuflarea, redând din nou videoclipul, concentrându-se pe urmările sesiunii de pe ecran.

El a urmărit întregul videoclip, s-a văzut plecând, a văzut-o îndreptându-se pe ecranul alb-negru şi curăţându-se cu şerveţelele de pe biroul lui. Ea a aruncat şerveţelele folosite în coşul de gunoi din colţ şi biroul a rămas gol până când personalul

de curăţenie a venit dimineaţa să ducă gunoiul. Ucigaşul ar fi putut lua şerveţelele de oriunde, odată ce acestea au părăsit biroul său. Dar întrebarea era: cum a ştiut criminalul să găsească mostra? A fost un noroc sau ceva mai nefast?

Alpha nu ştia. Ignorând felul în care trupul ei moale şi maleabil se cuibărea lângă el, a privit din nou videoclipul.

Capitolul 18

Zefir

A spune că Zephyr era confuză ar fi un eufemism. Habar n-avea ce naiba se întâmplase.

În ultimele două săptămâni, soţul ei a renunţat la politica sa de „fără contact sexual”, relaţia lor trecând de la colegi de cameră la prieteni de sex într-o clipită, cu termeni şi condiţii despre care ea habar nu avea.

După modul foarte palpitant şi uşor scandalizant în care o luase în biroul lui, în timp ce discuta cu bărbaţii lui, ca şi cum ea nu ar fi fost la un fir de păr distanţă de un orgasm masiv, o luase acasă. A salutat câinii, au luat cina şi apoi, în timp ce ea strângea vasele, el a aplecat-o peste blatul din bucătărie, i-a strâns părul şi a mârâit: „Da sau nu?”

Spusese da, şi i-o trăgea. Încet, deliberat, într-o manieră atât de controlată încât o făcea să vrea să rupă lesa pe care el i -o punea în ritm, să încerce să scoată bestia la joacă. Încercase să vorbească, iar el nu făcuse decât să-i tragă părul pe spate, strâmbându-i gâtul şi lovind undeva atât de adânc în ea încât îşi pierduse orice gând raţional. După ce fusese relaxată, el o ridicase şi o pusese în patul ei, lăsând-o singură după aceea.

Şi de atunci i-o trăgea peste tot prin casă – în patul ei, pe canapea, pe balconul lui, aplecat peste hamac, împins de cabina ei de duş. Peste tot. Şi nu că i-ar fi părut rău, dar a lăsat-o confuză şi uşor nemulţumită. Pentru că, în timp ce el a luat-o peste tot unde a putut, ori de câte ori a vrut, el s-a păstrat distant. Era mereu controlat, mereu lent, şi o lăsa rece după aceea. De asemenea, el nu venea niciodată în ea. La început, ea crezuse că era pentru protecţie şi că el pur şi simplu uitase prezervativele în căldura pasiunii, aşa că ea îi spusese că era în regulă şi că lua pilula. Asta nu schimbase nimic. El nu a intrat în ea, nu a îmbrăţişat-o, nu a sărutat-o şi, deşi erau mai intimi fizic decât fuseseră vreodată, ea nu s-a simţit niciodată atât de departe de el ca atunci.

Nu mai vorbeau aşa cum o făceau înainte. De fiecare dată când ea începea o conversaţie, hotărând că va ceda şi îi va spune adevărul, el o apleca. Întotdeauna din spate. Întotdeauna încet şi

constant. Întotdeauna distant.

A făcut-o să vrea să plângă.

Ea ura când el făcea asta – i-o trăgea încet până-i ieşea creierul şi apoi o lăsa neîmplinită, dorind mai mult. Iar în cele două săptămâni, el a făcut asta de multe ori. Era incapabilă să spună nu de fiecare dată când el o ruga, atât pentru că îi plăcea senzaţia corpului lui apăsat pe ea, cât şi pentru că nutrea speranţa că *de* data *asta* va fi mai bine, că *de* data *asta* o va ţine în braţe.

Şi nu a făcut-o niciodată.

Devenise mai morocănoasă în ultima săptămână, mai retrasă, iar ea ura asta. Cu cât se întindea mai mult să îl îmbrăţişeze, cu atât el se îndepărta mai mult. Cu cât voia mai mult să vorbească cu el şi să comunice, cu atât zidurile lui se ridicau. Nici măcar nu mai ştia ce poate face.

Zephyr se sprijinea pe marginea piscinei, privind priveliştea care îşi pierduse frumuseţea pentru ea. Era weekend, ziua ei liberă, şi îşi petrecea dimineaţa în piscină, sub soare, înainte să plece la SLF. Câinii leneveau pe terasă şi, deşi Zephyr nu fusese niciodată o înotătoare înrăită, îi plăcea piscina şi îi plăcea să fie în apă. Plutind pe spate, privind cerul albastru şi ascultând sunetele naturii, aproape că putea să uite de sine pentru câteva minute, să evadeze într-o lume din mintea ei.

O stropire puternică pe partea cealaltă a piscinei a făcut-o să deschidă ochii, spulberându-i fantezia.

Soţul ei străbătea apa cu uşurinţă, trecând pe sub apă înainte de a ieşi la suprafaţă, îndepărtând apa cu mâna lui mare, ochii lui aurii luminându -se în soare.

Ura faptul că inima ei încă zvâcnea de fiecare dată când el era aproape.

Micul fraier.

Zephyr şi-a pus coatele pe margini, sprijinindu-se de peretele piscinei, şi l-a privit cum tăia spre ea în mişcări puternice. S-a oprit în faţa ei, feţele lor fiind la acelaşi nivel, iar Zephyr a continuat să-l privească, încercând să înţeleagă unde îi era capul. Probabil că şi el făcea la fel.

În linişte, ea şi-a ridicat mâna şi şi-a atins cu degetele cicatricea de pe partea laterală a feţei lui, trecând-o până la colţul gurii, încercând încă o dată.

„Cum te-ai ales cu asta?”, a întrebat ea încet, simţind şanţul adânc al cărnii marcate.

„Nu ştiu.” Vocea lui era aspră, iar braţele i se apropiau de părţi pentru a o închide înăuntru.

Exact cum se gândise. Posibilitatea ca memoria lui să fie definitiv pierdută sau deformată devenea din ce în ce mai reală. Şi dacă el nu -şi amintea motivul cicatricilor din ultimul deceniu şi nu-şi amintea de ea după ultimele luni de când erau împreună, se îndoia că o va face vreodată, iar ea trebuia să se împace cu asta.

Şi acesta era unul dintre motivele care o reţineau să îi spună adevărul despre trecutul lor, oricât de mult ar fi vrut să îi scape – exista un motiv pentru
care creierul lui o uitase. Dacă ea îi declanşa ceva în memorie de care creierul lui încerca în mod clar să-l protejeze? Dacă dezlănţuia o traumă puternică pe care mintea lui o suprimase? Nu putea risca asta, nu după ce văzuse cât de departe ajunsese el, cât de mult se antrenase pentru a-şi depăşi dezavantajul, cât de liniştit devenise cu ochiul lipsă.

Şi-a lăsat degetele să alunece încet, până la plasturele de la ochi, simţind textura pielii. El a rămas nemişcat, lăsând-o să exploreze.

Ezitând, ea s-a uitat la el pentru permisiune. „Pot?”

Braţele i se strângeau în timp ce se agăţa de marginea piscinei. Zephyr era conştientă de intensificarea respiraţiei lui în timp ce degetul ei rămânea pe plasturele de la ochi. Ceva se întâmpla chiar acolo, în acel bazin de apă, în plină zi. În timp ce singurul lui ochi rămânea fixat pe ea, în timp ce el dădea din cap, ceva se întâmpla, se schimba, se realinia. Inima îi bătea cu putere, ea a ridicat clapeta, încet, până când a ajuns pe capul lui.

Şi inima ei s-a frânt.

Pleoapele îi erau vindecate. Pielea fusese cel mai probabil cusută împreună atunci când suferise rana, cicatricea care pornea de la scalp fiind o linie verticală, urâtă, care trecea peste carnea pleoapelor. Cândva, acolo fusese un glob auriu, puternic şi frumos, care o privise cu dragoste. Îl văzuse aprins de amuzament, de căldură, de afecţiune.

Ceva îi luase asta, i-o smulsese din fiinţă şi nu-l lăsase decât cu cicatricea.

Ochii îi ardeau, ea a atins uşor tăietura de deasupra pleoapei, lăsându-şi degetul să simtă carnea ridicată. El s-a încordat când degetele ei au făcut contact, urmărind-o cu mare atenţie cu celălalt ochi. Zephyr a studiat cicatricea pe care o ascundea sub peticul de piele şi s-a aplecat în faţă, sărutând-o uşor.

El a inspirat brusc, respiraţia lui fiind caldă pe gâtul ei.

Orice s-ar fi întâmplat între ei, orice gânduri ar fi avut despre ei, el împărtăşise ceva intim, ceva important, ceva profund privat cu ea. Şi asta conta mai mult decât orice altceva, nu? Asta îi dădea mai multă speranţă decât ar fi putut avea orice altceva.

El o lăsase să intre în pielea lui. Ea trebuia doar să se acomodeze acolo.

Sărutându-i cu blândeţe cicatricea, ea a urmărit urma liniei zimţate, ţinându-i în mâini părţile laterale ale maxilarului, simţindu -i părul facial care îi acoperea palmele. L-a sărutat pe obraz, de-a lungul liniei până la colţul gurii, conştientă în tot acest timp de felul în care el se ţinea, încordat şi rigid, dar care îi primea afecţiunea. Şi i-a oferit-o cu generozitate, iubindu-l aşa cum îi dorea inima, deschis, fără ruşine, din abundenţă.

Ea s-a oprit la colţul gurii lui, retrăgându-se un centimetru pentru a-l privi, cu pieptul zvâcnindu-i.

Din prima noapte de la bătaie, când ea a sărit pe el, el n-a mai sărutat-o. Prin toate jocurile lor şi zarva din jurul casei, nu o sărutase nici măcar o dată, chiar dacă ea murise după gura lui, tânjind după gustul lui, flămândă într-un fel în care nu fusese niciodată pentru că el fusese chiar acolo, dar totuşi atât de departe.

I-a ţinut privirea, momentul suspendat între ei, invitaţia, rugămintea, chemarea clară în timp ce închidea ochii, aşteptând, rugându -se, sperând că nu o va lăsa din nou rece, că va închide distanţa şi îi va reporni inima acolo unde se zbătea în pieptul ei.

El a împins-o subtil în fundul piscinei, cu respiraţia lui mentolată pe faţa ei, cu braţele lui voluminoase care i se strângeau în lateral, cu peretele pieptului lui presându-i sânii. Sfârcurile ei, oricât de sensibile ar fi fost, se loveau de el. Ea a rămas nemişcată, ca un râu care aşteaptă ca pământul să-şi schimbe cursul, curgând unde o duce, întorcându-se când se apleacă.

„Nu trebuia să faci asta, Zephyr.”

Cuvintele lui erau blânde, cu o tentă letală care o făcea să strângă mai tare ochii. Zephyr. Nu se mai numea „curcubeu” de atâta timp, încât devenise o amintire, aşa cum devenise „rază de soare”, un nume pe care îl ţinea ascuns în siguranţă într-un sertar mental, pentru a-l scoate când avea nevoie de alinare.

Nu a spus nimic, pur şi simplu i-a ţinut faţa, dorinţa de a-i spune cine fusese cândva pentru el ciocnindu-se cu dorinţa de a-i proteja mintea de ea însăşi. Şi- ar fi asumat povara cu plăcere dacă asta l-ar fi ţinut sănătos şi în siguranţă.

Şi era foarte trist, dar îi era dor de el.

Era chiar acolo, lângă ea, iar ea îi ducea dorul cu fiecare celulă din corpul ei.

„Uită-te la mine”, i-a ordonat el, iar ea s-a conformat, deschizându-şi ochii şi fixându-i privirea cu a lui.

Degetul lui mare a ajuns la bărbia ei, i -a ţinut faţa în loc, iar faţa lui a coborât.

Inima trosnindu-i în piept, Zephyr i-a ţinut privirea în timp ce el îşi lipise gura de a ei, buzele ei despărţindu-se într-un oftat când el s-a retras, urmărind- o ca un şoim, s-a apropiat din nou, lipindu-i un alt sărut moale de gură care contrazicea agresivitatea care fierbea în corpul lui.

Ea a închis ochii, abandonându-se senzaţiei buzelor lui pe ale ei, părul lui facial frecându-i gura, limba lui trecând peste margine pentru a gusta puţin, bărbia lui ţinând-o nemişcată. Ea a luat-o şi i-a atins din nou cicatricea cu degetele.

Şi barajul *a explodat.*

Într-o clipită, el a lipit-o de peretele piscinei, gura ei deschizându-se în timp ce el o jefuia ca un sălbatic într-un golf de comori, luând, revendicând şi controlând tot ce putea atinge. Apa se prelingea în jurul ei în timp ce ea îşi înfăşura picioarele în jurul taliei lui musculoase, înclinându -şi capul într-o parte, mergând unde o ducea el, urmându-i exemplul în timp ce se hrănea cu sufletul ei.

A fost neglijent şi înfometat şi agresiv, numai buze, dinţi şi limbă. Şi Zephyr nu se simţise niciodată atât de preţuită, atât de dorită, atât de dorită ca atunci.

S-au sărutat în piscină minute în şir, s-au sărutat şi s-au sărutat

şi s-au sărutat. La un moment dat, el i-a dat la o parte bluza de bikini şi i-a strâns sânii, trăgându-i de sfârcuri până când ea s-a zvârcolit împotriva lui. La un moment dat, ea şi-a zgâriat unghiile pe spatele lui şi a călărit împotriva durităţii care o apăsa în inima ei. La un moment dat, el a lăsat-o să respire în timp ce o muşca de bărbie înainte de a se arunca în ea pentru a gusta din nou, ca şi cum nu se putea sătura de ea, ca şi cum avea nevoie de sărutul ei pentru a rezista, ca şi cum ea era salvarea pentru păcatele lui.

Nu ştia cât timp au stat în piscină, doar sărutându-se, dansând cel mai vechi dans din lume cu trupuri care cunoşteau paşii chiar înainte de a -i gândi, într-o sincronizare care îi făcea să pară că o fac de ani de zile.

Sunetul lătrăturilor le-a spart bula.

Alpha s-a tras înapoi, cu pieptul zvâcnindu-i, buzele uşor umflate, pupila din ochiul lui auriu suflând în timp ce ea ofta, recuperându-şi respiraţia, cu inima plină şi corpul în flăcări, privindu-l. Mâinile lui s-au flexat pe şoldurile ei o dată, iar el a inspirat, dându-i drumul. Şi-a aranjat plasturele de la ochi şi s -a ferit sub apă, înotând spre cealaltă parte.

Zephyr l-a privit cum s-a ridicat, apa curgându-i pe trupul puternic, şi s-a dus la scaunul de piscină pe care se afla prosopul. În timp ce el îşi înfăşura prosopul mare în jurul şoldurilor, ea se întoarse să vadă ce făcuse câinii să latre. Hector stătea pe punte, cu faţa încruntată, aşteptându-l pe soţul ei, câinii stând în jurul lui. Privirea lui nu era bună, iar Zephyr s -a întrebat dacă totul era în regulă.

Ar fi ieşit din apă dacă ar fi purtat costumul de baie obişnuit, dar începuse să poarte bikinii minusculi acasă, simţindu-se confortabil în corpul şi pielea ei, aşa cum nu mai fusese niciodată, fără să se gândească la burta ei de buddha, la celulita de pe fund, la lipsa de spaţiu între coapse sau la braţele ei fără tonus, nu în faţa lui Alpha, nu cu felul în care o privea el, nu cu felul în care o făcea să se simtă în preajma lui. Dar cu siguranţă că nu avea de gând să iasă afară şi să-i ofere lui Hector o privelişte a tuturor.

Alpha îşi înnodă prosopul în jurul şoldului în timp ce se îndrepta spre terasă, bărbatul care fusese în piscină cu ea dispărând cu fiecare pas, liderul lumii interlope întunecate luându-i locul. Câinii l-au adulmecat înainte de a se împrăştia,

Bear venind la locul unde Zephyr plutea la marginea piscinei. Îşi aplecă capul pentru a o scărpina, iar ea îi făcu pe plac.

„Crezi că se va desprinde din nou, domnule Urs?”, l-a întrebat ea încet pe canin, frecându-i capul, cu ochii pe soţul ei şi pe mâna dreaptă a acestuia, amândoi vorbind serios. Câinele a dat un uf.

Sper să nu o facă şi el.

Capitolul 19

Zefir

Nu ştia dacă se detaşase, dar cu siguranţă dispăruse. Şi nu voia să presupună automat că era din cauza ei.

Nu a venit acasă în noaptea aceea, nici în următoarea, nici în următoarea, iar Zephyr a aşteptat, a aşteptat, a aşteptat.

După ce plecase cu Hector după sărutul aburit, el nu se mai întorsese. Se dusese acasă după voluntariat, luase cina uitându-se la un film şi, când devenise clar că el nu se va mai întoarce, se prăbuşise pe canapea înconjurată de câini. Asta mai ales pentru că nu dormise niciodată singură în nicio casă, iar gândul de a urca în camera ei din casă înconjurată de sălbăticiuni o făcuse să tremure. Cel puţin cu câinii, nu fusese atât de rău. Ursul în special, aşa drăguţ cum era, se încolăcise pe picioarele ei, expansiunea şi contracţia corpului lui elegant uşurându-i puţin nervii.

Nala venise dimineaţa şi o trezise, Leah venise imediat după aceea să aibă grijă de câini, iar Zephyr plecase la muncă cu Victor, se întorsese şi aşteptase. Se clătise şi se repetă.

În seara următoare, coborâse la primul nivel pentru a se întâlni cu alţi membri ai personalului de pe proprietate, luase cina vorbind cu Zen şi se tolăni din nou pe canapea în compania câinilor, Bear lăsându-şi capul pe stomacul ei cu compasiune canină.

Nici Alpha nu mai avusese niciun contact cu ea de câteva zile. Şi deşi instinctul ei o făcea să creadă că era din cauza ei, trecea peste asta. Era posibil să fi intervenit ceva urgent şi el să fi fost suficient de ocupat încât să nu o sune. Îi spusese doar lui Victor să-i transmită mesajul că va fi plecat pentru câteva zile şi asta fusese tot. Şi putea foarte bine să fie vorba de rahatul cu lumea interlopă sau de rahatul cu criminalul sau de alte rahaturi de care ea habar nu avea pentru că el nu comunica cu ea.

Aşa că încerca să nu o ia personal, chiar dacă ştia sigur că Victor îi dădea informaţii despre ea. Şi asta era nasol pentru că nu ştia dacă era mai supărată sau mai rănită.

„Hei, Zee!” a strigat sora ei din spatele lungii săli comune din

clădirea SLF, unde femeile care stăteau acolo se uitau la televizor sau jucau jocuri de societate. Zephyr a privit-o întrebătoare.

"O domnişoară vrea să vă vadă.

Zephyr îşi lăsă ochii să alunece spre o tânără fată de lângă Zen, ceva înflăcărat prinzându-i rădăcini în stomac. Fata, cu părul negru drept şi ochii pe jumătate morţi, nu putea avea mai mult de paisprezece ani. Dar vânătaia purpurie de pe partea dreaptă a feţei ei o făcu pe Zephyr să strângă din dinţi.

Oh, monstrul.

Şi-a păstrat zâmbetul strâns pe faţă şi i-a făcut semn fetei să înainteze spre scaunul din faţa ei. „Vino aici, scumpo”, a ademenit ea, păstrându-şi vocea uşoară şi moale.

Fata a înaintat încet, ca şi cum ar fi fost îndurerată, iar degetele lui Zephyr s – au încolăcit în jurul foarfecei ei.

„E în regulă dacă îţi ating părul, scumpo?” a întrebat Zephyr după ce s-a aşezat timid, ştiind din experienţă că unii supravieţuitori nu voiau ca cineva să le atingă părul sau anumite părţi ale capului. Oricât de mult i-ar fi frânt inima, ştia că trebuie să o întrebe pe fată.

Fata a dat din cap.

Zephyr îi dădu un zâmbet moale, încurajator. „Ai un păr atât de frumos. Ştii ce vrei să fac cu el?”

Fata a scuturat din cap.

Zephyr şi-a ridicat şuviţele blonde într-o parte a feţei, ţinându-şi ochii departe de vânătaie. Cineva îl bătuse pe îngeraş în cel mai rău mod, iar Zephyr voia să-l găsească pe nenorocit, să-l înece într-o cadă şi să-şi arunce uscătorul de păr în ea.

Şi-a fixat ochii cu cei gri ai fetei din oglinda de vizavi. „Ce părere ai? Îl voi tăia aşa, ca să fie ca o pană şi să cadă chiar aici, hmm?”

Maxilarul fetei a tremurat, dar a dat din cap.

Zephyr s-a pus pe treabă, ajustându-şi scaunul şi mutând chiuveta portabilă în spatele capului ei, spălând rapid părul fetei. Masându-i punctele de presiune de pe scalp pentru a-i oferi puţină uşurare, Zephyr a sporovăit, spunându -i fetei fără nume ce face la fiecare pas, vorbindu-i despre diferiţi nervi din cap, văzând-o relaxându-se la auzul vocii ei. Nu o întreba niciodată nimic personal, învăţând de timpuriu că supravieţuitorii nu vorbeau

decât dacă voiau. După ce a terminat şi părul ei era curat, şi-a înfăşurat un prosop în jurul capului şi şi-a îndreptat scaunul.

Zen i s-a alăturat pe o parte, scoţând chiuveta portabilă.

„Eşti pe cale să fii uimită, dragă”, i-a spus Zen fetei, luând loc. „Ştii despre Cenuşăreasa?”

Fata a dat din cap în timp ce Zephyr îşi scotea prosopul, pregătindu -şi foarfecele şi pieptănul.

Zen a preluat conversaţia. „Zee este ca zâna cea bună. O să te simţi atât de nouă după ce termină ea. Uită-te la tot părul ăla blond şi frumos!”

Doamne, îşi iubea sora şi modul în care îi păsa cu adevărat atât de mult, modul în care îi stimula pe oameni să creadă în ei înşişi.

S-a apucat de treabă şi, după aproape douăzeci de minute, era foarte mulţumită. Întregul look al fetei se schimbase, un bob elegant care cădea pe maxilarul ei, bretonul lateral cu pene adăugând o notă feminină stilului, făcându-i ochii gri să iasă în evidenţă.

„Îţi place?” a întrebat Zephyr, fericită să vadă că munca ei aduce ceva în ochii tinerei fete.

„Da”, a şoptit fata, vorbind pentru prima dată, ochii ei luându-şi în considerare propria faţă. Şi-a încrucişat ochii cu cei ai lui Zephyr în oglindă, spunându-i cu o singură privire mult mai multe decât ar fi putut cuvintele ei vreodată. Zephyr îi strânse uşor umărul. „Arăţi minunat.”

Fata şi-a şters o lacrimă şi s-a aşezat mai dreaptă. I-a dat lui Zen un semn din cap, iar ei au plecat.

În timp ce Zephyr făcea curăţenie în staţie, se gândea la privirea tinerei fete. Acea privire era exact motivul pentru care Zephyr îşi petrecea ore întregi din weekend în acest loc, chiar dacă degetele o dureau la final, chiar dacă se ducea acasă şi plângea după aceea în unele zile care o loveau puternic. Dar fiecare secundă a meritat.

„Doamna Villanova.”

Vocea feminină venea din spatele ei. Se întoarse să o vadă pe Jasmine, una dintre fetele cărora le făcuse o schimbare de look cu mult timp în urmă. Îşi amintea de ea datorită mărcii pe care o avea pe faţă atunci, o marcă pe care o acoperise cu un tatuaj floral, făcând din linia maxilarului ei o operă de artă.

„Jasmine?”

Femeia a făcut ochii mari. „Îţi aminteşti de mine?”

„Bineînţeles”, a zâmbit Zephyr, verificând cât de diferit arăta faţă de ultima dată când o văzuse. „Arăţi bine”, a complimentat-o pe cealaltă femeie. „Stai, de unde ai ştiut că acum sunt doamna Villanova?”

Jasmine s-a aşezat pe scaunul liber din faţa ei. „Sunt una dintre santinelele lui Alpha. Victor mi-a spus că v-aţi mutat aici. M-am gândit că e timpul să mă prezint cum se cuvine.”

Stai, era aceeaşi Jasmine despre care vorbise zilele trecute? Lumea e mică.

Tânăra femeie se uită la Zephyr. „Victor mi-a mai spus că ai fost lăsată * wff
singură.

Zephyr s-a prăbuşit. Nu dormise bine de câteva nopţi, avea un junghi în gât de când dormea pe canapea, menstruaţia era pe cale să vină şi starea ei emoţională era proastă. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să vorbească despre soţul ei, pentru că era prea obosită ca să mai scoată la iveală supărarea. Îşi trecu mâinile prin părul Jasminei doar pentru a avea ceva de făcut.

„A fost un incident anul trecut”, a vorbit Jasmine în linişte, deoarece mai erau şi alţii în apropiere, care o priveau în oglindă. „I -a rupt şoldul unei fete din greşeală în timpul... ei bine, în timp ce era cu ea. Nu a mai fost cu nimeni de atunci.”

Zephyr a făcut o pauză, ascultând cu atenţie. Rănise grav o femeie. Acesta era motivul pentru care nu se dădea în vânt după ea. Nu voia să lase bestia să iasă din nou. Doamne, cred că l-ar fi înnebunit latura lui protectoare. *Totul avea sens.*

„De ce îmi spui asta?” a întrebat-o Zephyr pe cealaltă femeie, curioasă.

„Pentru că îţi sunt datoare”, a declarat Jasmine, cu ochii aprinşi. „Nu ştiu de ce te-ai măritat cu el, dar am simţit că trebuie să te anunţ. A intrat într -unul dintre marile turnee de lupte, şi nu a mai făcut asta de câţiva ani. Faptul că a fost în arenă mai multe nopţi la rând în loc să fie acasă cu tine spune ceva.”

Că vrea să mă evite?

„Exact. Şi Alpha Villanova este multe lucruri, dar un laş nu este unul dintre ele.”

Jasmine a sărit jos de pe scaun. „Doar nişte alimente pentru

gândire.”

Zephyr s-a uitat la inelul de pe degetul ei, la inelul pe care i-l adusese chiar înainte de a se retrage, şi a decis că trebuie să facă din nou munca grea pe picioare. Doar o ultimă încercare.

Inimă proastă.

Şi-a încheiat activitatea de voluntariat la SLF, îmbrăţişându-şi sora, şi a ieşit din clădire pentru a-l găsi pe Victor la telefon, sprijinit de maşină.

„Du-mă la el”, a cerut ea, iar tânărul a privit-o surprins.

„Eh”, a ezitat el. „E la o luptă în seara asta.”

„Ştiu. Ia-mă sau mă duc singură.” A alunecat în SUV. Victor şi-a terminat apelul şi s-a urcat pe scaunul şoferului, ieşind din parcare şi intrând pe strada aglomerată.

„Se bate des?” l-a întrebat ea pe singurul tip pe care şi-l făcuse prieten pe partea asta. Având în vedere că îşi petrecea cel mai mult timp cu Victor, care îi asigura securitatea, i s-a părut logic. În plus, ştia din experienţa anterioară că era susceptibil la interogatoriile ei.

Victor a virat uşor la dreapta spre zona industrială. „Nu. De obicei, o face doar când are ceva energie acumulată. Obişnuia să lupte pe străzi în fiecare seară când eram mai tineri, dar nu a mai fost în arena mare de câţiva ani.”

„Dar a luptat în ultima săptămână?” Ea a vrut să confirme.

„Da, doamnă.”

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune aşa.”

„Da, doamnă.”

Ugh.

Victor a oprit în parcarea unui depozit, mişcându -şi bărbia spre acesta. „Asta e locaţia.”

Mişto. L-a condus afară din maşină pentru câteva secunde şi şi-a desfăcut rapid sutienul. De obicei, nu-şi lăsa sânii liberi, pentru că aveau nevoie de suport, dar trebuia să-l împingă la limită. Desfăcându-şi părul, şi l-a ciufulit cu degetele pentru a-i da un aer proaspăt ieşit din pat, şi-a ajustat bretonul şi s-a asigurat că bluza ei albastră arăta puţin decolteu. Coborând din maşină, l-a băgat în pantalonii ei scurţi de blugi, bucuroasă că alesese ciorapii cu plasă pentru acea zi, şi şi-a pus rucsacul alb drăguţ pe ea.

„Să mergem.”

Victor a condus-o la cel mai mare depozit din cartier şi, cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai tare se auzeau uralele din interior, mult mai tare decât la prima luptă pe care o văzuse.

Era destul de încântată să-l vadă în elementul lui. Nu o lăsase niciodată să vină la o luptă în urmă cu un deceniu, îi spusese că nu era un loc pentru o fată ca ea. Se întâlniseră în parcările întunecate, la fel ca cea prin care trecea ea, şi -

„Se pare că va fi o luptă mare în seara asta”, a murmurat Victor, întrerupându-i şirul gândurilor.

Zephyr se scutură pentru a-şi limpezi mintea şi se concentră pe prezent.

Au intrat şi, de la bun început, şi -a dat seama că era o luptă mult, mult mai mare. În primul rând, interiorul depozitului fusese transformat într-un fel de ring de luptă, mijlocul fiind unul dintre acele pătrate înălţate cu frânghii ale căror nume nu le ştia. În al doilea rând, de data aceasta era o mulţime mult mai numeroasă şi mai selectă. Majoritatea bărbaţilor, şi câteva femei, stăteau în jurul ringului pe scaune pe o parte, separaţi de cealaltă mulţime care aplauda. În colţuri erau poziţionaţi mai mulţi bodyguarzi, de data aceasta cu arme, şi un tip care lua pariuri pe jucători.

Victor a condus-o la un scaun gol din faţă şi a aşezat-o. Din locul ei, nu se afla nici la trei metri de ring.

Un crainic a sărit în ring, ridicând ambele braţe pentru a reduce mulţimea la tăcere.

„Doamnelor şi domnilor!” Vocea lui a răsunat în spaţiul mare. „Bine aţi venit la lupta preliminară a sezonului! Primul nostru meci, între omul faimos pentru că îşi tranşează adversarii cu câte o tăietură pe rând, omul care antrenează cei mai buni luptători de pe continentul său, tocmai din Rusia, doamnelor şi domnilor, Ravager!”

Zephyr a privit cum un bărbat surprinzător de arătos, înalt, fără cămaşă, cu părul blond ca gheaţa, a sărit calm în ring, cu muşchii bine definiţi, o verighetă de platină strălucindu-i pe mâna stângă. Se uita la spectatori, nemişcat, aproape ca şi cum s-ar fi plictisit, ochii lui luminoşi observând totul. „Şi de pe Riviera, masacrându-şi adversarii, Hellhound!”

Doamne, cine a venit cu numele astea?

Un băiat slab şi sprinten care părea să aibă în jur de 20 de ani

a sărit în sus, zâmbind şi făcând cu mâna mulţimii.

Prezentatorul a sunat clopoţelul şi s-a retras.

Tipul de la Hellhound şi-a pus un fel de chestie conectată pentru lovituri pe degete şi a venit la Ravager, care s-a ferit, a prins gâtul băiatului într-o strânsoare şi l-a rupt, totul în cinci secunde.

Zephyr a gâfâit când băiatul a căzut mort pe ring, mâinile ducându -i-se la gură. Mulţimea s-a dezlănţuit, banii au făcut schimb de mâini. Doi bodyguarzi l – au ridicat pe băiat şi l-au luat.

Exact aşa.

Mort.

Băiatul era *mort.*

Ea a tras de mâneca lui Victor. „Ce s-a întâmplat? Ce fel de luptă este asta? Asta nu s-a întâmplat data trecută!”

Victor a scuturat din cap. „Aia a fost o luptă locală. Ei pot merge în orice direcţie. Asta e internaţională. Moartea face cei mai mulţi bani”.

„Şi Alpha a fost... luptând în aceste meciuri ale morţii? Îşi omoară adversarii?”

Victor a râs. „De ce crezi că încă mai respiră? Nu degeaba i se spune The *Finisher.”*

Sfinte Sisoe.

Sfinte Sisoe.

Ştiind că el a luptat a fost un lucru, dar văzând -o. Doamne, îi venea să vomite.

Zephyr şi-a pus capul între genunchi şi a respirat adânc, cu mâinile tremurându-i, întrebările care se învârteau în mintea ei de săptămâni întregi izbindu-i capul. Era cu adevărat depăşită de situaţie cu el? Să-l fi tras în căsnicie pentru a-l iubi din nou fusese o greşeală? Ar fi fost el vreodată capabil să iubească după atâţia ani de mers pe aceste străzi întunecate?

Pentru prima dată de când îl regăsise, Zephyr se simţea mai mult nesigură de propria decizie decât sigură. Vedea întunericul, ştia că există întuneric, încerca să îi ajute pe cei care supravieţuiau prin el, dar nu îi aparţinea. În inima ei, ea era lumină, în multe feluri încă nepătată de brutalităţile care existau în lume, şi era recunoscătoare pentru asta.

Ce naiba făcea?

„Zee?”

Oh, Doamne, nu acum. Nu când era pe punctul de a face un atac masiv de anxietate.

A expirat şi s-a îndreptat în timp ce Alec, fostul ei soţ care o înşela, a luat loc lângă ea, chipul lui frumos încreţindu-se în confuzie văzând-o acolo, ochii lui căzând pe sânii ei.

Doamne, era o idioată.

„Îl cunoşti pe tipul ăsta?” a întrebat Victor, mâna ducându-i-se la arma de la şold, gata să-l elimine.

Zephyr a suspinat. „Da. Pleacă, Alec”, i-a spus ea fostului ei soţ, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra inelului.

I-a simţit degetele atingându-i părul burgundy. „Frumoasă culoare. Am auzit că eşti târfa lui Villanova zilele astea.”

Nevastă, dar nu l-a corectat, conştientă fiind de modul în care opera Alec. El a provocat-o să îi acorde atenţie şi a luat-o ca pe o deschidere, aşa că Zephyr l-a ignorat.

„Ştie cât de bine sugi o sculă?”

El doar cerea o reacţie, iar ea a strâns din dinţi, ţinând capul drept înainte. El a tras de şuviţa ei. „Te iubesc, Zee. Mi-e dor de corpul tău mic şi strâmt. Vino în spate cu mine.”

Doamne, nu-i venea să creadă că a fost cu broasca asta timp de doi ani. Întotdeauna a fost atât de alunecos?

Prezentatorul a intrat din nou în scenă, aplaudând pentru linişte. „Ultimul nostru meci preliminar, doamnelor şi domnilor”, a răsunat din nou vocea sa, „este între campionul de anul trecut, Kraken of Killroy, şi faimoasa bestie cu un singur ochi, chiar al nostru, The Finisher!”

Zephyr a privit concentrat cum campionul de anul trecut, un bărbat mare cu pielea închisă la culoare, a sărit pe scenă şi a intrat în ring, săltând în picioare şi scuturându-şi muşchii, comportamentul său încrezător, intenţia sa concentrată.

Şi apoi, soţul ei, nu, *Finisher* a intrat în ring.

Nu-l văzuse niciodată aşa.

Zephyr şi-a ţinut respiraţia, cu mâinile încleştate pe coapse în timp ce îl privea cum se îndrepta spre centru, fixându-şi banda adezivă în jurul mâinilor. Purta o bandană în jurul frunţii, probabil pentru a-şi ţine părul lung departe de faţă, corpul său masiv şi semnele sale fiind expuse tuturor ochilor goi din încăpere,

îmbrăcat doar în pantaloni scurţi negri de sport. Se întreba cum se lupta cu un singur ochi, cum compensa dezavantajul faţă de adversarul său cu vedere perfectă.

Alpha şi-a crăpat gâtul, şi-a flexat degetele şi a ridicat privirea, privirea lui îndreptându-se spre ea.

I-a văzut surpriza de pe faţă când a văzut-o acolo, urmată de ceva foarte, foarte întunecat, când privirea lui s-a îndreptat spre Alec, de lângă ea, de care uitase complet. I-a văzut maxilarul încleştat, degetele flexate din nou, ochiul luând în considerare fiecare detaliu al corpului ei aşezat înainte de a zăbovi asupra mâinii pe care Alex o avea pe părul ei.

Lui Alpha îi plăcea părul ei.

Cu inima în gât, Zephyr a privit cum acesta s-a întors spre adversarul său când a sunat clopoţelul. Tot corpul i se simţea încordat, la limită, ca şi cum ar fi fost pe cale să cadă de pe o stâncă foarte înaltă şi foarte abruptă.

Prezentatorul a plecat cu ringul şi meciul a început.

Bărbaţii se învârteau unul în jurul celuilalt, amândoi observând, dar fără să facă vreo mişcare. Krakenul a scos un cuţit, s-a ferit la dreapta înainte de a se îndrepta brusc spre stânga, în unghiul mort al lui Alpha, şi l -a lovit, tăindu-i pieptul.

Zephyr s-a agăţat de braţele scaunului, încheieturile degetelor devenindu -i albe, corpul tremurându-i din cauza adrenalinei pe care o simţea inundându -i organismul din cauza rănii lui.

Alpha nici măcar nu a reacţionat la tăietură, doar s-a întors şi a făcut o rostogolire pe sol, aterizând în picioare cu o mişcare agilă. Krakenul s-a întors odată cu el, nepermiţându-i să ajungă la spate. L-a lovit din nou, dar a ratat, iar Alpha l-a lovit puternic în stomac, forţa loviturii făcându-l să se clatine înapoi. Krakenul şi-a revenit, scuturându-se, şi s-a îndreptat din nou spre Alpha, furios, iar *Finisherul* l-a apucat de încheietură, răsucindu-i braţul la spate în timp ce se poziţiona în spatele Krakenului. Cu mâna liberă, a prins cealaltă încheietură a mâinii care ţinea cuţitul şi a dus-o la gâtul Kraken-ului.

Zephyr privea, deopotrivă captivată şi îngrozită, cum le întorcea cu faţa la ea, asigurându-se că se uită.

Nu se putea uita în altă parte nici dacă încerca.

Ţinându-şi privirile încrucişate, el i-a tăiat gâtul, centimetru cu

centimetru.

Mulţimea s-a dezlănţuit în jurul ei, scandându-i numele, strigând cuvinte care erau doar un zumzet în tot sângele care îi curgea prin urechi.

Ea a continuat să privească, incapabilă să se mişte.

Alpha se îndepărtă de cadavru, lăsându-l să cadă jos, cu pieptul şi braţele acoperite de sudoare şi sânge, şi cu ochii pe ea. Cuţitul în mână, a sărit de pe ring, arzând-o cu intensitatea lui până când respiraţia a devenit dificilă, şi s-a îndreptat spre ea.

Ea şi-a înclinat capul pe spate când el a păşit între picioarele ei, suficient de aproape încât bărbia ei să-i atingă coapsa. El a ridicat cuţitul şi ochii ei s -au mărit, neînţelegând ce se întâmplă.

În cele din urmă, le-a întrerupt privirea, mutându-şi ochii într-o parte.

Zephyr se întoarse să-l vadă pe Alec îngheţat pe scaun, cu cuţitul sub încheietura mâinii care îi atinsese părul, marginea lamei apăsând pe ea până când putu să vadă o linie de sânge rupând pielea.

„Va fi gâtul tău data viitoare când te voi vedea lângă soţia mea”, a mârâit Alpha încet. „Ne-am înţeles?”

Alec a înghiţit în sec şi a dat din cap.

„Atunci du-te dracului.”

Atunci lama i-a ajuns la bărbie, aproape aşa cum făceau întotdeauna degetele lui, îndreptându-i atenţia înapoi spre el.

„Cine sunt eu?”, a întrebat el liniştit, cu faţa la nivelul taliei lui, cu ochii ei absorbiţi de ai lui.

„Ce?”

„Cine. Sunt. I?”

A înghiţit în sec. „Soţul meu.”

Partea nevătămată a gurii lui s-a ridicat, dar amuzamentul nu i-a ajuns la ochi. Înainte ca ea să mai poată răsufla, el i-a strâns părul în mâna liberă, prinzându-l într-un mod care i-a făcut scalpul să i se rumenească de senzaţii. Lama a coborât de la bărbie, iar respiraţia ei s-a întretăiat, corpul ei fiind cuprins de un flux de senzaţii la semnalele confuze pe măsură ce cobora pe gâtul ei, pe panta pieptului ei zvelt, ajungând să se odihnească în decolteul ei.

„Şi tu cine eşti?”

Gura ei s-a întredeschis. „Soţia ta.”

El a lăsat cuţitul să coboare pe panta sânului ei drept până la sfârcul ei ascuţit, lovindu-l cu lăţimea lamei, iar ea a oftat, căldura răspândindu-se prin corpul ei, adunându-se între picioarele ei.

„A mea.”

Cu acel singur cuvânt, ea a fost distrusă, decimată, terminată, fiecare celulă din corpul ei sfârâind la cererea foarte publică, foarte dominatoare a ei.

Pentru a accentua şi mai mult ideea, a aruncat cuţitul la o parte, s-a aplecat, a tras-o peste umăr, dându-i lumea peste cap încă o dată.

Capitolul 20

Zefir

Ea s-a agăţat de el în timp ce o ducea prin mulţime undeva în spatele depozitului, corpul ei zdruncinându-se pe umerii lui largi, coapsele lipicioase de sângele de pe pieptul lui, sânii ei liberi atârnând în jos şi aproape ameninţând să iasă din decolteu din cauza gravitaţiei.

Au fost huiduieli, strigăte şi sugestii murdare în timp ce el mergea cu hotărâre, cu mâna pe fundul ei într-un mod care striga „proprietar”.

O uşă s-a deschis şi s-a închis, apoi ea era în picioare şi stătea pe o masă într-un fel de vestiar şi, înainte de a putea procesa orice altceva, mâna lui era înfăşurată în jurul părului ei, trăgându-i capul înapoi, corpul lui la nivelul ei, sângele adversarului său mort mânjindu-i pieptul de la el, umflătura mare din pantalonii scurţi presând în păsărica ei.

„Ai vrut bestia”, a mârâit el pe buzele ei. „Iată-l.”

Gura lui a sărutat-o furios pe a ei – adânc, întunecat, decadent. A fost carnal, mistuitor, revendicativ, pârjolind-o de la rădăcina scalpului de unde trăgea el până la vârful degetelor de la picioare. Era ceea ce îşi imagina ea că un Neanderthal i-ar fi oferit femeii sale după ce ar fi vânat un urs, ceea ce un pirat i-ar fi oferit fecioarei după ce i-ar fi cucerit corabia, ceea ce un războinic i -ar fi oferit amantei sale după ce i-ar fi ucis dragonii.

A fost un sărut al revendicării, al puterii, al foamei, unul care să facă sângele să fiarbă şi capul să se învârtă, iar ea a căzut în spirală cu limba lui în gura ei. Gura lui a rămas pe a ei, mâna lui liberă apucându-i sânul şi strângându-l dureros. Gura ei s-a deschis într-un oftat şi el s-a retras, privind-o cu ochiul acela auriu, faţa lui mai întunecată, mai dură, mai fierbinte ca niciodată.

Mâna lui s-a relaxat pe sânul ei, privirile lor s-au încuiat, iar el i-a plesnit sfârcul.

Un ţipăt i-a scăpat.

„Mai tare”, a poruncit el, lovindu-i celălalt sân cu palma mare, chiar pe sfârc, şi la naiba dacă căldura nu a izbucnit din puncte pentru a se aduna în burta ei, coapsele ei strângându-i talia. Era

prima dată când el făcea aşa ceva şi, Doamne, ea îl dorea şi mai mult. S-a aplecat mai aproape, dorindu-i din nou gura, dar el a evitat. Degetele lui au tras cu putere de sfârcul ei suprasensibilizat, înainte de a-i mai da o palmă. „Mai tare.”

A gemut, închizându-şi ochii, în timp ce greutatea sânilor ei creştea odată cu sângele, sfârcurile ei turgesc din cauza senzaţiilor.

El şi-a înfăşurat pumnul într-o altă buclă din părul ei şi i-a tras capul înapoi, inhalându-i linia gâtului, buzele lui oprindu-se la urechea ei. „Ţi-a plăcut afară?”

„Da”, a răsuflat ea în timp ce degetele lui îi smulgeau sfârcul rigid, strângându-l iar şi iar, făcându-i şoldurile să se mişte ritmic împotriva erecţiei lui, urmărind plăcerea promisă.

„Vrei bestia, târfuliţa mea?” Vocea lui adâncă în urechea ei o făcu să gâfâie, cuvintele lui smulgând ceva murdar din ea. Doamne, da, voia să fie cea mai neruşinată pentru el, voia ca el să îi facă tot ce dorea.

„Da.” Ea a încercat să se mişte mai mult, dar fără succes. El o imobilizase, iar asta nu făcea decât să-i sporească excitaţia, ştiind că era complet la mila lui în timp ce el îi făcea tot ce voia acolo.

El şi-a apăsat umflătura direct în clitorisul ei peste hainele lor, trăgând-o de păr şi de sfârc în acelaşi timp, muşcându-i lobul urechii, sângele şi sudoarea de pe corpul lui acoperind-o pe al ei, iar maxilarul ei a tremurat, plăcerea ei atingând apogeul. Urma să vină dacă el nu se oprea. Nu ştia dacă era din cauza instinctelor inferioare care reacţionau la sânge şi la feromonii lui, sau doar din cauza faptului că nu avusese nicio plăcere timp de o săptămână după ce el o făcuse să ejaculeze zilnic, sau doar din cauza naturii foarte posesive a pretenţiei lui. Dar în timp ce el îi trăgea, îi plesnea şi îi răsucea sfârcurile, scuturându-şi lungimea tare împotriva ei, iar şi iar, chiar peste clitorisul ei, Zephyr a simţit începutul orgasmului, plăcerea trecând prin sângele ei, capul ei căzând pe spate, totul, de la mâna lui în părul ei, la degetele lui pe sânii ei, la gura lui pe gâtul ei, la penisul lui pe clitorisul ei, hipersensibilizându-i corpul până la punctul în care nu mai putea suporta avalanşa de senzaţii.

Cu un zgomot puternic, ceva între un geamăt şi un ţipăt, ea s-a sfărâmat în braţele lui.

„Uită-te la tine cum mă uzi.” El a arătat umezeala foarte evidentă dintre picioarele ei, corpul ei lubrifiindu-se în speranţa că el o va devasta.

„Ai stat acolo, goală ca dracu' sub asta, şi ai lăsat un alt bărbat să-ţi respire aerul”, i-a şoptit el încet, periculos în gât. „Data viitoare, va fi sângele lui pe pielea ta când o să ţi-o trag atât de tare încât nu te vei mai putea mişca săptămâni întregi. Pune-te în genunchi.”

A înghiţit în sec, cu inima izbindu-i-se de coaste, cu mintea zbuciumată în timp ce se lăsa în jos, mâna lui în părul ei ţinând-o nemişcată. El şi-a dat jos pantalonii scurţi, expunându-se în faţa ei pentru prima dată, iar Zephyr a rămas fără suflare. Întotdeauna îl simţise pe la spate sau pe deasupra hainelor şi ştia că era bine dotat, dar văzându-l a făcut-o să realizeze *cât de* bine dotat era. Putea foarte bine să i-o tragă şi să o facă să simtă asta săptămâni întregi.

Ea s-a aplecat în faţă pentru a-l lua în gură, dorind să-l guste pentru prima dată, dar el a ţinut-o pe loc cu o mână, masturbându-se cu cealaltă, privind-o. Mâna lui mare se mişca în sus şi în jos pe arborele lui, penisul lui fiind îndreptat spre sânii ei. Ea i-a strâns, adâncindu-şi decolteul, şi şi-a tras bluza în jos, expunându-i, sfârcurile fiindu-i tari şi dureroase de la degetele lui aspre.

El a gemut la această privelişte, lăsându-şi capul pe spate, venele apărându-i pe antebraţul adiacent cicatricei şi pe gât, în timp ce el a ejaculat, cordoane din sămânţa lui caldă lovindu-i pieptul.

Zephyr a respirat mai tare când el a terminat. Nu apucase să-l termine aşa cum ar fi vrut, dar nu se supăra, nu văzându-l cum se desface aşa.

El îi dădu drumul la păr şi se duse la unul dintre dulapurile din cameră, aruncându-i un prosop să se cureţe. Zephyr s-a ridicat în picioare, cu picioarele tremurându-i, cu genunchii dureroşi, şi şi -a şters lichidele de pe piept cum a putut mai bine, ajustându-şi bluza în timp ce se uita la el, care stătea la câţiva metri distanţă, redevenind rece şi calm.

„Nu trebuia să vii aici.”

Punea din nou distanţă între ei.

Buzele i se strângeau, furia, durerea, dorul revenind.

„Nu te-ai întors.”

Nu o făcuse. Nu de zile întregi. Nu de săptămâni. Nu de ani de zile. Ea a aşteptat.

O lăsase singură pe marginea unui drum şi nu se mai întorsese, iar o parte din ea îl ura atât de mult pentru asta.

Ea a închis distanţa dintre ei, împingându-se de pieptul lui. „M-ai părăsit.” Ura felul în care îi tremura maxilarul când amintirile pe care le ţinuse la distanţă au inundat-o în starea ei vulnerabilă. „M-ai uitat”, a şoptit ea, incapabilă să mai ţină asta în ea. Secretul devenise otravă în venele ei, corodând-o din interior în timp ce încerca să îl protejeze.

Partea nevătămată a feţei lui s-a încruntat, privirea lui fixându-se pe ea. „Nu te-am uitat.”

„Ai făcut-o.” Ochii ei s-au îndreptat spre gâtul lui, iar ai ei s-au strâns. „Şi nici măcar nu ştii asta.”

Mâna lui a ajuns la bărbia ei, atrăgându-i ochii să vadă o privire feroce pe faţa lui în timp ce încerca să înţeleagă ce voia să spună. El nu ar fi înţeles. Nu va înţelege niciodată.

Şi dintr-o dată, s-a simţit complet *epuizată.* El trăgea şi împingea şi trăgea şi împingea şi ea era secătuită. Nu mai avea nimic de dat.

S-a prăbuşit, iar capul i s-a aşezat pe pieptul lui. Probabil că ar fi trebuit să-i pese că erau acoperiţi de sângele cuiva, dar pur şi simplu nu putea să se deranjeze. Îşi simţea inima prăbuşindu-se, emoţiile intrând într-o altă spirală descendentă a urâtului, şi tot ce voia era să meargă acasă, să doarmă şi să nu se mişte până nu se simţea mai bine. Dar nu ştia unde ar putea dormi – camera ei din conac era tulburătoare singură, canapeaua o durea şi el nu o voia în patul lui.

Totul s-a prăbuşit peste ea.

La ce se *gândise?*

Asta a fost chestia, ea nu a fost. *Simţise* şi luase deciziile din inimă şi nu din cap. El nu-şi amintea de ea din cauza rănii care îi luase ochiul şi se părea că nu – şi va aminti niciodată. Dar ea spera, undeva în adâncul sufletului, că poate timpul petrecut împreună va declanşa un răspuns emoţional în el, fără să ia în considerare faptul că el îşi petrecuse ultimii zece ani fără să vrea

să simtă. Putea să-i povestească despre istoria lor, dar ce rost avea? Era atras sexual de ea, se simţea teritorial faţă de ea, dar asta nu echivala cu niciun ataşament emoţional. Pentru el, să pună distanţă între ei era uşor. El nu a avut probleme detaşarea pentru că el nu a fost ataşat în primul rând. O dusese într-un oraş nou şi o lăsase singură, o dusese la el acasă şi o abandonase timp de câteva zile. Şi dacă ea nu ar fi venit aici să-l găsească, probabil că şi-ar fi petrecut întreaga durată a restului căsniciei lor departe, cu ea urmărindu-l.

Doamne, era o *proastă.* O proastă prea emotivă care se ataşase prea uşor de speranţă.

O lacrimă a căzut pe obrazul ei şi pe umărul lui.

Mama ei avusese dreptate. A fost o farsă de căsătorie.

Ea a inspirat, respirând adânc parfumul lui, fixându-l în memorie înainte de a se îndepărta, fizic şi mental. Trebuia să înceteze urmărirea. Trebuia să plece, să se regrupeze, să desfacă mizeria pe care o făcuse în viaţa amândurora.

A fost o greşeală. O greşeală bine intenţionată şi îndrăgostită, dar totuşi o eroare.

S-a îndepărtat un pas şi a simţit privirea lui asupra ei pentru un minut lung, degetul lui urmărind lacrima de pe obrazul ei.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat el încet, iar ea a evitat să se uite la el, îndreptându-şi hainele.

„Trebuie să plec”, i-a spus ea, rupându-i strânsoarea şi îndreptându-se spre uşă, având nevoie de spaţiu de la el.

Mâna lui pe braţul ei a oprit-o. „Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el din nou, iar ea a mai tras adânc aer în piept, neştiind cum să îi răspundă. Aşa că n -a făcut-o. Oricum, comunicarea lor era naşpa. S-a desprins din strânsoarea lui liberă şi a deschis uşa.

Victor stătea de pază afară, împiedicând pe oricine să vină în calea lor.

„Poţi să-mi dai haina ta, te rog?”, l-a întrebat ea, simţindu-se murdară şi mizerabilă, şi cu adevărat degradată pentru prima dată în viaţa ei.

Victor şi-a scos fără cuvinte haina şi i-a înmânat-o, cu ochii aţintiţi spre bărbatul pe care îl simţea în spatele ei. Simţea cum privirea lui singulară o străpunge şi a ignorat-o. Înfăşurându-şi jacheta în jurul ei în timp ce Victor îi înmâna geanta pe care o

lăsase pe scaun, ea s -a îndepărtat. A luat geanta şi şi-a ţinut capul plecat, ieşind din depozit şi intrând în parcarea întunecată. Respiraţia îi tremura. S-a urcat în maşină, iar Victor a urcat să conducă.

„Acasă?” a întrebat el, pornind contactul, şi nu, ea nu voia să meargă acasă pentru că nu se simţea ca acasă. Nu simţea că aparţine locului ei, nu într-un loc în care îşi aruncase inima din nou şi din nou, doar pentru ca ea să fie respinsă.

„Aş dori să merg la apartamentul surorii mele, vă rog.”

I-a văzut ochii lui Victor în oglinda retrovizoare, dar el şi-a ţinut limba şi a condus în noapte.

Zephyr privea pe fereastră, sprijinindu-şi capul de geam, încercând să-şi strecoare gândurile şi să înţeleagă ce simţea, amestecul exagerat de emoţii din interiorul ei fiind derutant. O parte din ea încă voia să se întoarcă şi să lupte pentru ei, partea care fusese fascinată de el la zece ani, se îndrăgostise de el la optsprezece şi îl regăsise acum. Acea parte voia să sară în braţele lui, aşa cum făcuse în acea primă seară la luptă, şi acea parte voia să rămână în speranţa că poate îl va face şi pe el să o iubească.

Dar o altă parte, o parte mai întunecată, îşi bătea joc de fata cu dragoste şi îşi batjocorea speranţa. Îi spunea că e o proastă pentru că a crezut că e posibil, o idioată pentru că a încercat, şi că nu a făcut altceva decât să se pregătească pentru mai multă suferinţă în ultimele luni. Deşi poate că el nu o rănea intenţionat, avea puterea să o distrugă. Îşi amintea sentimentul când o lăsase singură în Tenebrae, când îi spusese fratelui său că nu era o căsătorie adevărată”, când o dusese la el acasă şi o lăsase complet singură într-un loc nou.

Un pas înainte, zece paşi înapoi. Şi ea era doar... terminată.

Maşina s-a oprit în faţa fostului ei bloc de apartamente, iar ea a coborât, târându-se până la uşă. A introdus codul şi s -a întors spre Victor, care o escortase până acolo.

„O să stau cu sora mea”, i-a spus ea, încă strângându-i jacheta. „Mâine nu am de lucru, asa că nu trebuie să fii aici. Îţi voi curăţa jacheta şi ti-o voi returna.”

Victor i-a aruncat o privire îngrijorată. Trimite-mi un mesaj dacă ai nevoie de mine.”

I-a zâmbit puţin şi a intrat în clădire, închizând uşa în urma ei.

După memorie, a ajuns în faţa fostului ei apartament şi a sunat la sonerie. Era o seară târzie de weekend şi, de obicei, Zen stătea trează în acele zile, urmărind un serial poliţist.

Uşa s-a deschis pentru a o descoperi pe sora ei surprinsă, care s-a uitat la ea şi a tras-o înăuntru. „Oh, Zee.”

Zephyr a izbucnit în plâns.

Capitolul 21

Zephyr, acum zece ani

Parcarea vechii şcoli în care s-au întâlnit ar fi înfiorătoare dacă nu ar fi vorba de aleea îndrăgostiţilor de după colţ, unde toţi copiii se strecurau pentru a se întâlni.

Zephyr aştepta lângă gardul de delimitare, în spaţiul umbrit din spatele clădirii, auzind sunetele unei petreceri şcolare undeva pe câmp în timp ce aştepta. Nu era şcoala ei, nici cartierul ei, casa ei fiind la trei kilometri distanţă de locul respectiv. Dar era cel mai apropiat loc privat pentru ei, departe de lumea ei şi departe de a lui. El nu voia niciodată ca ea să se apropie de cartierul lui, iar ea nu-l putea avea în al ei fără ca părinţii ei să afle, iar mama ei nu ar fi acceptat niciodată.

Zephyr se uită în jos la ceasul de la încheietura mâinii, un cadou pe care i-l făcuse cu câteva luni în urmă, la împlinirea vârstei de optsprezece ani, faţa înroşindu-i-se de amintirea a ceea ce îi mai făcuse în acea noapte. O împinsese chiar împotriva gardului de care se sprijinea şi o devorase. Ea voia mai mult. Îl dorea pe el.

Un zgomot din dreapta ei a făcut-o să ridice privirea, un zâmbet despicându-i obrajii când l-a văzut alergând spre ea, într-un tricou negru şi blugi, cu părul negru dezordonat şi ud de la duş. El a intrat direct în spaţiul ei personal şi i-a ţinut faţa în mâinile lui mari, înclinându-şi buzele peste ale ei, sărutând-o adânc.

„Vreau să-ţi mănânc zâmbetul, rază de soare”, a spus el în gura ei. „Înghite-l întreg şi luminează-mi interiorul cu el.”

Ea a zâmbit mai larg, lăsându-l să o sărute cât a vrut, împingându-şi degetele prin firele lui umede. Întâlnirea cu el fusese fatală. Deşi îl urmărise de – a lungul anilor datorită uneia dintre prietenele ei care locuia în cartierul lui, nu vorbise niciodată cu el până acum două luni. Prietena ei o dusese să îl vadă luptând, dar a părăsit-o pentru prietenul ei. Zephyr, singură şi speriată, se întorcea acasă când a văzut-o. A condus-o pe jos până acasă, pentru că nu avea maşină, şi timp de opt kilometri, au vorbit, au vorbit şi au vorbit. Ea mărturisea că îl văzuse cu câţiva

ani în urmă, că o cunoscuse pe mama lui şi că îl urmărise de la distanţă de-a lungul anilor. Şi el ar fi vrut să o vadă din nou după ce a lăsat-o în faţa casei ei.

Şi de atunci nu făcuse decât să devină mai profundă, mai intensă. Ştia că vor fi împreună pentru totdeauna, că dragostea lor este sortită ca a părinţilor şi bunicilor ei. Întotdeauna a avut o legătură cu el pentru că erau meniţi să fie împreună.

El a tresărit brusc în gura ei şi ea s-a retras, ridicând privirea să vadă de ce. Partea laterală a buzelor lui era uşor vânătă.

„Tocmai ai venit de la o luptă?” A atins uşor vânătaia. Ochii lui chihlimbar intens, aproape uşori ca aurul lichid, o priveau. Ştia că lui îi plăcea când se agita pentru el, chiar dacă ei nu-i plăceau luptele.

„Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip”, râse el cu un râs întunecat. Deşi era cu doar câţiva ani mai în vârstă decât ea, experienţele de viaţă îl întărâtaseră, îl maturizaseră dincolo de vârsta lui. Încerca să nu lase să se vadă asta în timpul lor limitat împreună. A lipit-o de gard, sărutând-o pe gât, acolo unde se întâlnea cu umărul ei.

„Într-o zi, curând”, i-a spus el între două muşcături. „O să-mi iau o maşină şi o să te iau de acasă ca să nu mai trebuiască să vii pe jos până aici. Un Jeep. Nasul lui i-a inhalat parfumul, iar ea s-a bucurat că îşi pusese parfumul lui preferat. „Şi o să te duc la un drum lung departe de oraş. Ţi-ar plăcea asta?”

Ea a zâmbit, privind în sus la stele. „Mmmhmm.”

„Şi într-o zi, voi ieşi din gaura asta de rahat. Mă voi îmbogăţi. Îţi voi construi o casă. Voi avea câini. Iţi plac câinii, nu?

În teorie, ea a făcut-o. „Cred că da.”

El a pufnit un râs pe gâtul ei. „Şi într-o zi, când voi avea bani, îţi voi cumpăra cel mai frumos inel, rază de soare. Vrei să iei asta?”

Ea s-a tras înapoi, mâinile ei luându-i obrajii raşi. „Nu mi-ar plăcea nimic mai mult.”

I-a lăsat un sărut pe buze. „Raza mea de soare. Mă luminează dinăuntru.” Zephyr se topi de el, ochii ei arzând în timp ce el continua să vorbească.

„Mă faci să vreau să fiu un bărbat mai bun pentru tine.”

O, Doamne, avea de gând să o facă să plângă.

Sunetul telefonului care îi suna l-a îndepărtat. A preluat apelul,

jucându-se uşor cu părul ei în timp ce asculta pe cineva vorbind la celălalt capăt al firului. „Bine, dă-mi două minute.”

Zephyr s-a uitat la el cu întrebări tăcute.

I-a oferit un zâmbet răutăcios, arătând brusc foarte chipeş. „Am o surpriză pentru tine.”

Inima îi zvâcnea în piept. „Ce?”

El a scuturat din cap, mergând înapoi, arătând spre ea cu un zâmbet. „Rămâi acolo. Nu te mişca. Mă voi întoarce.”

Zephyr a râs. „Bine. Ce se întâmplă dacă un băiat vine să flirteze cu mine în timp ce tu nu eşti aici?”

Ochii i s-au întunecat. „Spune-i că eşti a mea. Ar scăpa dacă ar şti ce e bine pentru el.”

Zephyr râse în timp ce îşi împinse părul înapoi de pe frunte, fugind după colţ şi dispărând din peisaj.

Ea a rămas cu ochii pe colţ, aşteptând, cu un zâmbet pe faţă.

Zece minute.

Zâmbetul s-a estompat.

Cincisprezece minute.

O greutate i s-a aşezat în stomac.

Treizeci.

Ea l-a sunat. *„Numărul la care încercaţi să ajungeţi nu este disponibil.”*

Patruzeci şi cinci.

A început să păşească, cu ochii îndreptaţi spre colţ.

O oră.

Plumb s-a instalat. A trecut de colţ, până la şosea. Gol.

Două ore.

A sunat din nou. *„Numărul la care încercaţi să ajungeţi nu este disponibil.”*

Şi din nou. *„Numărul la care încercaţi să ajungeţi nu este disponibil.”*

Şi din nou. *„Numărul pe care îl formaţi este incorect. Vă rugăm să verificaţi numărul şi sa încercaţi din nou mai târziu.*

A aşteptat pe marginea drumului, panicată, dar sigură că ceva îl reţinuse, că se va întoarce şi îşi va cere scuze că a speriat-o.

El nu a făcut-o.

Dawn a venit, dar el nu.

Capitolul 22

Alfa

Ceva nu era în regulă.

Alpha stătea pe terasă, privind priveliştea, cu ceva gol în piept. Tocmai se întorsese de la plimbarea cu câinii şi nu putea să pună degetul pe ceea ce era în neregulă, dar ceva era.

Nu ştia dacă era din cauza faptului că Dante îl sunase cu două zile în urmă, spunându-i că primise veşti noi de la Vin, omul lui sub acoperire. Sau dacă era vorba de faptul că una dintre antenele sale despre fetele dispărute se întorsese şi cu informaţii despre cele trei fete nedescoperite, şi că trebuiau să se întâlnească pentru a-i da informaţiile. Sau faptul că crimele din oraş se opriseră brusc în ultimele săptămâni, iar Alpha ştia în sinea lui că era calmul dinaintea furtunii.

Poate că nu era niciunul dintre aceste lucruri. Poate că era doar faptul că, pentru prima dată de când locuia în ea, casa lui se simţea goală.

Totul părea gol. Şi liniştit. Prea liniştit. Nu se auzea niciun râs, nicio glumă feminină, nicio muzică pop în difuzoare care nu-i plăcea deloc. Doar el şi singurătatea lui, exact cum îşi dorise înainte. Nu şi-o dorea acum.

S-a dus doar la sora ei, şi-a spus el. El ştia că erau apropiate şi că îi era dor de sora ei. Nu era mare lucru.

Dar ceva în el nu era de acord. Ştia că a dat-o în bară. Ştia că asta era ceva important. Îi amintea de felul în care ea se retrăsese în sine după ce el se retrăsese şi, Doamne, se simţea ca cel mai mare ticălos de pe planetă. Poate că era. Evitase să se uite la el în vestiar, iar ea *nu* făcea *niciodată* asta. Ea se holba la el constant, găsind mereu noi motive să se uite la el, iar lui îi plăcea asta. Îi plăcea felul în care ochii ei îi apreciau forma deteriorată, deschis şi sincer. Îi plăcea cum se lumina când se uita la ea. Îi plăcea cum ochii ei îl urmăreau chiar şi atunci când credea că el nu era conştient de ei.

Şi îi lipsise. Tot timpul cât fusese plecat, îi fusese dor de ea.

„Ai uitat de mine.

Ea a vrut să spună ceva când a spus asta. Nu ştia ce, dar îl tot

frământa. Fusese clar de la început că ea ştia lucruri despre el, că ascundea ceva. Şi dintr – o dată s-a întrebat dacă avea vreo legătură cu o parte din viaţa lui de care nu-şi mai amintea. Trebuia să vorbească cu ea.

„Ah, sper că Zee doarme în sfârşit sus”, a comentat Leah în timp ce îi aducea cafeaua.

Alpha a luat-o, încruntându-se. „Mulţumesc. Ce vrei să spui?”

„Dormea pe canapea când ai fost plecat.” Leah a scuturat din cap. „Cred că faptul că era în preajma câinilor a făcut-o să se simtă mai bine. Să fie singură în casă trebuie să fi fost înfricoşător pentru o fată de oraş ca ea.”

La naiba, era aşa un ticălos. Nici măcar nu se gândise cum ar fi fost ea în absenţa lui. De fiecare dată când părăsea oraşul, îşi petrecea noaptea acasă la părinţii ei şi se întorcea doar când se întorcea el. Cum de nu se gândise la asta?

Ursul se văita din colţul lui de pe punte, cu ochii lui sufletişti trişti. Se ataşase cel mai mult de ea şi se îmbufnase fără ea. Chiar şi Bandit se dusese în camera ei, probabil ca să-i simtă mirosul şi să-i mai fure un articol de îmbrăcăminte. Baron nu dădea doi bani pe asta.

A mângâiat câinii cu o mână, sorbind din cafea şi uitându-se la privelişte.

Se va revanşa faţă de ea când se va întoarce.

Ar fi bine.

***

Nu a fost bine.

Soţia lui dispăruse.

Timp de trei zile, el a aşteptat ca ea să vină acasă. Ea nu a venit. Camera ei, lucrurile ei, locurile în care i-o trăgea, sutienul ei galben de care Bandit devenise obsedat, toate îşi băteau joc de el. I-a lăsat un pic de spaţiu, ştiind că făcuse ceva de a dat-o în bară.

În a patra zi, el a sunat-o.

Nu a răspuns niciodată.

Ceva strâns i-a intrat în stomac.

A trecut pe la locul ei de muncă şi i-au spus că şi-a luat liber toată săptămâna. El s-a îndurat chiar să îi ceară lui Victor să o contacteze în legătură cu jacheta lui, pe care el ura că ea o avea, iar mesajul lui Victor a rămas necitit.

Şi acum, pentru prima dată, era îngrijorat că era vorba de altceva. Oare faptul că îl văzuse, îl văzuse cu adevărat în forma lui monstruoasă, tăind gâtul unui om şi acoperind-o de sânge ca o fiară primitivă o speriase? Şi -a dat seama că nu mai vrea să facă parte din el şi din lumea lui? Sau a fost altceva?

„Ai uitat de mine.

Cuvintele răsunau ca o acuzaţie în capul lui. Felul în care ea rostise cuvintele îi bântuia mintea, distanţa oferindu-i brusc claritatea necesară pentru a privi în retrospectivă ultimele luni. Ea nu-i ceruse nimic, nici măcar reciprocitate pentru afecţiunea ei. Şi totuşi, el simţea că făcuse o greşeală imensă, imensă, retrăgându-se, ferindu-se de ea.

Alpha stătea în faţa blocului ei, gândindu-se la toate posibilităţile, şi se întreba de când această farsă de căsnicie devenise atât de importantă pentru el.

„Intri?” a întrebat Hector din faţă, ştiind că se întâmplă ceva între el şi soţia lui, dar fără să se amestece.

Durerea fantomă din orbita ochiului drept îi făcea pielea de sub plasture să – i mănânce. Amintirea buzelor ei moi sărutându-l acolo unde era cel mai urât a făcut ca greutatea din pieptul lui să fie mai mare, atât de mare încât a trebuit să tragă aer în piept. La naiba, cât de rău o dăduse în bară?

Strângând din dinţi, a coborât din maşină şi s-a dus la uşă, apăsând butonul pentru apartament.

Zgomotul s-a întrerupt când vocea lui Zenith a venit din difuzor. „Cine este?”

„Alpha”, a spus el în micul aparat şi a auzit tăcere pe linie. Spera să nu -l fi lăsat pe dinafară. Având în vedere cât de apropiate erau surorile, nu credea că Zenith avea o părere prea bună despre el în acest moment. Ar fi spart nenorocita de uşă dacă ar fi fost nevoie, dar voia să evite asta. Nu avea sens să îngreuneze inutil lucrurile.

Din fericire, uşa s-a deschis şi el a intrat, pentru prima dată după mult timp, temerea adunându-se în stomac, la posibilitatea

ca Zephyr să nu vrea să se întoarcă cu el. Asta îl făcu să se oprească în loc, epifania că nu voia să o piardă, nu încă, scufundându-se peste el. Nu se săturase de lumina ei. Erau atât de multe de trăit între ei, atât de multe pe care el le refuzase în mod deliberat. Ea se strecurase înăuntru, fie că el voia sau nu, iar acum nu voia ca ea să plece. Realizase că avea ceva de pierdut, pentru prima dată de la moartea mamei sale.

Îşi frecă pieptul, scăpându-i un răget scăzut la gândul că ea îi va spune că nu se va mai întoarce niciodată.

Nu. Ar fi aflat ce a mers prost şi ar fi reparat-o.

Şi dacă nu putea?

Uşa apartamentului s-a deschis înainte ca el să-şi termine gândul, cumnata lui mai tânără privindu-l cu o seriozitate care-i contrazicea vârsta. Ea a ieşit din apartament şi a închis uşa în urma ei, încrucişându-şi braţele pe piept, privindu-l în mod constant, fără niciun semn al fetei nervoase pe care o întâlnise cu câteva săptămâni în urmă.

„Nu sunt sora de sânge a lui Zephyr”, a început ea, pe un ton sumbru. „Părinţii noştri m-au adoptat când eram mică. Nu-mi amintesc prea multe din copilăria mea dinaintea lor, dar îmi amintesc că atunci când am venit în această familie, eram singură şi speriată.

Alpha îi luă cuvintele în seamă, încercând să înţeleagă unde voia să ajungă, uşor enervat că îl ţinea departe de soţia lui.

„Zee s-a uitat o dată la mine şi a decis că mă iubeşte”, îşi aminteşte Zenith, cu vocea tremurându-i de emoţie. „Nu mă cunoştea, dar nu i-a păsat. Şi din acea zi, m-a iubit. Se strecura noaptea în patul meu pentru că ştia că mi-e frică să dorm singură. Vorbea cu mine ore întregi pentru că ştia că asta mă face să mă simt bine. Mi-a oferit toată dragostea ei, chiar şi atunci când eu nu o puteam iubi la rândul meu, şi m-a salvat în mai multe feluri decât îşi imaginează. Îi iubesc pe părinţii noştri, dar singurul motiv pentru care sunt cine sunt astăzi este sora mea şi dragostea ei necondiţionată şi nesfârşită pentru mine. Aşa este ea. Aşa iubeşte ea. Şi oricine iubeşte ea este cea mai norocoasă persoană de pe acest pământ.”

Alpha simţea cum piatra i se îngreuna pe piept cu fiecare cuvânt, gravitatea fiecărui cuvânt trăgându-i înăuntru. Respectul lui pentru Zenith crescuse cu o treaptă. Oricine proteja pe cineva

cu atâta înverşunare era admirabil. Faptul că îşi proteja sora era şi mai mult.

„Te iubeşte”, spuse Zenith încet în spaţiul dintre ei, înclinându-şi lumea pe dos. „Şi o să mă omoare că-ţi spun asta, dar te iubeşte de foarte mult timp.”

„Ai uitat de mine.

La naiba.

Făcuse parte din viaţa lui. O iubise şi el cândva? Inima lui moartă simţise ceva pentru ea la un moment pe care nu şi-l putea aminti?

Zenith a continuat, neştiind sau nepăsându-i de tulburarea lui. „Cum şi când este povestea ei de spus. Singurul motiv pentru care a pus la cale întregul plan de a se căsători cu tine a fost ca să te poată iubi liber, aşa cum îi doreşte inima, şi poate, doar poate, tu vei învăţa să o iubeşti în schimb.”

„Planul meu era să te fac să mă iubeşti.

Ea îi spusese asta şi el nu o crezuse.

Ceva se mişca în el. Îşi frecă din nou pieptul, încercând să înlăture greutatea pe care o aveau asupra lui cuvintele lui Zenith. Faptul că Zephyr mersese până la drasticul de a se căsători cu el doar pentru a-l iubi era de neînţeles. Nimeni nu făcea nimic fără un motiv ascuns. Dar, dacă Zenith era să fie crezut, soţia lui o făcuse.

„Se ofileşte”, i-a tremurat vocea lui Zenith, ochii ei umezindu-se de furie în timp ce îl privea. „Se ofileşte în fiecare zi în care te-ai îndepărtat de ea. Şi nu ştiu ce ai făcut, dar pur şi simplu a trecut peste limită.”

Ce făcuse el? Alpha îşi aduse aminte de vestiar pentru a suta oară, încercând să localizeze unde a mers totul prost, şi tot nu ştia. Să fi fost atunci când a mânjit-o cu sânge? Când a terminat de ejaculat pe ea? Când i-a spus că nu ar fi trebuit să fie acolo? Îşi

reluase totul în minte de o sută de ori şi tot nu înţelegea ce anume a pus-o pe gânduri.

Zenith nu terminase. „A stat în pat, deprimată, şi deşi are din când în când schimbări de dispoziţie, asta... mă doare să o văd aşa. Dacă intri pe uşa aceea, fă-o doar dacă o poţi face să se simtă mai bine. Aveţi o singură şansă.” A făcut un pas mai aproape, îndreptându-i un deget spre faţă. „Pentru că hai să lămurim un lucru, cumnate. Nu-mi pasă cine eşti, dacă o distrugi din nou, te voi termina sau voi muri încercând.”

Îi plăcea foarte mult cumnata lui. Şi, în acel moment, era foarte bucuros că Zephyr avea pe cineva ca ea în colţul ei. Nu credea că l-ar putea ucide, dar aprecia sentimentul de violenţă. Dar petrecuse destul timp zăbovind afară. Era timpul să o găsească.

„Unde este?”, a întrebat-o el, uitându-se cu atenţie la uşă.

„Nu lăsa cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat să-ţi scape.” Zenith făcu un pas înapoi şi deschise uşa, aruncându-i o mică privire. „E în dormitor. Uşa din dreapta.”

Alpha s-a întărit şi a intrat, mergând direct la uşa indicată de ea, fără să ştie ce va găsi în spate, dar gata să lupte pentru asta.

Capitolul 23

Zefir

Nimic nu se compară cu a te cuibări sub o pătură, a te întinde pe perne moi şi aşternuturi curate şi a lăsa timpul să treacă în timp ce te ascunzi de lume.

Zephyr nu ştia cât timp trecuse din momentul în care venise în apartament şi nu-i păsa. Plânsese, făcuse duş, spălase totul şi îşi vopsise părul albastru ca inima ei. Nimic nu spunea mai bine schimbare decât culoarea părului. A mai plâns, şi-a luat o săptămână de concediu şi a dormit. Şi când s-a trezit, a rămas în pat, fără să vrea să se mai ridice din pat. Ştia că avea unul dintre episoadele ei depresive, cele pe care le avusese de la dezechilibrul hormonal de acum câţiva ani, dar nu era deranjată. Simţea ceea ce simţea şi era valabil, iar dacă era un vid depresiv, ei bine, avea de gând să se înece în el. Ori va ieşi pe partea cealaltă, ori nu. Nu conta. Nimic nu conta.

Cel puţin, stând în pat, ajunsese la decizia de a lăsa totul baltă, de a renunţa la el şi la amintirile despre el. După ce se va simţi mai bine, va contacta un avocat şi va întocmi actele de divorţ. Îi va trimite un mesaj lui Victor şi îi va cere să aranjeze ca lucrurile ei să fie împachetate şi trimise înapoi. Ar fi înregistrat un mesaj pentru Alpha, spunându-i că nu funcţionează, i-ar fi urat toate cele bune şi l-ar fi lăsat liber să-şi trăiască viaţa fără niciun bagaj.

Şi numai gândul de a face asta îi făcea ochii umezi, dar o va face. Îl va lăsa să plece. Poate că într-o zi, va fi fericită din nou cu cineva.

Nu vei fi niciodată suficient.
Iubeşti, iubeşti şi iubeşti, şi tot pierzi totul.
Nimeni nu te iubeşte înapoi.

Vocea urâtă a şoptit, iar Zephyr a rămas sub coconul ei, ascunzându -se de ea.

A fost doar un episod. Avea să treacă şi avea să redevină jovială, cel puţin pe dinafară. Spera să fie curând, pentru că sora

ei îşi făcea griji pentru ea şi ea nu voia asta. Dacă ar dura prea mult, familia ei s-ar implica, iar asta ar face mai mult rău decât bine, oricât de bine intenţionaţi ar fi. I se vor da medicamente care o vor amorţi uşor şi, în cele din urmă, se va face bine.

Eşti fără valoare, prostule. Ai prea multă încredere. Nu va conta niciodată.

Poate că medicamentele de amorţire nu erau o idee atât de rea. Orice ar putea respinge noroiul negru care se împrăştia în ea, eclipsând lumina pe care o iubea, acaparându-i încet mintea, un gând urât la un moment dat.

A auzit uşa deschizându-se şi a rămas sub pături în camera întunecată, ştiind că era doar Zen care o verifica.

Ar fi bine.

Bine, dar nu iubit. Niciodată iubit.

A inspirat pe gură, ţinând ochii închişi, lăsând totul să treacă. O să treacă. Indiferent cât de rău era, totul trecea.

Uşa s-a închis, iar ea a rămas aşa cum era, sperând să doarmă şi să uite de eclipsă.

Patul se înclinase aproape de şoldul ei şi ea chiar spera ca Zen să -i verifice pulsul şi s-o lase în pace pentru o vreme. Sora ei, datorită muncii pe care o făcea cu supravieţuitorii, se pricepea foarte bine să înţeleagă de ce are nevoie cineva la un moment dat. Întotdeauna fusese aşa, emfatică în ciuda faptului că era tăcută. Iar Zephyr avea nevoie de spaţiu pentru a lăsa să treacă lucrurile neplăcute fără ca acestea să atingă pe altcineva

Pătura s-a ridicat, iar un corp s-a aşezat în spatele ei.

Braţe puternice şi musculoase i-au înfăşurat talia, trăgând-o înapoi într-un corp mare şi dur, mirosul de sălbăticie şi de mosc pe care l -a recunoscut instinctiv îmbinându-i simţurile.

Ea a îngheţat, complet înţepenită, încercând să proceseze această evoluţie.

În toate proiecţiile ei asupra viitorului, şi avusese multe din

cauza imaginaţiei sale hiperactive, nu existase nici o posibilitate ca el să vină să o găsească. Întotdeauna a presupus că el va spune „drum bun”, o va lăsa în pace şi va continua să trăiască aşa cum a făcut-o întotdeauna.

Era ceva neaşteptat, iar ea nu ştia ce să simtă. Era fericită că el era acolo? Tristă? Furioasă? Resentimentară? Amară? Iubitoare? Ce simţea ea?

Îşi dorea ca emoţiile să fie ca florile, drăguţe şi cu coduri de culori, astfel încât să le poată alege pe cele pe care le dorea la momentul respectiv. Pentru unii, poate că erau. Nu şi pentru ea. Florile ei aveau spini, iar aceştia o făceau să sângereze.

Şi nu i-a scăpat din vedere că era prima dată când o ţinea aşa în braţe, căldura şi forţa lui solidă învăluind-o, mai bine decât păturile ei, trebuia să recunoască. Totuşi, nu se putea relaxa în el. Inima ei, oricât de rănită ar fi fost, îl recunoştea atât ca pe torţionarul ei, cât şi ca pe vindecătorul ei, iar ea îl lăsa să ducă lupta internă, prea obosită ca să se mai obosească. Voia să o ţină în braţe, tocmai acum? Ea îl lăsase, amintindu-şi de fiecare dată când nu o făcuse, de fiecare dată când o respinsese sau se îndepărtase când ea avusese nevoie de afecţiune.

Braţul lui s-a strâns în jurul taliei ei, strângând-o uşor, buzele lui sărutându- i pielea de sub gât. Celălalt braţ i l-a aşezat sub cap, lipindu-i corpul de el. El a inhalat locul în care gâtul şi umărul ei se întâlneau. I-a frecat uşor stomacul cu palma lui mare. I-a dat mici apăsări între ele.

Şi ura felul în care inima ei de trădătoare zvâcnea la mângâierile lui tandre.

„Mi-e dor de tine, curcubeu.”

Cuvintele lui aspre, cu vocea aceea profundă, au făcut-o să închidă ochii.

Nu. Nu. Nu.

El nu făcea asta. Nu.

Acesta nu era planul ei. El îi strica planul. Avea de gând să se complacă şi apoi să-i trimită o explicaţie înregistrată şi actele de divorţ. El nu trebuia să spună că îi e dor de ea, nu acum. Nu trebuia să-i spună curcubeu, nu acum. Şi cu siguranţă nu trebuia să o ţină în braţe ca şi cum ea ar fi contat pentru el, nu acum.

Ea a rămas ţeapănă, strângându-şi buzele.

„Vorbeşte cu mine, te rog.”

Nu.

Ea nu avea nimic de spus.

Mâna lui a coborât pe braţul ei, apucând-o de mână, răsucind inelul pe care ea îl avea pe deget, inelul pe care îl luase cu atâta speranţă. Şi-a împletit degetele, mâna lui aspră şi mare şi atât, atât de tandră cu a ei.

O ustura nasul.

Nu trebuia să facă asta.

„Îmi pare rău”, i-a şoptit el în gât.

Trebuia să se oprească.

Şi pentru ce îi părea rău? Pentru că a părăsit-o când ea avea optsprezece ani? Pentru că nu şi-a amintit de ea? Pentru că nici măcar nu încerca cu ei acum? Pentru că nu i-a acceptat dragostea şi nu a avut încredere în ea şi a păstrat distanţa? Pentru că a dus o viaţă care l -a împietrit până la punctul în care ea a sângerat pe sârmele ghimpate din jurul inimii lui? Nimic din toate astea nu a fost vina lui. Nu făcuse asta intenţionat. El era doar cine era, iar ea era cine era, şi poate, doar poate, nu erau meniţi să fie.

„Vorbeşte cu mine, curcubeu”, i-a murmurat el la ureche. „Te rog.”

Nu.

Trebuia să plece şi să nu le îngreuneze situaţia.

Ea a înghiţit, ţinând ochii închişi, memorându-l din nou cu toate simţurile ei.

„Nu ştiu cum mi-am pierdut ochiul”, a început el liniştit. „Memoria mea în jurul acelui moment... este un gol. Nu-mi amintesc dacă a fost un accident sau dacă cineva a încercat să mă omoare. Ar fi putut fi oricare. Nu-mi amintesc prea multe din acea parte.”

Zephyr se linişti, nesigur de ce o împărtăşea acum. Ea îl implorase pentru firimituri din el, iar el o respinsese iar şi iar. Şi deşi fata din ea simţea pentru el, femeia era nebună.

Ea a rămas tăcută.

„Ai făcut parte din amintirile mele, nu-i aşa?” o întrebă el încet, făcând-o să tremure ceva în ea. La naiba cu el pentru că o făcea să se simtă aşa.

„Da.” Ura felul în care vocea îi crăpa.

Ea a simţit uşurarea lui la răspunsul ei. „Am fost împreună?”

Ea a dat din cap în surdină.

„Ne-am despărţit?”

Nu. Nu au făcut-o.

„M-ai părăsit”, i-a spus ea, ţinând ochii închişi. „Mi-ai spus să aştept, că ai ceva să-mi arăţi, şi nu te-ai mai întors. Nu am ştiut de ce, până când nu te-am văzut la luptă. Acum, ştiu că trebuie să se fi întâmplat ceva, orice ţi-ar fi luat ochiul. Timp de zece ani, nu am ştiut. M-am întrebat dacă ai murit, dacă m-ai abandonat, dacă ţi-ai pierdut pur şi simplu interesul.”

Mâna lui i-a frecat burta. „Nu-mi amintesc.”

„Ştiu”, a răcnit ea. „E în regulă.”

Doamne, ura confruntările, dar cel mai bine era să clarifice totul acum.

„Eu…” a început ea, a înghiţit, a început din nou. „Nu ţi -am spus pentru că am vrut să facem tabula rasa, să vedem dacă te-ai putea îndrăgosti din nou de mine. În plus, nu am vrut să-ţi amintesc de orice ascunde creierul tău, să declanşez din nou vreo traumă.”

Doamne, a fost greu.

„Dar amândoi ne-am schimbat. Tu eşti un bărbat diferit, iar eu sunt o femeie diferită, şi în timp ce inima mea încă te iubeşte…”

„Zephyr-”

Cred că asta a fost încheierea de care aveam nevoie. Am încercat, şi nu a mers, şi sunt de acord cu asta. Serios, sunt. Dar trebuie să te las să pleci acum. Să merg mai departe. Poate să găsesc pe altcineva, să am familia pe care mi-am dorit-o mereu. Să te pun în amintirile mele şi…”

S-a trezit brusc pe spate, cu un Alfa foarte mare şi foarte intens deasupra ei, înghesuind-o cu braţele. „Mai spune asta o dată”, a provocat-o el, cu vocea lui având tăişul periculos al unei lame.

Zephyr a clipit, confuz.

S-a aplecat mai aproape, perindându-i şuviţele albastre cu degetele. „I-am tăiat mâna unui bărbat care ţi-a atins părul, Zephyr. Ce crezi că-i voi face unuia cu care *mergi mai departe?”*

I s-a tăiat respiraţia.

Ea nu anticipase acest lucru.

„S-ar putea să nu-mi amintesc de tine”, a şoptit el, buzele lui aproape de ale ei. „Dar acum eşti soţia mea. A mea. Şi aş scălda întregul oraş în sânge înainte să te las să schimbi asta.”

El era intens, prea intens, iar ea nu ştia cum să se descurce cu asta.

„A fost doar pentru şase luni”, i-a aruncat ea în faţă propriile cuvinte.

El i-a sărutat tăcut gâtul în semn de răspuns.

„Am semnat un contract”, i-a reamintit ea, urând felul în care inima îi bătea în coaste.

I-a apăsat un sărut pe nas. „Nu am terminat cu tine, curcubeu mic. Vino acasă.

„Şi când ai terminat cu mine?” Ea şi-a întors capul într-o parte. „Întoarce-te, Alpha”, îi spuse ea pe acest nume, ştiind că lui nu -i plăcea când o făcea. „Sunt obosită. E mai bine pentru amândoi dacă mergem mai departe.”

„Nu se va întâmpla”, a afirmat el cu fermitate, aşezându -se lângă ea, trăgând-o în braţe.

Ea a încercat să scape, el a ţinut-o aproape.

Şi era înnebunitor. Nu-i păsa deloc când ea se agăţase de el, dornică de tot ce-i arunca el în cale, fără nicio ruşine în felul în care îşi dăruia dragostea. Nu -i cruţase nici măcar o atingere când fusese cea mai vulnerabilă.

Tristeţea, durerea şi furia ei au fuzionat împreună. Voia să-i zgârie pieptul, să-l facă să sufere măcar o iotă din micile moduri în care o rănise, iar şi iar şi iar.

Nu. Îi va spune adevărul şi îl va lăsa să plece.

Zephyr s-a holbat la tatuajul său care se vedea de sub cămaşă.

„Mama ta mi-a spus despre alfajores.”

L-a simţit nemişcat în acel moment.

I-a ignorat răspunsul, povestindu-i în linişte despre întâlnirea cu mama lui, despre cele două zile petrecute împrietenindu-se cu ea şi despre cum îi vorbise despre Alpha. Nu i-a spus că l-a văzut la spital căzând, nu a vrut ca el să ştie că fusese martoră la ceva atât de privat pentru el.

A rămas tăcut o lungă perioadă de timp, analizând totul.

„Cum m-ai găsit?”, a întrebat el după mult timp, iar ea a suspinat.

„Am avut o prietenă la şcoală care locuia în zona ta. Ea mi-a povestit despre tine. Mă duceam să o văd şi ocazional te zăream. Asta a durat o vreme.”

„Deci m-ai urmărit?”

Tehnic, da. Dar intenţia ei nu fusese niciodată dincolo de curiozitate. Nici măcar nu se gândise să vorbească cu el şi cu siguranţă nu ameninţase liniştea lui sufletească.

Ea a rămas tăcută.

I-a sărutat uşor capul, i-a mângâiat spatele, strângând-o în forma lui mare. O înduioşa, şi asta funcţiona. Îşi simţea interiorul înmuiat. Dar o parte din ea, cea care dăduse şi dăduse şi spiralase, acea parte încă se oprise.

Sunteţi condamnaţi. Recunoaşteţi.

> > > >

Posibil să fi fost.

„Ar trebui să divorţăm”, a mormăit ea în pieptul lui, încercând pentru ultima oară să îl facă să plece. „Ţi-am spus tot ce ştiam. E gata. Nu mai ai curiozităţi de gestionat. Asta... asta nu va funcţiona niciodată. Am fost un prost să cred asta şi să merg după ea aşa cum am făcut-o. Hai să nu mai pierdem timpul, bine?”

„Nu te las să pleci, Zephyr.” Mâna lui pur şi simplu i-a urmărit şoldul, cuvintele lui fiind tandre în spaţiul dintre ei.

Bătăile inimii ei s-au intensificat. „Dar...”

„Ştii cum se face un curcubeu?”

Zephyr s-a încruntat. „Când lumina soarelui trece printr-o picătură de ploaie.”

„Viaţa mea a fost doar gri de când mă ştiu”, i-a spus el încet. „Furtuni de ploaie şi nori cu tunete care nu dispăreau niciodată. Tu ai filtrat prin asta, toate culorile strălucitoare şi exuberanţa şi *viata.* Şi norii sunt încă acolo, dar ochii mei nu pot părăsi curcubeul suficient de mult pentru a-i vedea. Tu ai schimbat lucrurile. Şi nu voi renunţa la asta, Zephyr. Nu *te* las să pleci. Scoate-ţi asta din cap chiar acum.”

Ochii îi ardeau.

Asta a fost frumos. Felul în care el o vedea era frumos. Şi, deşi era încă supărată pe el, l-a îmbrăţişat strâns, plângând în braţele lui, fără să ştie de ce, şi, pentru prima dată în memoria ei recentă, el a ţinut-o în braţe.

PARTEA 3
CORE

*

„Nu poţi salva oamenii,
nu poţi decât să-i iubeşti.”
-Anais Nin

Capitolul 24

Zefir

Ea nu s-a întors cu el în acea noapte.

Dar el a rămas peste noapte. A rămas toată noaptea, doar ţinând-o în braţe, lăsând-o să plângă, lăsând-o să îl lovească, dar fără să o îndepărteze de el. Ea a căzut într-un somn epuizat şi s-a trezit cu degetele lui mângâindu-i uşor spatele, cu obrazul ei pe pieptul lui, în timp ce el stătea treaz, pierdut în gânduri. Şi ceva s-a schimbat în dinamica lor din acea dimineaţă. Zephyr nu ştia dacă era vorba de faptul că ea începuse să se abţină, sau de faptul că el începuse să ofere mai mult, dar lucrurile nu rămăseseră la fel.

Şi ea a rămas cu sora ei în acea noapte, iar el a rămas cu ele, fără să o părăsească cât timp a fost trează, ştiind că era vulnerabilă şi lăsând-o să fie. A ieşit din camera ei cu el în braţe, pentru a o vedea pe Zen uitându -se la Criminal Minds, şi s-a aşezat lângă ea. Alpha a luat loc de cealaltă parte a canapelei, o conversaţie tăcută având loc între sora ei şi el, iar cei trei au urmărit un episod după altul. Când ea a adormit, el a dus-o înapoi în dormitor şi a plecat abia după aceea.

În dimineaţa următoare, s-a întors nu doar cu micul dejun, ci şi cu câinii, toţi ţinuţi în lesă într-o singură mână.

Bear, băiatul ei special, a văzut-o şi coada lui a început să se mişte neîncetat. În momentul în care au fost liberi, el a atacat-o cu dragostea lui, împingând-o pe podea şi lingându-i mâinile în timp ce ea îl îmbrăţişa.

„Se plângea acasă”, spuse Alpha ironic în timp ce se aşeza pe scaunul de lângă blatul din bucătărie. Ceilalţi doi câini se plimbau prin apartament, investigând noile mirosuri, Baron adulmecând-o pe Zenith în timp ce aceasta privea amuzată, iar Bandit îi dădea obişnuita lingere.

Hector a intrat pe uşa deschisă, verificând-o pe Zen înainte de a-i da din cap.

„Yo, Zee. Eşti bine?”

Ea i-a zâmbit, mângâindu-l pe Urs, care şi-a pus capul în poala ei şi a început să scoată sunete vesele, ca un motor care

trosneşte.

„Asta a fost viclean”, i-a spus ea lui Alpha, îmbrăţişând câinele. „Le-ai adus ca să mă tentezi să mă întorc.

Partea nevătămată a gurii îi tremura, plasturele de la ochi strălucind în soarele dimineţii.

Zen râse de pe margine. „Ei bine, oricât de romantic ar fi, trebuie să plec.” Ea şi-a pus eşarfa de mătase în jurul gâtului. „Apropo, mama şi tata vor să vorbească cu tine. Mai bine i-ai suna.” S-a uitat la Alpha. „Cumnatul.”

Alpha i-a dat din cap. „Cumnată.”

Asta a fost drăguţ.

Zen a părăsit apartamentul, iar Hector l-a urmat, lăsându-i singuri cu câinii.

„Ar trebui să-ţi inviţi părinţii la cină”, a sugerat Alpha, cu o sclipire răutăcioasă în ochii lui aurii.

„Spui asta doar ca să mă întorc.”

El nu i-a răspuns, dar avea dreptate. Totuşi, ea încă nu se simţea pregătită, aşa că a stat deoparte.

El a insistat. Mai devreme, ea fusese cea care îl ducea seara la serviciu, acum o aştepta în faţa salonului când termina, o conducea de acolo la apartament, lăsând-o la uşă cu un sărut dur. Fiecare zi era la fel, noua lor rutină. El îi aducea micul dejun şi câinii, o lăsa la serviciu, o lua şi repeta. În fiecare zi încerca să o convingă să meargă acasă cu el şi, de fiecare dată când ea refuza, el nu renunţa.

Era ciudat, acest Alfa care refuza cu înverşunare să o lase să plece, unul care o lăsa încet să intre în această nouă inimă a lui. Zi după zi, până când Zen i-a spus să îi mai dea o şansă. Aşa că s -a dus acasă. Era la fel, dar se simţea diferit. Poate că ea se simţea altfel.

Leah s-a bucurat să o vadă, spunând că casa era prea goală fără ea acum. Nala era fericită să o vadă, spunând că nimeni nu îi aprecia mâncarea ca ea. Şi Alpha, el a fost fericit să o vadă acolo, nu a spus nimic, dar i -a dus geanta în dormitorul principal.

Şi-a sunat părinţii şi i-a invitat la cină în weekend. A sunat-o pe Amara şi i-a spus câteva noutăţi. Apoi s-a dus în vechea ei cameră şi s-a întins în pat.

Asta era chestia cu un episod depresiv. De obicei îşi revenea,

dar uneori, nu. Uneori, o schimba suficient de mult pentru a o observa. Uneori, voia doar să se holbeze la perete şi să lase totul să treacă, indiferent cât de bine păreau să meargă lucrurile.

O greutate s-a urcat pe pat cu ea.

Urs.

El s-a văitat încet şi s-a întins lângă ea, iar Zephyr a zâmbit, mângâindu-i blana moale.

„Crezi că vom fi bine?”, l-a întrebat ea liniştită.

El şi-a lipit capul de stomacul ei.

„Nu ştiu unde mă voi duce de aici.”

Braţele i-au alunecat pe sub genunchi şi gât, ridicând-o uşor.

„Deocamdată, te duci în dormitorul nostru”, a declarat soţul ei aspru, purtând-o prin uşa alăturată şi lăsând-o pe pat.

Zephyr a sărit o dată înainte de a se aşeza, privindu-l cum închide uşile şi îşi scoate vesta largă pe care o purta acasă, privindu-i muşchii cum i se ondulează în timp ce se dezbracă şi se îndreaptă spre pat. Ea se dădu înapoi instinctiv, nu văzuse niciodată această parte a lui, ochii ei observându-i cicatricile, tatuajele, muşchii, totul.

Şi-a pus mâinile lângă capul ei, cu un singur ochi concentrat asupra ei. „Acum dormi aici.”

Zephyr a înghiţit în sec. „Faci asta doar ca să mă atragi înapoi.”

„Bineînţeles că sunt.”

Zephyr i-a susţinut privirea şi s-a prăbuşit. Era obosită. Întorcându-se pe o parte, s-a uitat pe uşile înalte de sticlă care dădeau spre balcon, a ascultat sunetul cascadei ţâşnite şi al animalelor şi l-a simţit alunecând în spatele ei.

Ea a dormit cu greu toată noaptea, iar el a ţinut-o strâns, fără să o lase să iasă o singură dată din cercul braţelor lui, pentru o singură dată dându -i şi dându-i şi dându-i, în timp ce ea doar lua şi se umplea singură.

***

Căldura era cea care o trezea dimineaţa. Zephyr se simţea ca un furnal, transpirată, încolăcită împotriva unui corp foarte

fierbinte, fierbinte la propriu. A gemut, întorcându-şi gâtul ca să vadă şi să creadă de fapt că se afla în dormitorul principal, unde soţul ei o cărase *(o cărase!)* după ce o adusese înapoi acasă.

El dormea.

S-a întors cât de uşor a putut pentru a nu-l trezi, luându-l în lumina dimineţii.

Dormea, cu plasturele de piele pe noptieră, cu partea cicatrizată a feţei încă încruntată în permanenţă, dar cu cealaltă parte relaxată, mai blândă, cu sprânceana nu atât de severă ca atunci când era treaz. Zephyr a cronometrat pe îndelete fiecare detaliu al lui, coborând de la faţă în jos, pe gât. Cicatricea mare se întindea în jos, peste pectoralul drept, terminându-se chiar sub coaste, unde o aglomerare mai mare de ţesut se vindecase împreună, aproape ca şi cum cineva ar fi tras un cuţit în jos şi i l - ar fi înfipt în coaste. Tatuaje tribale decorau în jurul cicatricilor, aproape ca şi cum le-ar fi văzut şi ar fi decis să le evidenţieze pe corpul său. Tatuajele nu aveau o formă sau un scris anume, ci doar desene.

Alte cicatrici mai mici îi presărau trunchiul. Zephyr le-a numărat. Nouă. Atât de multe cicatrici.

L-a atins tandru pe cel de lângă abdomenul lui uşor, înduioşându-se, întrebându-se din nou cât de greu trebuie să fi fost pentru el nu doar să supravieţuiască, ci să supravieţuiască singur în timp ce conducea un trib al său. Chiar dacă era supărată pe el, era lăudabil.

„Atingerea ta.” Vocea lui, profundă şi granulată din cauza somnului, a speriat-o. Ea îşi trase mâna înapoi, dar el i-o smulse cu reflexe fulgerătoare, punând-o din nou pe cicatrice. Ochiul lui auriu s-a deschis somnoros, celălalt fiind închis de ţesutul pestriţ, iar ea s-a minunat din nou de faptul că el o lăsa să vadă sub pielea lui.

„Atingerea mea?”, a întrebat ea, îndemnându-l să termine propoziţia.

Una dintre mâinile lui mari s-a ridicat, mângâindu-i partea laterală a obrazului. „Nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit atingerea ta. I-ai oferit unui om înfometat un ospăţ în fiecare zi, până când a uitat cum se simte foamea, şi apoi i l-ai luat.”

Doamne, vorbea ca băiatul pe care îl cunoscuse cândva. Tânărul Alpha îi spusese cele mai frumoase lucruri, i le şoptise în

particular, în timp ce el rămăsese încă un dur pe străzi.

„Îmi pare rău că te-am uitat”, îi spuse el liniştit, iar Zephyr absorbi momentul, sinceritatea lui, blândeţea lui, atingerea lui.

Ea i-a mângâiat cicatricea. „Nu e vina ta.”

El s-a aplecat spre ea, sărutând-o tandru. „Vom face să meargă?”

A fost prima dată când i-a cerut, şi nu i-a spus, să se întoarcă.

„Dacă spun că vreau să plec?” i-a ciugulit nasul.

„O să te ţin în pat.”

O bulă de râs îi scăpă din piept. „Şi ce vei face?”

El nu a răspuns, doar a tras -o sub el şi a prins-o în braţele lui masive, corpul lui cocoţat peste ea în timp ce îşi apleca capul, sărutându-i gâtul uşor, coborând până la joncţiunea umărului ei, unde era foarte sensibilă. „Te voi ispiti.”

Zephyr a chicotit, ţinându-se de părţile lui, înclinându-şi gâtul pe spate. „Cu scula ta magică?”

I-a simţit partea stângă a gurii ridicându-se.

Telefonul ei bâzâind din lateral a făcut-o să se uite peste el.

„Sunt mama”, i-a spus ea, apucând telefonul şi împingându-l la o parte, chiar dacă el nu s-a clintit.

„Zephyr”, vocea mamei ei a venit prin difuzor devreme şi luminos.

Alpha şi-a aplecat capul, trăgându-i bluza de pijama în jos cu dinţii, strângându-i sânii în palmele lui masive. Ce naiba făcea?

„Bună dimineaţa, mamă”, a salutat-o Zephyr pe mama ei, capul ei lovindu-se de pernă în timp ce el strângea un sân, lingând sfârcul celuilalt cu o mişcare a limbii. Mătasea lui scurtă a contribuit la senzaţie, frecându-i pielea sensibilă. Ea şi-a înfipt degetele în părul lui, ţinând telefonul în celălalt.

„De ce m-a sunat doamna Billie de la bloc şi mi-a spus că ai fost cu sora ta săptămâna trecută? L-ai părăsit pe soţul tău?” Speranţa din vocea mamei ei era cu adevărat incredibilă. Zephyr se întreba ce ar fi spus mama ei dacă ar fi aflat că soţul ei se înfrupta în prezent din sânii ei de parcă acesta ar fi fost singurul lui scop în viaţă.

El i-a tras sfârcul cu dinţii, iar ea şi-a muşcat buza, reţinând sunetul care i se ridica în gât, în timp ce îşi lua răsuflarea pentru a-i răspunde mamei sale.

„Nu, mamă”, a răsuflat ea, încercând să pară cât se poate de

normală. „Lui Zen doar îi era dor de mine. Nu era obişnuită să locuiască singură – aşa că am decis să o vizitez pentru câteva zile.”

„Ce-a fost asta?”

Acela era soţul ei, chinuind-o, muşcându-i carnea sânilor, sugându-i sfârcurile adânc în gură, făcând lucruri foarte, foarte rele cu limba în timp ce ea zăcea pe pat, desfrânată sub el. Sexul fusese întotdeauna ceva la care se pricepeau, chiar şi atunci când el se abţinea. Se întreba cum va fi acum, când el i-o va da.

„Nimic”, i-a răspuns ea mamei sale. „Doar plimbam câinii.”

De ce mâinile lui coborau şi îi depărtau picioarele?

L-a oprit, doar ca să vadă o sclipire în ochii lui în timp ce îi rupea chiloţii chiar din mijloc.

„Bine”, a spus mama ei, cu sunetul cuptorului cu microunde în spatele ei. „Cel puţin faci puţină mişcare.”

Zephyr se uită în sus la tavan, starea ei de spirit scăzându-i.

„Mamă, te sun imediat”, a deconectat ea, cu maxilarul strâns.

Alpha s-a uitat la ea, cu sprânceana stângă tăiată confuz.

Zephyr se uită în jos la coapsele ei, coapse pe care le ţinea deschise, coapse cu celulită pe care mama ei îi spusese foarte bine intenţionat să le tonifieze. De obicei, nu se lăsa afectată de astfel de lucruri, dar cu episodul depresiv şi nesigur din care îşi revenea, era uşor să vadă defectele şi să creadă ceea ce toată lumea încerca să îi dea de mâncare.

A încercat să-şi închidă picioarele, doar că el i le-a ţinut în loc.

„Crezi că sunt frumoasă?”, l-a întrebat ea, cu adevărat curioasă ce va spune el. Nu credea că este după standardele societăţii, dar îi plăcea cum arăta.

Alpha a sărutat-o pe montul ei. „Ce s-a întâmplat?”

„Nu mi-ai răspuns la întrebare.”

„Cred”, se aşează el confortabil, înclinându-i soldurile şi deschizând-o, privind-o cu acea privire aurie. „Eşti atât curcubeul meu, cât şi comoara mea la sfârşit. Şi nimic- *muşca* -nu va- *linge* -nu va- *suge* -compara.

El a câştigat.

„Tu eşti frumuseţea întortocheată, eu sunt bestia, îţi aminteşti?” Respiraţia lui fierbinte a trecut peste ea. „Acum lasă această bestie să te mănânce.”

Alpha a întins-o larg, lingând-o de sus până jos, limba lui

păcătoasă în timp ce o lovea de carnea ei.

Zephyr stătea întinsă pe spate, mâinile ei apucându-i capul, lăsându-l să o facă să se simtă cea mai frumoasă femeie din lume.

Capitolul 25

Zefir

Avusese loc o altă crimă şi, de data aceasta, părul lui Alpha fusese găsit la locul faptei.

Zephyr se uită uimită la soţul ei din maşină, punându-se la curent cu ceea ce pierduse de când nu mai mergea la biroul lui.

Se îndreptau spre unul dintre cluburile lui Alpha din oraş, iar vechea ei cerere de a se întâlni cu unele dintre fetele lui fusese în sfârşit îndeplinită.

Nu ştia dacă retragerea ei îl afectase atât de mult, dacă îi dusese cu adevărat dorul, sau dacă era doar faptul că devenise o companie convenabilă, orice ar fi fost, el încerca. Fizic, emoţional, el încerca şi asta însemna totul pentru ea. Încă nu era cel mai vorbăreţ, dar îşi petrecuse ultimele câteva zile dorind cu adevărat să stabilească o legătură cu ea. O chestionase despre trecutul lor, îi povestise despre urmările rănii sale şi despre recuperarea care a urmat, o lăsase să-l vadă aşa cum nu-l văzuse până atunci, iar ea aprecia asta. Să ia masa cu ea, să se uite la seriale înainte să o ducă la culcare şi să mănânce cu ea în oraş deveniseră unele dintre lucrurile lui preferate. Ştia că îşi lua timp din programul său încărcat pentru a i-l oferi, iar asta, mai mult decât orice, o făcea să se simtă preţuită.

În unele nopţi, îşi folosea degetele sau jucăria şi îi aducea o plăcere la care ea nici măcar nu se putea aştepta. În unele nopţi, folosea limba şi dinţii lui. Dar el îi făcea plăcere şi apoi o ţinea în braţe până când dormeau, fără să încerce să – şi găsească propria eliberare cu ea. Nu ştia dacă era din cauză că plecase după ultima dată când făcuse asta, sau dacă era altceva, dar el încerca să o lase să intre şi ea vedea asta. Cu toate acestea, rămăsese un pic precaută, inima ei nefiind încă complet vindecată după ce fusese respinsă de mai multe ori.

Şi îi era dor să-l aibă în ea, dar el se ţinea complet departe. Ea nu ştia de ce. Dar îi plăceau celelalte părţi care veneau odată cu Alpha 3.0, aşa cum se referea ea la această nouă fază a lui. Înainte, ea vorbise şi el ascultase, răspunzând ocazional. Acum, ea vorbea, el se implica un pic, o încuraja să vorbească mai mult. El

încă mai era morocănos în preajma oamenilor, dar în particular, a început să se relaxeze, lăsând-o să vadă o altă latură a lui pe care o păstrase până atunci.

„Mai întâi spermă, acum păr”, a spus Hector din faţă, de unde conducea el, Victor fiind pe partea pasagerului. „Asta a luat-o razna.”

Zephyr îşi privea soţul uitându-se pe fereastră, pierdut în gânduri, iar ea îşi muşcă buza, frica invadând bula de fericire pe care şi-o făcuse în ultima săptămână. Un criminal în serie din oraş îi înscenase soţului ei o serie de implicaţii grave – şi faptul că nu aveau nicio idee despre el. Era cineva care dorea puterea lui Alpha sau cineva din trecutul lui? Şi dacă era cineva din trecutul lui, Alpha îşi amintea măcar de el? O, Doamne. Ochii ei au zburat la cicatricea de pe faţa lui.

„Cicatricea ta”, a spus ea cu voce tare. El şi-a întors faţa într-o parte ca să o vadă, mişcându-şi gâtul în întregime, deoarece ea stătea la periferia plasturelui lui pentru ochi şi în afara liniei lui vizuale.

„Ce?”, a întrebat el, cu partea stângă a feţei serioasă.

„Ar putea criminalul ăsta...” a tras de timp şi şi-a închis gura, dându-şi seama că fraţii de faţă ar putea să nu ştie despre faptul că el nu -şi amintea nimic. A înghiţit în sec. „Mai târziu.”

El a luat-o în considerare, înainte de a-i da un scurt semn din cap.

„Suntem aici”, a anunţat Victor, iar ea a privit afară, concentrându-se asupra prezentului.

Erau în zona industrială. Mai exact, se aflau în aceeaşi parcare în care venise să-l vadă luptând cu câteva săptămâni în urmă în arena mai mare.

Alpha a coborât din maşină şi a venit lângă ea, ridicând -o de şolduri şi lăsând-o jos, chiar dacă purta blugi şi nu o rochie. Şi-a dat seama că îi plăcea să facă asta, ajutând-o să iasă şi să intre în maşină cu puterea lui, făcând-o să se simtă mai mică şi mai în siguranţă lângă el.

„Mulţumesc”, i-a zâmbit şi a văzut cum ochiul lui a rămas pe gropiţa ei.

Punându-şi mâna mare pe talia ei, el a condus-o la depozitul unde fusese lupta. În noaptea aceea, cu nervii şi tumultul ei

emoţional, ea nu observase clădirea de lângă depozit. Nu era nimic care să indice că era altceva decât o clădire oarecare, nimic în afară de un semn cu neon pe uşă pe care scria *Club 69”.*

Cât de original.

Zephyr şi-a dat ochii peste cap la semn şi a intrat în spatele lui Hector care conducea din faţă, Victor urmându-i în spate, gâfâind când a văzut interiorul.

Oricum şi-ar fi imaginat ea că arată un club al lumii interlope, cu siguranţă nu seamănă deloc cu acesta. Întregul depozit fusese transformat într -un club de noapte elegant, desprins dintr-un film cu mafia din anii '80. Zona deschisă avea pardoseală din lemn, barul lung din capăt era lustruit şi stivuit, iar scaunele confortabile erau aliniate pe ambele părţi ale ringului de dans central. Un set de scări ducea la ceea ce ea presupunea că era zona VIP, acoperită cu sticlă, de pe ambele părţi. Întregul spaţiu era îmbrăcat în maro şi roşu elegante, iar ea nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Din ceea ce văzuse despre gusturile soţului ei în materie de design interior, acestuia îi plăceau decorurile extravagante.

În timpul zilei, era aproape gol, cu câteva femei care stăteau la bar şi vorbeau.

Zephyr a recunoscut-o imediat pe Jasmine.

Cealaltă fată se întoarse să se uite la ei şi îi dădu lui Zephyr un zâmbet. „Ei bine, uite cine este. Domnul şi doamna Villanova în casă!”

Nu avea de gând să mintă, îi dădea cele mai mari emoţii să audă asta.

Celelalte doamne care stăteau cu Jasmine – două dintre ele – s-au întors să o privească curioase. O altă fată stătea într-o parte, iar Zephyr a privit cum Hector se îndrepta spre ea.

„Faci un tur?” a întrebat Jasmine, cu chipul ei frumos tatuat cu trandafiri frumoşi deasupra maxilarului.

Zephyr a dat din cap. „Am vrut să cunosc... fetele.”

Sprânceana lui Jasmine îi atinse linia părului înainte să scuture din cap. „Nu sunt toate aici. Acelea sunt Irina şi Katelin. Veniţi, o să vi le prezint.”

Zephyr o urmă pe cealaltă femeie în timp ce Alpha se ducea să vorbească cu un alt tip din spatele barului, poate managerul.

Cele două femei aşezate, poate puţin mai în vârstă decât ea, o studiau curioase.

„Nu eşti ceea ce ne aşteptam”, a afirmat Katelin, privind-o de sus în jos, dar nu într-un mod răutăcios. „Eşti… mică.”

Zephyr a râs. „Eu sunt. Eu sunt Zee.”

„Mă bucur să te cunosc, Zee”, a spus Irina cu un accent puternic. „Trebuie să spun că este neobişnuit pentru tine să ne cunoşti.”

Zephyr a ridicat din umeri. „Am vrut doar să învăţ despre acest loc şi despre AV de la voi, doamnelor. Să înţeleg mai bine afacerea din moment ce sunt un străin, ştii tu.”

Dacă li se părea ciudată, erau suficient de politicoase încât să nu lase să se vadă. A petrecut următoarele câteva minute vorbind cu femeile, înţelegând mecanismele interne ale imperiului soţului ei, aflând majoritatea poveştilor lor şi realizând cât de bucuroase erau să lucreze sub paza lui AV.

Jasmine, a aflat ea, fusese proxenetă de tatăl ei de când avea doisprezece ani, timp de aproape un deceniu, până când a încercat să plece şi el a bătut-o până aproape de moarte. Alpha a găsit-o şi a trimis-o la SLF, iar după aceea a făcut-o ochii lui pe străzi pentru plată.

Irina era liber-profesionistă şi fusese violată de doi bărbaţi care o luaseră într-o maşină. Ea a sărit din vehiculul în mişcare când şi-a dat seama că are nevoie de protecţie, dar nu vrea un proxenet. Aşa că venise la AV.

Katelin făcuse parte din Sindicat, lucrând ca sclavă umană de la vârsta de opt ani, până când un domn bogat a cumpărat-o. L-a ucis pe bărbat, şi-a schimbat numele şi a fugit în AV.

Zephyr şi-a dat seama, de asemenea, în timp ce vorbea cu ei, că nu toţi lucrătorii sexuali lucrau la fel. Katelin, de exemplu, avea un bărbat cu care îşi petrecea timpul pentru bani, iar apoi era liberă să se bucure de viaţă aşa cum dorea. Irina, pe de altă parte, venea la club de două ori pe săptămână pentru a agăţa clienţi. Jasmine nu lucra sexual deloc.

„În nopţile de luptă”, i-a spus Irina, sorbind apă cu gheaţă, „este deosebit de bun pentru afaceri. Arena este chiar alături. După luptă, oamenii vor să bea, să vorbească, să cheltuiască mai mulţi bani. E plin în perioada aceea”.

La naiba.

Zephyr se întreba dacă toţi oamenii din industrie aveau astfel de poveşti îngrozitoare, dacă toţi erau supravieţuitori ai unor traume imense pe care le mascau cu afacerea sexului. Asta o făcea să realizeze cât de norocoasă fusese în viaţa ei, cât de privilegiată fusese să se nască din părinţi buni care avuseseră grijă de ea, să aibă o soră care o iubea şi apoi să găsească un bărbat care să o placă suficient de mult încât să îi simtă lipsa atunci când ea nu mai era.

Dimensiunea a ceea ce Alpha făcuse pentru ele a lovit-o atunci. Le dăduse acestor femei posibilitatea de a alege, dar mai important, le dăduse oamenilor care se uitau mereu peste umăr siguranţă şi speranţă. Iar ea nici măcar nu putea să înţeleagă cum trebuie să se simtă, să poată dormi noaptea fără să -şi facă griji pentru siguranţa fizică, să ştie că există o ieşire dacă o doresc.

Era norocoasă şi, stând în compania unor femei care nu fuseseră norocoase, îşi dorea să facă ceva pentru ele. Dar nu ştia ce ar putea face. Nu se pricepea decât la coafură şi, într-o oarecare măsură, la gătit. Ce ar putea face pentru ele care să le ofere puţină bucurie, o amintire fericită? Nu ştia.

O mână musculoasă a alunecat în jurul taliei ei, înălţimea scaunului punând – o aproape la acelaşi nivel cu soţul ei.

„Ai terminat?” a întrebat el, cu vocea adâncă şi întunecată.

Ea a dat din cap, oferindu-le doamnelor un mic zâmbet. „Vă mulţumesc că aţi vorbit cu mine.”

I-au dat din cap şi i-au făcut semn cu mâna în timp ce Alpha a luat-o din nou de şolduri, punând-o pe picioare, şi a condus-o afară.

„Mulţumiţi?” Au ieşit în parcare, mult mai aglomerată cu oameni pe partea cealaltă acum. Zephyr privea curios.

„Ce se întâmplă?”

„Este o seară de luptă”, a spus Hector din lateral, alăturându-se lor. „Se încheie semifinalele înainte de confruntarea finală.”

Stai, a fost un fel de turneu? „Este pentru un titlu sau ceva?” Zephyr nu se uitase niciodată cu adevărat la sport la televizor, aşa că nu ştia cum funcţionează asta.

Hector a chicotit. „E pentru supravieţuire. Majoritatea tipilor care se bat nu sunt acolo de bunăvoie.”

Stai, ce? Îşi ridică privirea spre Alpha, cu ochii pe intrarea în arenă. „Ce înseamnă Hector?”

Alpha a suspinat. „Luptătorii sunt deţinuţi de... oameni. Ei îi antrenează şi apoi se fac pariuri la fiecare luptă. Deoarece nu există reguli, de obicei se termină cu moarte.”

Stomacul i s-a înfundat.

Se uită la bărbaţii din faţa intrării, încercând să vadă dacă poate vedea ceva din acea dinamică. Îl recunoscu pe tipul pe care îl numiseră Ravager noaptea trecută, cel care rupsese gâtul unui băiat în câteva secunde. Stătea într -o parte, în boxeri şi vestă, cu părul blond ca gheaţa nelalocul lui în oraşul tropical, cu ochii aţintiţi spre ceva în depărtare. Un alt luptător în pantaloni scurţi stătea lângă doi bărbaţi în costum, părând servil.

„Băiatul ăla vrea moartea”, a arătat Hector spre luptătorul tăcut. „Ravager este una dintre cele mai brutale maşini de ucis din circuit. Şi la cum stă băiatul, ştie şi el asta.”

Puţul era adânc. Nu ştiuse, nu se gândise că există o întreagă industrie care prosperă din afacerea morţii.

„Şi de ce mai lupţi?” S-a uitat la Alpha, încercând să înţeleagă de ce îşi risca viaţa astfel de fiecare dată când nu era forţat de cineva să o facă.

A ridicat un umăr lat. „Mi-am dobândit reputaţia prin luptele de stradă din copilărie. Şi ocazional trebuie să urc în ring pentru a trimite un mesaj.” I-a aruncat o privire grea cu un ochi. „Să nu te pui cu mine sau cu ce e al meu.”

Dacă încerca să îi distragă atenţia, reuşea.

S-a scuturat de ultima replică şi de semnificaţia din spatele ei, urmărind conversaţia. „De asta erai în ring în nopţile trecute? Sau mă evitai pe mine şi te băteai?”

După cum i s-a încordat spatele, ea a ştiut că era vorba de cea din urmă variantă.

Ea a suspinat. „Cel puţin nu va trebui să te întorci din nou la Inelul Morţii.”

Pauza lui i-a făcut inima să tresară şi nu într-un sens bun. „Ce?”

„Trebuie să intru în ring. Încă o dată pentru turneu.”

Plumbul îi infuza venele. „De ce? De ce?”

„Pentru că am luptat deja şi am câştigat”, a chicotit Alpha uşor

din bărbie, vorbind la fel de dezinvolt despre lupta până la moarte cum vorbea despre părul ei. „Renunţarea acum va trimite un mesaj greşit.”

„Dar…”

Strânsoarea lui pe bărbia ei se înăspri. „Aşa funcţionează lumea mea, Zephyr. Mesajul pe care îl trimiţi este omul care eşti. S-ar putea să fiu soţul tău aici, dar afară? Eu sunt Alfa. Aşa că voi lupta în acel ring, iar tu, draga mea soţie, vei sta în faţă ca data trecută şi mă vei încuraja, arătând tuturor că poate eşti mică, dar nu eşti slabă.”

Zephyr se holbă la el, cu inima bătându-i în piept, şi îşi întoarse privirea pentru a-l găsi pe Ravager privindu-i. Dacă ceea ce spunea Alpha era adevărat, el avea să se lupte în curând cu maşina de ucis, iar ea avea să asiste la tot.

Capitolul 26

Alfa

Să audă de cumnata sa în timpul zilei a fost o surpriză.

Alpha îşi şterse faţa cu prosopul, sudoarea curgându-i pe piept când sunetul telefonului îl întrerupse în mijlocul antrenamentului. Cu lupta care se apropia, ştiind că adversarul său va fi Ravager, Alpha se pregătea pentru prima dată după mult timp.

A ridicat telefonul, punându-l la ureche, ochiul cicatrizat mâncându-l de senzaţia fantomatică din cauza transpiraţiei.

„Cumnată”, a salutat el, curios de ce l-ar fi sunat pe el şi nu pe Zephyr pentru ceva. Singurul lucru la care se putea gândi era SLF.

„Cumnat”, răspunse Zenith, tonul ei serios făcându-l imediat să se concentreze.

„Ce este?”, a întrebat el, cu o strângere de inimă în piept la gândul că soţiei sale i se putea întâmpla ceva. Acesta putea fi singurul motiv pentru care ea părea atât de sumbră.

„Tocmai am ajuns acasă şi am găsit un plic”, l-a informat ea. „Îţi este adresat.”

La naiba.

De ce naiba i-ar fi trimis un bilet lui Alpha prin Zenith, dintre toţi oamenii? Jasmine, el putea înţelege. Zephyr de asemenea. Dar să lase un bilet pentru Zenith, la ea acasă, nu avea niciun sens.

Alpha a privit în jurul centrului de antrenament, cel pe care îl avea pentru luptători în districtul industrial de lângă arenă. Era la aproximativ cincisprezece minute de locul unde locuia ea.

„Poţi, te rog, să mi-l aduci?”, a cerut el. „S-ar putea să fie urgent.”

Zenith a fost de acord şi el i-a spus adresa, a închis şi s -a dus la vestiar să se schimbe, cu mintea plină de întrebări.

Telefonul i-a sunat din nou, de data aceasta soţia lui.

„Rainbow”, a pus-o pe difuzor, trăgându-şi blugii. „Să înţeleg că te-a sunat sora ta?”

„O, Doamne, e aceeaşi chestie cu plicul negru?”, se grăbi vocea ei, dulce şi feminină. „Crezi că ştie ceva despre ADN-ul tău de la ultima scenă? Te vei întâlni cu el? Nu vreau ca poliţiştii să încerce

să te aresteze pentru ceva ce nici măcar nu ai făcut aşa…”

„Respiră”, a poruncit el, o fărâmă de amuzament încolţindu-se în el, în ciuda evoluţiei sumbre.

O auzea cum îşi trage răsuflarea, suflând în alta, şi simţea mişcarea buzelor lui la ea. Ea făcea asta de multe ori, făcea lucruri fireşti care făceau ceva în el să se uşureze, deşi nu ştia dacă ea ştia asta. De când o adusese înapoi, ea fusese puţin mai rezervată, se abţinuse suficient de mult pentru ca el să simtă asta, şi la naiba dacă asta nu-l făcea să se simtă ca naiba. Dar, de asemenea, a aprins un foc în el – să o facă să-l iubească din nou, la fel de deschis, la fel de complet cum o făcuse ea, şi să alunge toate îndoielile din mintea ei. El era cel cu probleme de încredere între ei, nu ea.

„Spune-i lui Zen să citească biletul când ajunge acolo”, a sugerat soţia lui după ce s-a calmat puţin.

S-a încordat instinctiv. Nu-i plăcea ca cineva să ştie despre incapacitatea lui de a citi cuvinte mici. Nu ştia de ce era aşa, dar reuşea să desluşească semnele de pe panourile publicitare şi afişele mari suficient de bine pentru a înţelege ce citeau, dar încercând să se concentreze pe caractere mai mici îl durea capul. Şi nu era vorba de vederea lui, pentru că vedea clar atât de aproape, cât şi de departe cu un singur ochi. Era doar o altă particularitate legată de ochiul lipsă pe care nu o mai înţelegea.

Nu ştia de ce îi spusese că nu ştie să citească, când santinelele lui erau singurele persoane care ştiau despre asta. Poate că instinctele lui ştiau în adâncul sufletului că ea merita încrederea lui, poate că el fusese prea încăpăţânat ca să asculte de ele.

Ura să aibă încredere în oameni.

Dar începuse să aibă încredere în Zephyr, iar ea avea încredere deplină în sora ei. Şi oricum nu avea de ales. Hector era plecat din oraş, aşa că îl condusese unul dintre ceilalţi băieţi ai lui, iar el era sigur că nu avea de gând să-i dea biletul să-l citească. Nu, Zenith era un pariu mai bun.

„Bine”, i-a spus el, închizând, apoi şi-a dat seama că poate nu ar fi trebuit să fie atât de brusc cu ea. Asta a fost doar modul în care el a fost cu toată lumea.

Suspinând, şi-a băgat telefonul în buzunar şi a ieşit în parcare în amurgul care se lăsa, întunericul invadând un capăt al

orizontului, alungând ziua.

Cineva a ieşit din clădirea de antrenament în spatele lui, venind să stea lângă el.

Ravager.

Alpha îl cunoscuse cândva, luptase cu el când era mai tânăr pe străzi. Băiatul plin de ură o canalizase şi devenise o armă care făcea industriei o grămadă de bani.

„Adrik”, îl salută Alpha pe numele său real, întrebându-se cum poate avea cineva un păr alb atât de natural.

„Alpha”, a spus bărbatul periculos din partea sa, pocnindu-şi din încheieturi. „Nu trebuia să intri în turneu de data asta, nu cu mine în ring.”

Alpha evitase cu siguranţă asta. Adrik era probabil singurul om care putea profita de avantajul său asupra lui Alpha în ring, chiar dacă era mai slab şi cu câţiva centimetri mai scund. Era un alt băiat al străzilor, străzi mult mai dure în ţara sa natală, şi crescuse ca o forţă de luat în seamă atunci când urca în ring.

Alfa a rămas tăcută.

Adrik îşi răsuci inelul de pe mâna stângă, ţinându-şi privirea înainte. „Nu vreau să te omor, Villanova. Şi nu sunt pregătit să mor. Sunt lucruri pe care trebuie să le fac. Datorii pe care trebuie să le... plătesc.”

Alpha şi-a concentrat atenţia asupra bărbatului. Va trebui să facă mai multe cercetări despre el. Dosarul pe care îl avea era vechi – el avea dosare despre toţi cei pe care îi considera destul de importanţi în lumea interlopă – şi, în mod clar, se produseseră unele schimbări de atunci până acum.

Alpha şi-a păstrat tonul deliberat uşor. „Soţiei mele nu i-ar plăcea dacă te-aş lăsa să mă atingi. E posesivă.”

Adrik a chicotit, ducându-şi sticla de apă la gură. „Eşti norocos. A mea m-ar tăia în bucăţi cu prima ocazie.”

Interesant. Foarte interesant.

„Deci niciunul dintre noi nu moare”, a declarat Adrik. „Gândeşte-te cum vom face asta fără să ne aruncăm numele în noroi. Gândeşte-te la asta.”

Şi s-a întors în clădire, lăsându-l pe Alpha să mediteze la cuvintele lui. Avea dreptate. Trebuia să existe o cale prin care să arunce lupta fără să-şi distrugă reputaţia.

În timp ce se gândea, un taxi argintiu a intrat în parcare, cumnata lui ieşind din spate. Era cu adevărat surprins de cum reuşiseră surorile să trăiască în oraş fără niciun mijloc de transport personal. Zephyr, ştia el, pur şi simplu nu ştia să conducă, mai ales pentru că nu tăcuse din gură despre cât de mult se temea să conducă într-o noapte când Hector aproape lovise o maşină din lateral. Despre Zenith, nu ştia nimic.

Frumoasa tânără s-a apropiat de el, cu faţa serioasă, în timp ce scotocea în geantă, scoţând plicul.

„Citeşte-l pentru mine, te rog”, i-a cerut el, i-a văzut ochii întunecaţi îndreptându-se spre plasturele de la ochi înainte să înţeleagă. Fată deşteaptă.

Ea a rupt clapa plicului şi a scos un bileţel, exact ca cele pe care le primise el.

„E timpul să ne întâlnim”, a citit Zenith cu voce tare, cuvânt cu cuvânt, din bilet. „Consideră asta o politeţe. Dacă vrei adevărul, la miezul nopţii la Old Town Pier. Vino singur. Nu te voi mai contacta.”

Alpha ştia exact care era locul acela. Chiar lângă râu, vechi, abandonat, un loc în care nimeni nu mai mergea de când o mică inundaţie îl distrusese cu ani în urmă.

Ar putea fi o capcană. Din câte ştia el, ucigaşul era cel care îi trimitea bileţelele, dorind să-l atragă la locul respectiv. Dar instinctul îi spunea altceva. Instinctul lui ştia că era vorba de un om despre care nu reuşise niciodată să obţină un dosar, pentru că omul era un mit şi exista chiar în umbrele după care fusese numit.

Luând biletul de la Zenith, ştiind că nu putea conduce el însuşi, dar nu putea să-şi ia oamenii, se uită la cumnata sa. „Poţi să conduci?”

Zenith a clipit surprins, luat prin surprindere de cererea lui. „Um. Da.”

El a dat din cap. „Bine. Am nevoie să mă duci la locaţie.”

S-a uitat la ceasul ei de mână. „Cu traficul, o să dureze două ore să ajungem acolo. Este în celălalt capăt al oraşului.”

Apoi ar fi avut timp să cerceteze locul. „Vino la complex. Vom pleca după ■ -Z II cină.

Îl pusese pe şoferul său înlocuitor să-i ducă la complex, prea multe lucruri îi treceau prin cap, întrebările pe care le amânase

apăreau. Ieri, primise o vizită de la departamentul de omucideri de la Trident, care îl interogase cu privire la locul în care se afla în momentul crimelor şi de ce ar fi vrut cineva să -i însceneze asta. Alibiurile lui fuseseră solide pentru cele mai multe dintre ele, iar poliţiştii fuseseră pe statul lui de plată, dar cu siguranţă îl irita faptul că un nemernic umbla prin oraşul lui nu numai că îi vâna pe oamenii pe care îi proteja, dar îi şi înscenase sistematic asta.

Zephyr îi întâmpină pe terasă, oferindu-i surorii ei cu ochii mari un tur al locului în timp ce el făcea duş şi pregătea masa pentru masa lor, câinii stând în jurul bucătăriei – Baron ignorându-i pe toţi, aşa cum făcea întotdeauna, Bear, ca fraierul care devenise, uitându-se la Zephyr de parcă ar fi atârnat de lună, iar Bandit mestecând un sutien nou pe care îl furase din dulapul ei, acesta fiind de un albastru care se asorta cu noul ei păr.

Întotdeauna îi plăcuse părul ei, ondulat şi suficient de lung pentru a -şi înfăşura mâna de două ori, cu mici franjuri care o făceau să pară adorabilă atunci când zâmbea, ceea ce se întâmpla aproape tot timpul. Dar a observat că zâmbetele ei nu erau toate la fel. Uneori, ea zâmbea oamenilor din politeţe, chiar şi atunci când nu voia, pentru că era drăguţă, spre deosebire de el, care uitase cum e să zâmbeşti până când ea a înţepat bestia din el. Uneori, zâmbea când plângea, şi plângea al naibii de mult, spre consternarea lui, iar zâmbetele acelea îi făceau întotdeauna gura să tremure în moduri în care el ar fi vrut să o imobilizeze cu buzele. Uneori, zâmbetul ei era răutăcios şi obraznic, verdele din ochii ei ieşind mai mult în evidenţă decât marole, gropiţa din obrazul ei adâncă, iar acel zâmbet îl făcea să vrea să o întoarcă şi să o pocnească peste fund.

Şi apoi a zâmbit blând, cel care era preferatul lui, cel care îl lovea în piept pentru cât de tandru era. Blândeţea nu era ceva cu care Alpha să fi fost familiarizat de foarte mult timp. Viaţa lui fusese brutală şi urâtă şi monstruoasă, numai muchii aspre şi răni sângerânde şi interese egoiste, iar ea, ea era numai blândeţe şi lumină şi generozitate. Simpla ei existenţă era o dovadă suficientă că exista bine în lume, că dincolo de durere, suferinţă şi întuneric, exista bucurie sub forma unei femei mici.

Chiar dacă nu-i plăcea că-şi schimbase părul într-un albastru

„trist”, cum îi spusese ea. Spera să şi-l schimbe din nou, pentru că văzând şuviţele îl făcea să – şi amintească cum aproape o pierduse din cauza încăpăţânării lui.

Au încheiat cina, Zephyr şi Zenith stând mai mult de vorbă, povestindu-i despre copilăria lor şi diverse pozne din tinereţe. Pentru prima dată, stând alături de cele două femei în timp ce se certau în glumă, înconjurat de mâncare bună şi de bois-ul său, Alpha a simţit cum îl cuprinde un sentiment de familie. Îşi dorea asta de atâta timp în adâncul sufletului şi, în cele din urmă, începuse să creadă că nu o va avea niciodată. La început, fusese faptul că nu trebuia să mănânce singur, că putea împărţi masa cu cineva. A fost să stea pe canapeaua lui mare, cu prezenţa ei lângă el şi să se uite la ceva cu căldura ei lipită de el. Se întorsese acasă şi fusese întâmpinat nu doar de lemnul lui, ci şi de bucuria ei sinceră de a-l vedea. Puţin câte puţin, ea schimbase lucrurile în viaţa lui, puţin câte puţin, într-un mod în care el nici măcar nu-şi dăduse seama că se întâmpla, până când se oprise. Iar acum ea era o parte din sângele lui, vitală pentru funcţionarea lui.

Nu a vrut niciodată să-i spună, dar cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face pentru ei şi pentru relaţia lor fusese să plece. Îl zguduise suficient de tare încât să-l facă să deschidă ochii şi să-şi dea seama că o viaţă cu ea era ceva ce -şi dorea, un viitor cu ea era ceva ce tânjea.

Erau extraordinare micile lucruri pe care ea continua să le adauge vieţii lui.

Singura problemă acum, cel puţin din partea lui, era fizică.

Era o amantă uimitoare, conştientă de ceea ce voia şi vocală în a cere, complet abandonată în felul în care îl accepta pe el şi plăcerea ei. Şi la naiba dacă lui nu-i plăcea să-i facă plăcere, să audă acele mici zgomote şi cereri puternice, să-i vadă trupul tremurând şi răsucindu-se când venea şi îl uda, să-i simtă sânii plini în mâini şi s-o guste iar şi iar. Îi plăcea la nebunie.

Dar el voia mai mult şi nu ştia cum să obţină asta. Nu se putea întoarce la modul în care au fost la început. Se abţinuse în atât de multe feluri, iar asta îi dăduse controlul de care avea nevoie.

Acum, însă, voia să o aplece peste masă, să o tragă de păr şi să i-o tragă până când picioarele mesei crăpau de presiune. Voia să termine în ea şi să împingă înăuntru orice spermă care scăpa,

asigurându-se că rămâne acolo, marcând-o din interior spre exterior. Forţa dorinţei sale l-a speriat, suficient cât să-şi dea seama că ar putea să-şi piardă controlul şi să o rănească grav, iar el nu ar putea trăi cu el însuşi dacă ar face asta. Era mult mai mică decât el, suficient de strâmtă încât împingându-şi penisul în ea îl făcea mereu să-şi dea seama că ar putea s-o sfâşie dacă ar merge tare. Nu mai era detaşat.

„Cred că mama îl acceptă”, i-a indicat Zenith în timp ce ştergeau vasele. „Mi – a spus că vrea să organizeze o nuntă adevărată pentru voi doi. Uită de broască.”

Zephyr a suspinat. „Vrem o nuntă?”

Asta l-a enervat. „Nu pleci,” vocea lui a devenit mai mult un mârâit.

Ea i-a aruncat o privire, una cu care se obişnuise în ultima vreme, una care spunea că nu era sigură dacă nu ar trebui să *meargă mai departe.* Ca şi cum el ar fi lăsat-o. Dacă ar fi încercat, ar fi ştiut ce înseamnă să urmăreşti. El avea un plan pregătit pentru orice eventualitate. Pur şi simplu ar apărea peste tot şi ar ucide pe oricine ar vrea ea să *meargă mai departe*. Ura termenul ăsta. Ea îi dăduse totul şi ar fi fost al naibii dacă o lăsa să o facă din nou cu altcineva. Totul era al lui. Ea era numai a lui.

Alpha a ignorat privirea, adresându-se lui Zenith. „Ar trebui să plecăm.”

Zenith îşi atârnă geanta pe umăr, gata de plecare.

Alpha s-a aplecat, înclinând faţa adorabilă a soţiei sale cu degetele, punându-şi degetul mare în mica adâncitură, adorând cum degetul lui se potrivea de parcă şanţul fusese făcut pentru el. I-a sărutat cu putere gura umflată, spunându-i foarte clar ce părere avea despre faptul că ea ar fi avut măcar ideea unei alternative, şi s-a îndepărtat.

Ea s-a uitat la el, cu pupilele umflate şi ochii uşor ameţiţi. „Ai grijă de tine.”

I-a dat o lovitură sub bărbie şi a plecat.

Zenith era un şofer prudent.

A condus încet, dar constant până la locaţie, rămânând mai mult singură şi concentrându-se pe drum. Cele două ore au zburat, cu Alpha pierdut în gândurile lui şi Zenith în ale ei, liniştea fiind confortabilă.

Debarcaderul a apărut la vedere, lumina lunii sclipind peste apele întunecate ale râului, doar o veche magazie de bărci care rămăsese intactă. Cu câteva decenii în urmă, fusese o rută comercială aglomerată de transporturi şi altele asemenea cu oraşele care urmau râul. După inundaţii, se făcuse un doc mai bun, mai nou, mai durabil, în cealaltă parte a oraşului, iar acesta fusese abandonat. Alpha nu mai fusese niciodată acolo, dar, în timp ce se uita în jur, îl cuprinse un sentiment sinistru de déjà-vu, ca şi cum ar mai fi fost în acest loc.

„Rămâneţi în maşină. Încuie uşile. Dacă nu mă întorc în cincisprezece minute, condu înapoi”, a instruit-o el pe tânăra fată, înarmându-se cu cuţitul său de încredere în cizma stângă şi cu un pistol de rezervă la brâu, chiar dacă nu era cineva căruia să-i placă armele. Cu viziunea lui, împuşcarea cu precizie a unei ţinte în mişcare aproape că nu se întâmpla niciodată, dar la mică distanţă, funcţiona destul de bine.

Zenith s-a uitat în jurul zonei abandonate şi a dat din cap cu reticenţă. „Fiţi atenţi.”

A ieşit, asigurându-se că încuie uşile în urma lui, un pic mai liniştit din moment ce întregul vehicul era antiglonţ. Odată încuiat, ar fi fost imposibil să pătrundă înăuntru.

Era timpul să se întâlnească cu omul care îi lăsase plicurile negre.

Nu văzuse pe nimeni în zonă în timp ce se îndrepta spre debarcader şi se sprijini de el, rămânând cu ochii pe maşină şi cu urechile ciulite pentru orice alt sunet în afară de cele obişnuite. Sunetul râului, al vreunui animal din pădurea de dincolo, al motorului maşinii, acestea erau singurele din jurul lui.

Să stea pe digul abandonat din una dintre cele mai rele zone ale oraşului la miezul nopţii nu era ideea lui de întâlnire. Dar nenorocitul era prudent, ca să nu spun mai mult, dacă era cine îl bănuia Alpha.

Alpha se sprijinea de peretele de lemn a ceea ce fusese cândva o magazie de bărci, privind râul luminat de lună care intra în pădure şi dispărea. Aproape că şi-ar fi dorit să fumeze, doar pentru a avea ceva de făcut în timp ce aştepta. Încercase în adolescenţă, cu un cip pe umăr, dar nu reuşise niciodată.

Scoţându-şi cuţitul, a început să îl învârtă între degete, aşa cum

ar face un elev cu un stilou. Dar era un truc de antrenament pe care îl învăţase după ce se rănise, când cicatricea de pe mâna dreaptă îi trăgea de muşchi. Răsucirea ajuta muşchiul să rămână mobil şi agil. De asemenea, îl ajuta să se simtă mai în largul lui, ştiind că cuţitul pe care îl avea de la şaptesprezece ani era încă cu el.

Dintr-o dată, părul de pe ceafă i s-a înţepenit.

Cineva a fost acolo.

Alpha nu s-a uitat în jur, ci s-a concentrat pe celelalte simţuri, încercând să afle unde era prezenţa.

Animal? Nu. Om. Ochi.

La dreapta? La dreapta? Nu.

Stânga.

Aproape?

Nu, la câţiva metri distanţă.

„Domnule Villanova”, vocea liniştită de la câţiva metri în stânga lui i-a confirmat bănuiala. Se uită în lateral cu dezinvoltură, nevăzând nimic altceva decât umbra întunecată a unei umbre la marginea magaziei de bărci.

„Shadow Man”, a salutat el, menţinându-şi vocea la nivel. Mitul. Singurul pe care îl cunoştea şi de care toată lumea din lumea interlopă stătea departe. Se spunea că dacă Omul Umbrelor te cheamă, nu mai auzi de tine niciodată. Spera din tot sufletul să nu fie adevărat în cazul lui.

„În bilet scria să vii singur”, spuse fără inflexiuni vocea, cu un uşor accent pe care nu-l putea localiza.

Alpha a ridicat din umeri. „Nu pot conduce cu ochiul rău. Ai vrut să ne întâlnim?”

A fost tăcere timp de un minut lung, un minut lung în care Alpha s-a uitat la râu, ţinându-şi urechile deschise. Un uşor foşnet înainte ca vocea să revină. „Criminalul vrea să-ţi însceneze ceva.”

Alpha a pufnit. „Asta e evident.”

„A făcut o înţelegere cu Sindicatul.”

Ce?

Alpha se uită într-o parte, reuşind să distingă doar o siluetă înaltă. „Ce fel de afacere?”

„El trebuie să le livreze ceva, iar ei îl vor ajuta să te doboare.”

Interesant. Nu auzise ca organizaţia să facă afaceri cu ucigaşi

necinstiţi.

„De ce îmi spui mie despre asta?” a întrebat Alpha, mâncărimea din ochi înrăutăţindu-se.

O brichetă s-a aprins, arătând carnea de pe o mână înmănuşată, înainte de a se stinge din nou.

„Faptul că tu conduci oraşul se potriveşte scopului meu în marea schemă a lucrurilor.”

Avea un scop? Alpha nu şi-a exprimat întrebarea. Nu ştia nimic despre acest om, iar asta făcea din el o carte sălbatică cu care nu ştia cum să se descurce.

„Deci criminalul lucrează pentru Sindicat?” a verificat Alpha.

„Ucide pentru că îi face plăcere”, a clarificat bărbatul. „Organizaţia este doar un mijloc pentru atingerea unui scop... locul tău în naraţiune.”

„Vorbeşti ca şi cum ar exista o imagine mai mare.”

Un chicotit sec. „Întotdeauna există.”

Discuţia a fost interesantă, ca să nu spun mai mult. „Ştiţi cine este criminalul?”

„Da.”

Alpha a aşteptat să completeze golul, dar nu a făcut-o. „Şi nu vei spune?”

Bărbatul a aşteptat o clipă. „Sună-l pe fratele tău din Tenebrae. Câinele lui sub acoperire are informaţii care te vor ajuta.”

Alpha se încordă, cuţitul rămânându-i în mână. Legătura lui cu Dante nu era de notorietate, la fel ca şi faptul că Dante îl trimisese pe unul dintre oamenii lui, Vin, sub acoperire în organizaţie cu câteva luni în urmă. Cine naiba era tipul ăsta?

„Asta a fost tot?” Alpha a încercat să îşi stăpânească furia, foarte supărat pe răspunsurile criptice. Nu era acolo ca să joace orice joc al minţii cu care venea tipul ăsta. „Ăsta e adevărul pe care voiai să mi-l spui?”

O mică pauză. „Nu-ţi aminteşti, dar acest criminal este acelaşi om care ţi-a luat ochiul cu ani în urmă.”

Plumbul îi umplea venele. Alpha se îndreptă la înălţimea sa maximă, făcând un pas mai aproape de silueta care nu se mişca. „De unde naiba ştii tu? Cine este el?”

Bărbatul nu a răspuns.

Ce naiba? Asta era ceva personal. Omul ăsta ştia că nu -şi

amintea, ştia cine era ucigaşul şi ştia că el fusese aceeaşi persoană care îl distrusese pe Alpha. Şi tot nu a spus nimic.

Serios iritată, Alpha a înaintat spre el, gata să îl bată măr dacă asta era necesar pentru a obţine nişte răspunsuri.

„Nu aş face asta în locul tău.”

Tonul a fost cel care i-a dat de gândit – calm, clar, letal. Orice om care rostea o ameninţare cu acel calm straniu, în timp ce un om ca Alpha venea la el, însemna afaceri.

Alpha a rămas la marginea umbrelor, reuşind să distingă silueta care îşi băga mâinile într-un fel de buzunare ale jachetei.

„Am de gând să aflu cine eşti, Omul Umbrelor.” Alpha vorbea serios. Avea de gând să facă un dosar întreg despre tipul ăsta şi să -l distribuie fiecărui şef din lumea interlopă pe care îl cunoştea.

Vocea a venit din nou, de data aceasta cu amuzament, un cuvânt înfricoşător înainte să dispară.

„Încearcă.”

Capitolul 27

Zefir

Faptul că ucigaşul era acelaşi om cu cel care îi provocase soţului ei orbirea parţială şi o cicatrice urâtă o înfiorase pe Zephyr mai mult decât lăsa să se înţeleagă. Însemna că, oricine ar fi fost, avea o răzbunare împotriva lui Alpha de suficient timp încât să încerce să-l ucidă şi, când nu reuşise, să ucidă pe alţii şi să-i însceneze asta.

Alpha nu vorbea prea mult despre acest personaj Shadow Man, iar Zen nici măcar nu ştiuse că cineva fusese acolo, deşi se uitase tot timpul. Dar, dacă era să îl credem, rahatul era în toi.

Alpha fusese pe muchie de cuţit de la acea întâlnire, mai întunecat, mai tăcut, cu un nor deasupra capului pentru care ea nu prea îl învinovăţea. Până în acel moment, avusese speranţa că rănile sale fuseseră cauza unui accident ciudat. Dar acum, ştiind că nu fusese aşa, că fusese intenţionat, ştiind că altcineva ştia despre asta în timp ce el nu-şi amintea, îl măcina de viu, iar ea simţea pentru el.

Chiar şi mama ei observase şi fusese îngrijorată de faptul că fusese plecat când veniseră la cină, iar mama ei nu-l plăcea deloc.

Zephyr îl privea în timp ce stătea întins pe pat, plasa acoperindu -i parţial formele fără cămaşă, cu telefonul pe difuzorul de lângă el, cu ochii holbaţi în spaţiu.

„Ei bine, Vin a găsit ceva”, a spus vocea suavă a lui Dante prin difuzor. În fundal, ea auzea gâlgâitul unui bebeluş. Probabil că vorbea cu Tempest în jurul lui. Era drăguţ.

„Ascultă”, a spus Dante după o mică pauză. „Mă gândeam să zbor până acolo în weekend. Să discutăm asta personal. Mai ales cu Omul din Umbră implicat. Nu ştim de unde ştie ce ştie şi e mai bine să fim atenţi, mai ales că nu ştim ce joc joacă. Nu este o coincidenţă că a fost în contact cu Morana şi acum vine la tine cu informaţii utile, dar selective. Nu am încredere în el.”

Alpha a dat din cap, încolăcindu-şi o mână în spatele capului, cu bicepsul bombat de mişcare. „Sunt de acord cu asta. Am o luptă vinerea asta”, l-a informat el pe Dante, privirea lui îndreptându-se spre ea pentru a-i vedea reacţia. Ea îşi păstrase

faţa neutră, cu stomacul înnodat de viitoarea lui luptă.

„Super”, a glumit Dante. „Mi-ar plăcea să particip.”

„Sigur”, a fost de acord Alpha, iar Zephyr a ascultat cu plăcere, dându-şi seama că, deşi ezitanţi, fraţii lucrau unul în jurul celuilalt pentru a găsi un teren comun fără a fi evidenţi în legătură cu asta. *Bărbaţii.*

„Apropo, Morana l-a hărţuit pe Tristan să vă viziteze casa”, râse Dante. „A fost obsedată de staţiunile de lună de miere în ultima vreme, iar Tristan i-a spus că locul tău arată ca unul.”

Alpha a mormăit. „Nu e o nenorocită de staţiune pentru luna de miere.”

Într-un fel a fost. Nu că ar fi avut loc prea multe momente din luna de miere. Mooning, da. Luna de miere, nu.

Tempest a bolborosit nişte prostii în limbaj copilăresc, iar Dante i-a suflat pupicuri înainte de a reveni la telefon, cu un zâmbet evident în voce. „Acesta a fost modul meu politicos de a-ţi spune că nu-l va lăsa pe Tristan să vină singur de data asta. De asemenea, voi aduce” – Dante a vorbit cu o voce de copil, clar către fiica lui, iar Zephyr *s-a topit* – „mica mea prinţesă adorabilă. Am anxietate de separare zilele astea. Asta înseamnă că mama copilului meu”- a strigat Dante în depărtare, clar către Amara-”soţia mea va veni şi ea cu noi.”

„Eşti biciuit”, râse Alpha.

„Şi fericită”, a fost de acord Dante, fără nicio ruşine în voce. „Deci două cupluri, doi copii şi cinci agenţi de securitate. Vom ateriza vineri după-amiază.”

„Voi aranja preluarea”, a confirmat Alpha.

„Bine. Transmite-i dragostea mea lui Zephyr.” Şi acum sufla în zmeură.

Alpha s-a uitat la ea. „Îi voi transmite salutul tău.”

„Am spus, dragostea mea.”

„Du-te dracului.”

Soţul ei a închis cu Dante chicotind.

Zephyr rânji, urcându-se în pat şi ajustând plasa în timp ce Alpha stingea luminile telecomandate.

Era încă la limită, chipul îi era un nor întunecat de teamă, mintea îi era preocupată de prea multe lucruri pe care şi le amintea sau nu.

Ea s-a urcat pe el.

Simţise că se deschide din nou în faţa lui, puţin câte puţin, rezervele ei scăzând cu tot ceea ce el avusese de înfruntat de-a lungul zilelor, şi tot asigurând-o că nu pleacă nicăieri. Ea nu voia să plece. Şi voia să fie un lucru în minus pentru care el să-şi facă griji. De când se întorsese, lucrurile dintre ei evoluaseră. Cu el ştiind adevărul despre trecutul lor, chiar şi limitat cum era, şi ea acceptând şi devenind complet de acord cu faptul că el nu şi -l va aminti niciodată, lucrurile au devenit mai bune. Deşi el a încercat să pună întrebări despre relaţia lor scurtă, dar puternică de acum un deceniu, Zephyr l -a făcut să înţeleagă că poate era mai bine să lase totul în urmă, mai ales că mintea lui uitase în mod deliberat anumite lucruri, cel mai probabil din cauza traumei. Îi spusese să aibă încredere în ea şi, deşi el avea probleme cu încrederea, ea simţea că el încerca să renunţe la asta.

I-a îndepărtat părul de pe faţă, l-a încălecat, i-a scos plasturele de pe ochi, expunând ţesutul cicatrizat de dedesubt. Îi plăcea că el o lăsa să-l vadă aşa, în ceea ce simţea el că era cel mai urât. Idiotule. Urâtul lui era frumosul ei.

Aşa cum făcea în fiecare seară, i-a apăsat mici săruturi pe cicatrice, începând de la linia părului, trecând peste ochi, coborând pe obraz, până la colţul gurii. De obicei, el se întorcea şi îi prelua buzele în acel punct, dar Zephyr se săturase de el încercând să ţină partidele lor de amor sub control. Îl voia, aşa cum era el, brutal şi crud, şi avea să-l aibă.

Ocolindu-i buzele, a coborât, urmărind cicatricea cu buzele, coborând pe partea laterală a gâtului lui, mai jos, peste pieptul lui musculos, cu păr rar, până la capătul unde cineva îi răsucise cuţitul în lateral. A sărutat-o, oferindu-i toată dragostea şi atenţia pe care le merita, dorindu-şi să fi fost alături de el când a trebuit să se vindece. Limba ei a trecut peste sfârcul lui şi i-a auzit respiraţia întretăiată, boxerii înghesuindu-se uşor.

Zâmbind, Zephyr a coborât mai jos, urmându-i linia abdomenului, muşchi pe care se chinuise să-i dobândească de-a lungul anilor, atât prin lupte, cât şi prin antrenament. L-a lins de-a lungul liniei, asigurându-se că părul ei îi urmăreşte trunchiul cu mişcarea ei, adăugând senzaţie pentru el. Mâna lui a înfăşurat-o o dată, fără să o oprească, dar lăsând-o să ştie că poate.

Ea a simţit lungimea lui tare pe sânii ei şi i-a scuturat, lăsându-l să simtă cum se mişcă în jurul penisului său.

„La naiba”, a scos el, mâna lui strângându-se puţin în jurul părului ei, iar ea a zâmbit, repetând acţiunea. Mâinile ei i-au tras pantalonii scurţi în jos, limba ei urmărindu-i oblicul proeminent, în jos, acolo unde ieşea în sus, lung şi gros şi tare, cu o venă proeminentă pe partea inferioară.

Zephyr l-a strâns între sânii ei mari, ştiind că lui îi plăcea imaginea, iar şoldurile lui s-au mişcat automat, alunecând în spaţiul creat de ea. La una dintre mişcările lui ascendente, ea i-a sărutat capul, lăsându-şi sânii în pace, şi a lins îndelung vena de pe arborele lui, gura salivându-i să îl guste, în timp ce cealaltă mână a lui a ajuns la părul ei, flexându-se în timp ce o lăsa pe ea să stabilească ritmul.

L-a apucat, i-a luat capul în gură, a lins fanta unde picura deja, gustându-i esenţa pentru prima dată. Şi apoi l-a luat pe gât.

El a gemut, iar ea şi-a ridicat privirea, văzându-i gâtul cum i se încorda, în timp ce capul i se înfigea în pernă.

A fost o senzaţie ameţitoare, văzându-l pe această bestie de bărbat destrămată de buzele ei.

Ea a închis ochii şi a început să îi facă sexul oral al vieţii lui, adăugând mâinile la mişcarea de sus în jos, alternând între răsucire şi înghiţire, supt şi lins, oferindu-i cât mai multe senzaţii, stimulată de mâinile lui în părul ei sau de zgomotele care îi ieşeau din gât.

Una dintre mâinile lui îi părăsi scalpul, iar ea deschise ochii, privindu-l cum îi atingea fundul, degetele lui găsindu-i pliurile unde era deja udă. Se întrebase ce anume o excită atât de mult când îi dădea în cap. Să fi fost sentimentul de putere sau un simplu răspuns biologic, mental sau fizic? Zen îi spusese că exista un nerv care mergea direct de la cerul gurii unei femei la vagin, şi poate că în cazul ei era foarte sensibil, pentru că soţului ei îi făcuse o felaţie.

Dintr-o dată, a tras de ea cu forţa unui singur braţ şi, înainte ca ea să clipească, era călare pe faţa lui, cu scula lui în gură, iar mâinile lui o întindeau peste el.

A fost *fierbinte.*

Nu mai făcuse 69d până atunci.

A tras-o în jos peste gura lui pricepută, părul lui facial frecându-i interiorul coapsei în cea mai delicioasă fricţiune, limba lui sorbind-o cu un zgomot puternic, obscen, care a făcut-o să geamă în jurul lui. Era ciudat, dar incredibil, să îl simţi făcând ceva pentru ea, să reacţionezi la asta şi să îl simţi pe el reacţionând la asta făcând altceva, ca o buclă nesfârşită de senzaţii, care se termina unde a început ea şi se termina unde a început el. Un yin şi un yang sexual.

I-a desfăcut obrajii, degetul mare mângâindu-i bobul de trandafir în timp ce o mânca, făcând-o să se strângă tare în jurul lui.

„A mai fost cineva aici?”, a întrebat el în coapsa ei, muşcându-i interiorul când ea s-a ridicat pentru a lua aer.

„Nu”, a oftat ea.

S-a întors să o devoreze, futând-o cu limba şi frecându-i clitorisul alternativ, făcând-o să miaune şi să geme în jurul penisului său, vibraţiile gâtului ei împingându-i excitaţia mai sus.

Nu ştia cât timp a durat, cât timp au rămas aşa, conectaţi prin trup şi minte, reacţionând la răspunsurile celuilalt, stimulând şi fiind stimulaţi simultan. Dar, după o vreme, el i-a băgat degetul mare în fund în timp ce îi sugea clitorisul, iar ea a ejaculat, simţindu-se plină, invadată şi stăpânită, senzaţia fiind ciudată şi tabu, terminaţiile nervoase arzându-i în tot corpul. Şi-a îndepărtat capul de carnea lui, ţipând din cauza orgasmului, cu unghiile înfipte în muşchii coapselor lui solide, proprii ei muşchi tresărind şi strângându-se în jurul capului lui, în timp ce încet-încet îşi revenea din senzaţie.

El s-a îndepărtat, dându-i o palmă peste fund, făcând-o să ţipe.

„Întoarce-te”, a instruit-o el, iar Zephyr, fără oase, a reuşit cumva să se întoarcă şi să stea cu faţa la el. El i-a tras picioarele de o parte şi de alta a şoldului său, privind-o intens. „Ia-mă înăuntru.”

Inima ei a început să bată din nou, realizând că, pentru prima dată, el o va lăsa să fie faţă în faţă cu el. Înainte, totul fusese din spate, fără să se lege atât de intim ca acum. El o lăsa să intre.

În tăcere, ea l-a înclinat şi a alunecat în jos, simţind întinderea în păsărica ei, gâfâind în timp ce cobora centimetru cu centimetru. Uitase cât de uriaş se simţise el în ea, cum o

despărţise până când ajunsese la fund.

„Iisuse”, a blestemat el, mâinile lui apucându-i şoldurile, capul ei căzând pe spate în timp ce arsura plăcută o cuprindea din nou. În cele din urmă, el era complet înăuntru, împingând atât de adânc încât ea a simţit pulsul lui în pieptul ei.

„Curcubeu”, a strigat el, iar ea s-a uitat în jos, încurcând din nou privirile cu ale lui, văzând întinderea lui aşezată în faţa ei, cicatrici şi muşchi şi tatuaje şi bărbat, toate ale ei.

„Călăreşte-mă.”

Ea şi-a pus mâinile pe pieptul lui şi s-a conformat, rotindu-şi şoldurile experimental pentru a vedea cum se simte, strângându-şi clitorisul pe el.

Atât de bun.

Şi-a muşcat buzele, simţindu-se sexy, excitată, simţindu-se ca o zeiţă în timp ce îl călărea încet, crescând treptat ritmul, încercând diferite mişcări, înţelegând care le aducea cea mai mare plăcere. El îi ţinea sânii, îi trăgea de sfârcuri, se juca cu ei. Le-a plesnit, le-a tras, le-a răsucit, fiecare acţiune făcând- o să strige şi să se strângă ca o menghină în jurul lui. La un moment dat, când ea a obosit, el a schimbat poziţia şi i -a pus picioarele peste umerii lui, fără să se despartă niciodată, întinzându-i coapsele până când ea s-a simţit încordată, dar unghiul a făcut-o să vadă stele.

A venit din nou.

El a pus-o în mâini şi în genunchi, trăgându-i părul la spate şi lovind-o cu ciocanul, ritmul lui crescând, rezistenţa lui consistentă, iar ea şi-a dat seama că nu şi-a dezlănţuit niciodată întreaga forţă asupra ei.

„Mai tare”, a implorat ea ca şi înainte, iar de data aceasta, el i-a răspuns. „O să te rănesc.”

„Nu o vei face”, a argumentat ea, întorcându-şi gâtul pentru a-l vedea. „Nu sunt fragilă. Acum fute-mă ca şi cum ai vorbi serios.”

I-a tras capul înapoi, aproape înclinându-l cu susul în jos, şi a sărutat-o, şoldurile lui accelerând ritmul doar uşor. Nu era de ajuns.

„Gândeşte-te la mine *mergând mai departe”,* a folosit ea în mod deliberat termenul pe care el îl ura. „Uită-te la mine acum, în mâini şi genunchi pentru tine, exact aşa cum îţi place tie, şi ia-mă. Ia-mă ca şi cum aş fi a ta.”

„Eşti a mea”, a mârâit el, muşcându-i o parte a gâtului într-o mişcare care a făcut-o să se agaţe de aşternuturi.

„Atunci arată-mi. Nu-l simt.”

El a *răbufnit.*

El a împins-o în pat, imobilizând-o complet, şi s-a aplecat spre urechea ei. Să nu mă urăşti mâine, când vei fi prea dureroasă ca să stai jos.

Şi Zephyr şi-a dat seama în ce măsură se reţinea.

Nu se putea mişca, nu putea reacţiona, nu putea face nimic altceva decât să stea acolo cu şoldurile în aer şi să înghită, forţa loviturilor lui făcând patul să scârţâie, puterea din spatele fiecărei lovituri făcând-o să bată cu pumnul în cearşafuri, unghiul fiecărei lovituri făcând-o să delireze în timp ce marginea disconfortului se spirala cu plăcerea care îi făcea dinţii să clănţăne, corpul să tremure şi mintea să rămână în gol. Nu era nimic altceva decât senzaţie, atârnând în timp ce el o călărea, suficient de tare încât nici măcar nu mai recunoştea sunetele pe care le scotea.

Ea a venit din nou. Şi din nou. Şi încă o dată. La nesfârşit, corpul ei tresărind şi negurile dilatându-se în spatele pleoapelor, mintea ei devenind complet amorţită la orice altceva în afară de reacţiile din corpul ei, inima trosnindu -i în piept, pofta ei frenetică, dragostea ei infinită, viaţa ei a lui.

Probabil că a leşinat, pentru că următoarele câteva minute au fost goale. Şi-a revenit culcată pe burtă, cu el lângă ea, cu pieptul zvâcnindu-i în timp ce o privea cu acea unică privire aurie, degetele lui împingându -i sămânţa înapoi în corpul ei.

La naiba.

„Nu mă părăsi din nou, curcubeu”, a vorbit el încet în spaţiul dintre ei. „Nu ştiu dacă îmi voi aminti vreodată ceva. Nu ştiu dacă ceea ce simt este iubire. Nu ştiu ce-mi rezervă viitorul. Dar ştiu că te vreau lângă mine. Ştiu că nu vreau să te uit acum.”

Zephyr s-a topit, inima i s-a înmuiat. I-a apăsat un sărut moale pe buze. „Nu plec nicăieri, frumosule. Te-am iubit ca un băiat şi te iubesc ca o fiară. Tot ce eşti tu a fost întotdeauna iubit de mine.”

Au împărţit aerul pentru un moment lung. „Îţi aminteşti când ţi-am spus că inima mea era o cicatrice moartă?”

„Hmm.”

„Îl simt cum pompează din nou cu tine. Sângele meu vital.

Micul meu curcubeu.”

Iar el era al ei. Cu cuvintele lui încălzind-o până la os, Zephyr a dormit cu soţul ei lângă ea.

Capitolul 28

Zefir

Trei zile mai târziu era încă inflamată.

Si soţul ei? El a fost *mulţumit.*

J J >

Îi surprindea frecvent o privire satisfăcută pe faţă şi, acum că teama lui de a o rupe trecuse, trebuia să-l îndepărteze pentru a-şi lăsa păsărica să se vindece. Cu rezistenţa lui, îi făcuse un număr.

A ieşit pe punte, tresărind uşor la durere, simţind exact unde şi cât de adânc şi cât de tare fusese el cu fiecare pas. Câinii – toţi cu excepţia lui Baron, despre care era convinsă că pur şi simplu o ura – au urmat-o pe urmele ei, încercând să o adulmece în plus faţă de noaptea trecută, probabil pentru că simţeau mirosul de Alfa peste tot pe ea.

Sau poate pentru că era nervoasă.

Era nervoasă pentru că Dante şi petrecerea erau pe drum de la aeroport şi voia să le facă o impresie bună, spre deosebire de data trecută, când fusese pierdută şi în derivă. De asemenea, era foarte nervoasă pentru că soţul ei urma să intre în ringul morţii pentru a lupta în acea seară şi, deşi el era calm şi liniştit şi complet relaxat în legătură cu asta, ea nu era. Era îngrozită că el va muri sau va fi grav rănit şi nu dorea niciuna dintre aceste opţiuni. La naiba cu reputaţia, soţul ei era mai important. Dar el era şi liderul unei gropi pline de şerpi, iar trimiterea mesajului corect era importantă nu doar pentru reputaţia lui, ci şi pentru siguranţa tuturor celor asociaţi cu el. Dacă era un lucru pe care îl învăţase din observaţie despre această lume, acela era că slăbiciunile erau adulmecate şi exploatate până când nu mai existau. Si ura asta, dar era ceea ce era şi trebuia să se împace şi cu asta.

Era nervoasă şi pentru că ucigaşul în serie care îi înscenase crimele lui Alpha rămăsese tăcut de la întâlnirea cu Shadow Man, iar soţul ei credea că era calmul dinaintea furtunii. Instinctul ei îi dădea dreptate, iar asta o făcea să fie nervoasă, suficient de nervoasă încât să se gândească să -şi aducă familia în complex pentru siguranţă, chiar dacă nu le-ar fi plăcut. Ei bine, cu excepţia lui Zen. Sora ei se îndrăgostise de acel loc. Poate că ar putea

vorbi cu Alpha şi să o facă să se mute în casa de oaspeţi.

Mai târziu.

Zâmbind, a ignorat durerea şi s-a uitat în jos la scările pe care urcau oaspeţii de weekend. După ce locuise în complex timp de luni de zile, priveliştea şi pădurea deveniseră o casă pentru ea şi, uitându-se la feţele oaspeţilor şi la uimirea care se citea pe ele, îşi amintea de prima ei zi în care urcase chiar acele trepte.

Hector conducea grupul, după ce se întorsese din misiunea în care îl trimisese Alpha, iar ea se bucura. Îi era dor de el şi de umorul lui, mai ales de uşurinţa cu care îl lua peste picior pe Alpha.

Apropo de asta, soţul ei a păşit lângă ea, mâinile ducându -i-se la şolduri într-o mişcare care era pur proprietarească, şi a aşteptat să-i întâmpine.

Dante, la fel de chipeş şi de suav cum îşi amintea, păşi pe punte zâmbind, cu micuţa Tempest, care nu mai era atât de mică, în braţele lui, îmbrăcată într-o salopetă galben aprins absolut adorabilă, cu o fundiţă galbenă pe cap.

„Mulţumesc că ne-ai primit, frate.” Dante îi dădu din cap lui Alpha şi apăsă un sărut platonic, dar afectuos, de salut pe obrazul ei. „Frumoasă ca întotdeauna, Zephyr.”

Oh, el a fost un fermecător pentru a boot, dar naiba dacă el nu a face o femeie se simt bine.

Soţia lui, Amara, zeiţa unei femei despre care Zephyr încă nu ştia că poate exista, îi întâmpină atât pe Alpha, cât şi pe ea cu o îmbrăţişare caldă, parfumată. „Vă mulţumesc foarte mult pentru că ne-aţi primit. Aveam nevoie de o pauză. Casa voastră este uimitoare”, a complimentat ea cu o voce răguşită, iar Zephyr a simţit cum mândria o cuprinde. Era un contrast atât de mare faţă de ultima dată când o întâlnise, când fusese nesigură în privinţa căsniciei ei şi o necunoscută pentru Alpha, nesigură pe ea şi pe relaţia lor. Stând acolo, îşi dădu seama că şi ea se schimbase, devenise mai sigură pe ea şi pe relaţia ei, nesiguranţa ei fiind încă prezentă, dar trecând mai mult în plan secund în faţa reasigurării iubirii ei. Doamne, îl iubea, pe acest el. Nu doar pentru cine era el acum, ci pentru cine o lăsa să fie.

Îi plăcea această versiune a ei, femeia care putea să fie puternică, vulnerabilă, să iubească deschis şi să poftească fără

ruşine, şi să ştie că totul era în regulă, că nu va fi judecată pentru asta sau că nu i se va spune niciodată că trebuie să schimbe anumite aspecte pentru a se integra mai bine în viaţa lui.

Îi plăcea asta.

„Desigur”, i-a răspuns ea Amarei. „Suntem o familie. Eşti întotdeauna binevenită aici.”

Amara îi strânse mâinile şi Zephyr văzu o cicatrice pe încheietura ei. Dar nu a spus nimic, întorcându-se spre celălalt cuplu din spate, unul pe care îl văzuse la nuntă, dar căruia nu i se prezentase. Bărbatul intens şi femeia cu ochelari şi, împreună cu ei, băiatul tânăr care vorbise cu ea la nuntă, băiatul care acum îngenunchea şi mângâia câinii.

„Oh, hei!” i-a făcut cu mâna. „Îţi aminteşti de mine, nu?”

Băiatul nu s-a uitat în sus, doar l-a scărpinat pe Urs. „Plângi mult. Da.”

„Xander!” o admonestă femeia cu ochelari, oferindu-i un zâmbet uşor stânjenit. „Bună. Îmi pare rău. El e Xander. Eu sunt Morana. Tipul ăsta mare e Tristan”.

Tristan i-a dat un semn din cap bărbătesc, dar a păstrat distanţa, distant. Yikes. Omul nu era deloc cald. L-ar fi crezut un robot, cu excepţia felului în care se uita la Morana şi îl verifica pe Xander cu privirea, uitându-se ocazional la Tempest şi Amara. Interesant.

„Hai să vă instalăm”, bătu ea din palme şi îi conduse pe toţi înăuntru, făcându-le un tur al locului, îndrumând câţiva dintre băieţii lor să îşi aranjeze lucrurile în casa de oaspeţi. Nala şi câţiva dintre ajutoarele ei lucrau în bucătărie pentru a pregăti totul pentru ei, Leah venind să ajute cu copiii, ceea ce era inutil pentru că Tempest nu voia să părăsească braţele tatălui ei, iar Xander îşi găsise un loc confortabil pe covoare cu câinii.

Se simţea altfel decât atunci când părinţii ei veniseră la cină. De data aceasta, se simţea ca femeia casei, ca o gazdă egală, mai degrabă decât o fiică care încerca să demonstreze că totul era perfect. Stăteau şi vorbeau ocazional, mai ales pentru că copiii erau treji şi membrii personalului erau prin preajmă. Dintre cupluri, şi-a dat seama că Morana şi ea erau cele care vorbeau, deşi cealaltă femeie era un geniu, iar ea nu. Amara intervenea, dar asculta, poate datorită profesiei ei de terapeut, ceea ce

Zephyr credea că era foarte mişto. Asta a făcut-o să se întrebe totuşi care era contribuţia ei la grup. Era coafeză şi îşi iubea meseria, dar în compania celor prezenţi, îi amintea de întrebările pe care şi le pusese când le întâlnise pe doamnele de la club, despre ce ar putea face pentru ele.

Tristan şi Alpha erau cei mai tăcuţi din grup, Dante era cel mai relaxat, Alpha vorbea când trebuia, iar Tristan nu vorbea deloc. Dar el stătea cu braţul în jurul Moranei, degetele lui atingându-i gâtul, iar romantica din ea a leşinat uşor la asta.

Curând, Alpha a plecat să se încălzească înainte de lupta cu Hector. Leah a preluat îndatoririle de babysitter, iar restul s-au urcat într-un Rover, Victor conducându-i la arena unde *urma* să lupte *The Finisher.*

***

Mulţimea era mult mai mare decât ultima dată când fusese acolo. Zephyr stătea exact pe acelaşi scaun pe care fusese şi ea, Morana pe o parte, Amara pe cealaltă, partenerii lor respectivi acoperindu-le colţurile, Victor şi unul dintre băieţii lui Dante în spatele lor, oferindu-le tuturor acoperire.

Mai mulţi bărbaţi în costume şi femei în rochii stăteau în secţiunile superioare ale arenei, având o vedere de ansamblu asupra ringului din centru. Alţi oameni mai zgomotoşi stăteau în jurul uriaşului depozit, în spatele unui singur rând de scaune pe fiecare parte, la câţiva metri de ringul de luptă. Oamenii pariau, se ţineau scorurile, atât cei eleganţi, cât şi cei urâţi din lumea interlopă onorând lupta.

Zephyr stătea cu inima în gât când crainicul a sărit în sus, bătând din palme pentru linişte.

„Ce turneu fantastic a fost, doamnelor şi domnilor”, a bubuit din nou vocea lui. „Suntem la lupta finală şi ce luptă va fi.”

Nu ştia cum, dar avea nevoie de Alpha pentru a reuşi.

„Doamnelor şi domnilor, el antrenează cei mai buni luptători din ţara sa natală, numele său insuflă teamă în ring, vă rugăm să uraţi bun venit maşinii noastre de ucis din Rusia, The Ravager!”

Mulţimea a aplaudat când bărbatul cu părul şi ochii de gheaţă a păşit din ceea ce trebuie să fi fost vestiarul în ring, fără să se

uite la mulţime, doar sărind în ringul de luptă.

„Arată înfricoşător”, şopti Morana din partea ei, iar Zephyr dădu din cap, amintindu-şi când îl scăpase pe băiat în cinci secunde.

„Şi acum”, a strigat crainicul. „Din oraşul gazdă, legenda care nu începe o luptă pe care nu o poate termina, fiara cu un singur ochi, The Finisher!”

Un alt hohot trecu prin mulţime, zgomotul atât de puternic încât Zephyr îl simţi reverberând în corpul ei. S-a uitat într-o parte pentru a-şi vedea soţul, nu, *The Finisher,* ieşind în pantaloni scurţi negri de luptător din acelaşi vestiar, înfăşurându-şi banda în jurul mâinilor, mergând direct în ring, sărind lângă Ravager.

Alpha a întors capul şi s-a uitat la ea, doar ca să se asigure că era acolo, şi s-a întors.

„Cum naiba se va lupta cu un singur ochi?” şopti Amara din cealaltă parte a ei.

Zephyr nu ştia, chiar dacă îl văzuse antrenându-se, luptând şi ucigând. Ea nu ştia, dar se ruga ca el să ştie.

Bărbaţii au schimbat o privire, bătându-şi pumnii.

Prezentatorul a coborât şi a sunat clopoţelul.

A început lupta.

Zephyr s-a agăţat de braţele scaunului, fără să îndrăznească să clipească, fără să îndrăznească să respire, în timp ce Ravagerul a ajuns în spatele lui Alpha, soţul ei pivotând imediat şi venind spre el din lateral, la care Ravagerul s-a ferit şi s-a îndepărtat, ambii bărbaţi învârtindu-se unul în jurul celuilalt.

O linişte s-a aşternut peste mulţime în timp ce se studiau reciproc, adrenalina umplându-i venele în timp ce îşi dorea ca omul pe care îl iubea să iasă învingător, indiferent de preţ.

„Trebuie să meargă din dreapta”, mormăi Dante în şoaptă, înclinându-se în faţă pe scaun şi observând lupta cât de atent putea.

„E orb pe dreapta”, i-a comentat Tristan lui Dante din cealaltă parte. „Asta l – ar face slab.”

Comentariile despre tehnică au continuat, la fel ca şi lupta, care a durat mult mai mult decât oricare dintre cele anterioare.

Zephyr s-a uitat la crainic şi l-a văzut agitat, realizând că lupta dura de peste zece minute, cu ambii bărbaţi luptându-se, ferindu-

se şi dansând unul în jurul celuilalt.

„Ce face?”, a gândit ea cu voce tare şi a simţit-o pe Amara strângându-i piciorul.

Dintr-o dată, sunetele de artificii au pătruns în aer.

Un oftat colectiv a răsunat în depozit. Oamenii au început să ţipe, iar Zephyr s-a uitat confuză în jur, inima ameninţându-i să-i iasă din piept când Dante a acoperit-o pe Amara şi Tristan pe Morana, împingându-i pe amândoi la podea. L-a văzut pe Alpha uitându-se la un colţ al depozitului înainte de a sări peste ring, abandonând lupta pentru a veni la ea. El a luat-o în braţe, în mişcare spre vestiar.

„Găseşte trăgătorul”, i-a ordonat el lui Victor, care alerga deja spre cealaltă parte a depozitului.

Dante şi Tristan i-au urmat până la ieşirea din spate, Ravagerul deschizând uşa în mod surprinzător pentru a-i lăsa să iasă aproape de spatele parcării, acum plină de oameni care fugeau.

„Îţi sunt dator, Adrik”, i-a dat Alpha din cap Răzbunătorului, care a dat şi el solemn din cap.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Zephyr, încă zguduită de adrenalina care-i pompa prin sânge. Tocmai fusese la un schimb de focuri? O împuşcătură adevărată? Unul care suna ca un foc de artificii?

„A fost o împuşcătură.” tonul sumbru al lui Alpha a confirmat.

Au ajuns la vehicul şi au lăsat-o jos, uitându-se înapoi la depozit.

„A fost cineva rănit?” a întrebat Amara, verificându-i pe toţi.

„Cred că cineva a murit înăuntru”, a presupus Morana, prăbuşindu-se pe maşină. „În spatele meu. Glonţul a fost aproape. Dar erau ei ţinta sau eram noi?”

Tristan a tras-o în trupul lui.

Zephyr s-a sprijinit de Alpha, încercând să se gândească la împuşcături, la împuşcăturile dintr-o luptă subterană unde cineva ar fi putut muri. Braţul lui a înconjurat-o, ţinând-o aproape în timp ce cu toţii priveau şi aşteptau urmările.

După câteva minute, Victor a ieşit cu fratele său şi cu omul lui Dante, cu un pistol în mână.

„Am găsit asta în spate, şefu'.”

Alpha a luat arma în mâna dreaptă, verificând-o. „Acest model

nu este fabricat aici.”

Morana şi-a deschis telefonul, tastând furios pe ecran. „A fost fabricat în Svoski. Nu există niciun nume de înregistrare sau număr de înmatriculare.”

Asta a fost rapid.

Hector s-a uitat la Alpha, o conversaţie tăcută având loc între cei doi. „Victor, ia fetele acasă”, i-a spus el bărbatului mai tânăr.

Dante îi dădu omului său un semn din cap să meargă cu ei şi îi dădu Amarei un sărut.

Tristan a tras-o pe Morana de gât şi au avut şi ei o conversaţie tăcută.

Alpha a întors faţa lui Zephyr de bărbie, dându-i un sărut puternic. „Fii cuminte, curcubeu.”

„Cum spui tu, sexy”, şopti ea, chiar dacă vocea îi tremura, mintea ei procesând rapiditatea cu care noaptea se dusese de râpă.

***

Zephyr a făcut ceea ce făcea întotdeauna când i se întâmpla ceva important – şi-a sunat sora.

După ce s-a întors acasă cu Morana şi Amara, ambele femei mergând la casa de oaspeţi pentru a se împrospăta înainte de a i se alătura, Zephyr a decis să rămână singură pentru a-i povesti surorii sale despre împuşcături, singura ei companie fiind Ursul, ceilalţi doi câini dispărând undeva în casă.

„Eşti bine?” a exclamat Zen în urechea ei. „Stai, trebuie să te văd. Treci pe video chiar acum.”

Zephyr a scuturat din cap şi a schimbat, arătându-şi sora pe cameră. „Sunt perfect în regulă. Vezi?”

„O, Doamne, Zee”, a gemut Zen. „Mental? Eşti bine?”

Zephyr i-a spus sincer surorii ei că nu ştia. Încă procesa totul şi probabil că avea să dureze ceva timp până să accepte asta. De asemenea, având în vedere reacţia ei, o făcuse să realizeze cât de străină era de lumea asta. Niciunul dintre ceilalţi nu reacţionase

la împuşcături într-un mod surprinzător, ceea ce o făcea să înţeleagă că, evident, avuseseră o experienţă anterioară în confruntarea cu violenţe similare. Ea nu avusese parte de aşa ceva, şi nu ştia dacă era bine sau rău. Pur şi simplu aşa era, iar ea trebuia să înveţe dacă voia să rămână parte din lumea lui Alpha, ceea ce cu siguranţă voia.

„Te rog, spune-mi că ai nişte vin”, intră Morana de pe puntea din spate împreună cu Amara, amândouă îmbrăcate în pijamale, Morana într-un tricou şi pantaloni scurţi, Amara într-un halat mătăsos. Zephyr furase pur şi simplu unul dintre tricourile lui Alpha şi le îmbrăcase cu jambiere pe care le dădea jos odată ce se duceau la culcare.

Tot la telefon, Zephyr arătă spre dulapul cu vinuri şi întoarse telefonul, prezentându-le pe fete una alteia. Morana i-a făcut cu mâna lui Zen, Amara i-a zâmbit şi au stat de vorbă câteva minute, înainte de a deconecta, promiţând că va suna din nou. Pahare de vin în mână, toate trei au mers în sufrageria scufundată cu grădina interioară, aşezându-se pe diferite canapele, Bear prăbuşindu-se somnoros la picioarele lui Zephyr.

„E ca pisica mea, Lulu”, arătă Amara cu un deget delicat spre caninul de la picioarele ei.

„Lulu este adorabilă”, a exclamat Morana. „Am încercat să îl conving pe Tristan să îşi ia o pisică.

„Şi eşuează”, a râs Amara.

Zephyr nu s-a putut abţine să nu rânjească. „Ce zici de un câine? Nu mi-am dorit niciodată unul şi acum am trei. Nu-mi pot imagina viaţa fără ei acum, chiar şi fără cel care sunt sigur că mă urăşte.

Morana a suspinat. „Un câine pare mai plauzibil, sincer. Sunt sigură că Tristan a observat felul în care Xander a reacţionat la câinii voştri. El nu reacţionează uşor la lucruri în exterior, aşa că vom vorbi cu terapeutul lui despre asta.”

Zephyr nu a întrebat, dar întrebarea trebuie să i se fi citit pe faţă.

„Este autist de înaltă funcţionalitate”, a clarificat Morana. „L-am testat recent şi consilierul ne-a sugerat să îi luăm un animal de companie care să îl susţină emoţional. Xander nu a arătat niciun interes exterior faţă de Lulu, nu aşa cum a arătat faţă de câinii

voştri, deşi a întâlnit-o de destule ori.”

Wow.

„Este al tău?” a întrebat Zephyr. Morana părea prea tânără pentru a fi mama unui copil de vârsta lui.

„Nu, dar am putea să-l adoptăm în curând.”

În următoarea oră, fetele au pus-o la curent cu vieţile şi iubirile lor, întrebând-o despre cum ea, o personalitate complet diferită de Alpha, a devenit soţia lui. Deşi Zephyr nu dusese niciodată lipsă de prieteni sau de companie feminină, nu cu cea mai bună prietenă a ei fiind sora ei, avea sentimentul că cele două femei nu fuseseră la fel de norocoase, aşa că încercase să creeze o legătură cu ele şi să le facă să ştie că era acolo dacă aveau nevoie de un alt prieten.

Băieţii s-au întors la scurt timp după aceea, prăbuşindu-se lângă ei, ceva întunecat atârnând deasupra capetelor lor.

„Aţi găsit ceva?” a întrebat Zephyr, curioasă şi dorind să ştie dacă au găsit vreun răspuns. Se ghemuise lângă Alpha, lăsând greutatea lui familiară să se aşeze în jurul ei şi mirosul lui familiar să o liniştească.

Dante a dat din cap în semn de răspuns. „Nu. Dar acum că putem vorbi în intimitate”, s-a întors spre Zephyr. „Îţi aminteşti ceva despre întâlnirea ta cu Omul Umbrelor la nunta mea?”

Zephyr şi-a muşcat buza, încercând să îşi amintească. „Era înalt, purta un hanorac negru, îşi ţinea faţa departe de raza mea vizuală.”

Morana a dat din cap. „Seamănă cu omul meu de la aeroport.”

„Nu al tău”, a corectat Tristan din partea ei, iar ea şi-a dat ochii peste cap în spatele ochelarilor. „Trebuie să ne dăm seama ce face. Mai întâi mă contactează în legătură cu fetele dispărute, apoi e la nunta ta şi trimite mesaje criptice, iar apoi se întâlneşte cu Alpha în legătură cu crimele în serie? Care este agenda lui?”

Zephyr îşi dorea să poată ajuta. Şi, într-un fel, poate că putea. Poate că perspectiva ei exterioară ar putea aduce o lumină nouă.

„Dacă...” a ezitat, l-a simţit pe Alpha strângând-o şi a început din nou. „Dacă voi sunteţi prea apropiaţi pentru a vedea imaginea de ansamblu? Care este singurul lucru care vă conectează pe toţi? Uitaţi de legăturile familiale. De ce ar lucra o fată din Shadow Port cu un bărbat din Tenebrae? De ce a venit regele din Outfit la

regele din sud? Care este firul subiacent aici?”

Dante îşi înclină capul într-o parte, privindu-l pe Tristan înainte de a se fixa pe Alpha. „Sindicatul?”

a încurajat Zephyr. „Ăsta e un început la fel de bun ca oricare altul. Poate că Omul Umbrelor te ajută pentru că şi el are ceva cu organizaţia.”

„Dar cum naiba ştie el ce face?” Dante clătină din cap, cu frustrarea evidentă pe faţă.

„Ar putea face parte din Sindicat?” a gândit Morana cu voce tare, bătându-şi telefonul pe coapsă. „Sunt giganţi, ceea ce înseamnă, evident, că au resurse. Ar putea avea sens.”

„Atunci de ce ne-ai condus la ei?” a întrebat Amara, cu vocea ei răguşită şi liniştită. „Dacă secretul este treaba lor, şi este treaba lui, de ce să ne lase firimituri de pâine?”

A fost linişte o clipă, în timp ce toţi reflectau la întrebări.

„Ai aflat ceva despre sora mea?” Tristan vorbi pentru prima dată, iar Zephyr îşi dădu seama că avea o voce frumoasă, deşi destul de intensă.

Morocănosul ei intens a răspuns: „Le-am găsit pe fetele din transport, pe toate în afară de trei.”

„Ai reuşit să mă urmăreşti?” întrebă Morana, iar Zephyr îşi simţi ochii măriţi. Fusese o fată dispărută?

L-a simţit pe Alpha încordat lângă ea. „Nu. Asta înseamnă două fete dispărute.”

„Ce s-a întâmplat cu restul?” Amara îşi încrucişă degetele cu cele ale lui Dante, cu ochii verzi aţintiţi asupra lui Alpha.

„Majoritatea au murit”, a răspuns soţul ei, cu remuşcări în vocea lui profundă.

Zephyr a văzut-o pe Morana punându-şi mâna pe coapsa lui Tristan în timp ce acesta privea în altă parte, muşchii gâtului acţionându-i.

După încă un timp de tăcere, Dante a vorbit. „Unul dintre băieţii mei, care este sub acoperire în organizaţie de luni de zile, a găsit ceva.”

Alpha asculta cu atenţie, iar Zephyr îşi sorbea vinul, investită.

„La ultimul contact pe care Vin l-a avut cu mine acum câteva luni, a menţionat că manipulatorii le dau copiilor numere pentru identitate. De asemenea, ei ţin evidenţa copiilor în organizaţie

atâta timp cât sunt în viaţă. A găsit un dosar pentru una dintre fetele din lotul de la Tenebrae de acum douăzeci de ani, care ducea la Los Fortis.” Dante a făcut o pauză. „5057.
Dosarul avea un sigiliu pe el. L-a deschis şi a aflat că cineva o cumpărase şi că tranzacţia urma să aibă loc săptămâna viitoare. Dacă putem afla când şi unde în oraş…”

„Putem găsi o fată”, a completat Alpha, uitându-se spre Tristan.

Nu s-a spus că, dacă vor găsi o fată, şansele ca ea să fie sora lui erau mari. Stăteau în tăcere, cu întrebări nesfârşite, cu răspunsuri evazive, cu o speranţă mică, timidă, că, poate, noaptea va răsări.

Capitolul 29

Zefir

Ceva rău urma să se întâmple.

Zephyr s-a trezit în dimineaţa următoare cu acel sentiment, iar greutatea de plumb îi stătea greu în stomac. Nu ştia dacă era o urmare a împuşcăturilor, sau din cauza discuţiilor despre tristeţe şi moarte purtate în timpul nopţii cu toată lumea, sau un răspuns la norii negri şi grei care cuprinseseră cerul.

Nu ştia şi, din moment ce nu era o persoană care să aibă frecvent astfel de sentimente urâte, nu ştia ce să facă cu ele.

„Nu te duce la SLF dacă te deranjează”, a sugerat Alpha în timp ce îşi tundea barba într-un prosop, în timp ce ea stătea lângă el, spălându -se pe dinţi în timp ce purta tricoul lui, domesticirea lor fiind la apogeu.

„Întotdeauna merg”, a spus ea peste periuţa din gură, pasta de dinţi încurcându-i cuvintele, amuzamentul din ochii lui fiind contrar greutăţii din ochii ei.

Şi-a lăsat aparatul de tuns pe tejghea şi a păşit în spatele ei, fiind cu un cap mai înalt în reflexie. Şi-a pus mâinile pe talia ei şi s-a aplecat spre locul de la joncţiunea dintre gât şi omoplat. „Sau poţi rămâne şi ne putem petrece ziua în pat. Ce zici de asta, hmm?”

Zephyr a scuipat şi şi-a clătit gura, înainte de a-şi fixa privirea cu reflexia sa. „Sore. Vajajay-ul meu are nevoie de timp să se adapteze la modul tău de bestie.” O parte a buzei i-a tremurat. „În plus, Zen ar vrea să mă vadă după ce i – am spus despre împuşcături. Ceea ce -mi aduce aminte, mă gândeam dacă aş putea vorbi cu ea despre mutarea aici... în casa de oaspeţi, dacă eşti de acord?”

Alpha a ridicat din umeri. „Nu m-ar deranja. E un copil bun.”

A mers mai bine decât se aştepta. Era pe jumătate pregătită să-l mituiască.

Au făcut un duş împreună şi au coborât să se întâlnească cu oaspeţii, iar Nala şi Leah pregăteau micul dejun. Între toţi oaspeţii şi copiii şi câinii şi personalul, era o nebunie de sunete şi mirosuri şi doar simţuri.

Şi chiar şi în mijlocul acestei veselii, plumbul din stomac a rămas.

***

Morana voia să vadă oraşul, Amara voia să se relaxeze în piscină. În cele din urmă, au decis că Morana o va însoţi pe Zephyr la SLF în timp ce ea se va oferi voluntar şi îşi va cunoaşte sora, iar apoi o va duce într-un tur al oraşului.

Cele două şi-au sărutat bărbaţii şi au plecat cu Victor conducându-le. Zephyr îi arătă pe drum diferite atracţii turistice Moranei, bucurându-se să-i arate oraşul ei natal plin de viaţă cuiva care nu locuia aici. La marginea pădurii tropicale, înconjurat de un râu, Los Fortis era un centru animat de cultură, oameni şi mâncare, un centru de afaceri înfloritor cu peste cinci milioane de locuitori, un amestec de paradis tropical şi zgârie-nori corporatişti. Era, de asemenea, un subsol de industrii întunecate despre care ea nu ştia înainte de a păşi în lumea lui Alpha, acum şi în lumea ei.

Au ieşit în clădirea SLF, iar Zephyr i-a explicat Moranei cum funcţionau lucrurile în organizaţie şi ce făcea organizaţia non-profit, prezentând-o diferitelor persoane în timp ce se îndreptau spre spate, unde se afla de obicei Zen. La sfârşit de săptămână, de obicei, traficul pietonal este mai intens, voluntarii şi personalul intrând, făcând din clădire un spaţiu zgomotos.

Zen se afla în biroul din colţ, înconjurată de hârtiile de care se ocupa. Sora ei şi-a ridicat privirea când a intrat. „Oh, Zee,” a venit să o îmbrăţişeze strâns, uitându-se la ea peste tot. „Eşti bine?” Era încă îngrijorată de împuşcături şi de efectul lor asupra ei.

„Încerc să nu mă gândesc la asta”, îi spuse ea sincer surorii sale, întorcându – se pentru a o prezenta cum se cuvine celeilalte femei. „Zen, ţi -o aminteşti pe Morana. A vrut să vadă oraşul, aşa că am ieşit.”

Tăcerea de la Morana o făcu pe Zephyr să se întoarcă şi să o găsească lângă ea, cu capul înclinat într-o parte, scrutându-l pe Zen.

Sora ei se încruntă, schimbând o privire cu Zephyr. „Este totul în regulă?”

Morana părea să se scuture din stupoare. „Da, desigur. Îmi cer

scuze! Câteodată mă pierd în gânduri.”

Zen a chicotit. „Acesta este obiceiul preferat al lui Zee. Vino, o să-ţi arăt împrejurimile. Zee, e o fată de şaisprezece ani care vrea o schimbare de look în camera comună.”

În timp ce fetele plecau în turneu, Zephyr s-a dus în camera comună şi s-a întâlnit cu fata, discutând cu ea în timp ce îi făcea o schimbare de look, ochii ei îndreptându-se spre Morana pentru a o găsi pe ea şi pe Zen uitându -se la laptop, vorbind, chicotind, vorbind din nou. Un sentiment de premoniţie îi stătea ca o piatră nedorită în stomac.

Zephyr avea rareori astfel de presimţiri, dar în timp ce stătea acolo, sentimentul i se târa pe piele precum scorpionii, înţepând în urma lor. Norii se rostogoleau greoi pe cerul din afara ferestrei, potrivindu-se cu interiorul ei, greu şi plin şi pe cale să explodeze.

Cumva, ziua a trecut, iar anxietatea ei se agrava cu fiecare oră care trecea, până la punctul în care a decis să nu o mai ducă pe Morana în turneu, ci să se întoarcă acasă şi să treacă peste.

„Ai fost un pic cam ciudată astăzi”, a menţionat Zen în timp ce cele trei femei ieşeau din clădire. „E din cauza împuşcăturilor?”

Zephyr a scuturat din cap, uitându-se în jur să vadă unde parcase Victor maşina. „Nu ştiu. Doar că... ceva mi se pare ciudat.”

Morana şi-a împins ochelarii pe nas. „Ar trebui să ai încredere în instinctul tău, să ştii. Dacă există un lucru pe care ultimele luni m-au învăţat, acesta este cu siguranţă.”

Toate astea erau grozave, dar unde naiba era Victor? Se făcuse târziu, se lăsase noaptea şi ea ştia că trebuie să se întoarcă acasă.

Zephyr se uită în jur, încercând să înţeleagă de ce garda ei de corp, care nu se abătea niciodată de la locul unde se afla, nu era în locul său obişnuit.

Dintr-o dată, o dubiţă întunecată cu geamuri fumurii a intrat în parcare.

Zephyr a încremenit când uşile s-au deschis şi patru bărbaţi cu cagule pe faţă au coborât, îndreptându-se direct spre ei.

„Fugi, Zee!”

Strigătul a impulsionat-o să se pună în mişcare. I-a văzut pe Morana şi pe Zen alergând înapoi spre clădire şi a sprintat după ei, inima bătându-i din piept în timp ce bărbaţii o urmăreau. Nu

avea nicio idee cine erau, dar întreaga înscenare, la naiba, întreaga zi nu era de bun augur.

S-au auzit împuşcături şi a văzut-o pe Morana căzând, ţipând în timp ce îşi ţinea umărul, sângele colorându-i albul bluzei.

Zephyr s-a oprit, îngenunchind pentru a o ajuta să se ridice în timp ce Morana ţipa de durere. „Du-te. Du-te, adu ajutor!”

Înainte ca Zephyr să se poată ridica, două braţe de fier o prinseră. O pânză întunecată i-a acoperit faţa, iar ea a fost legată şi transportată la dubă, ultima vedere a ei fiind cea a unuia dintre bărbaţii care o urmăreau pe sora ei, lăsând – o pe Morana pe parcarea cimentată.

Frica, adevărata frică neadulterată, o mistuia. Nu ştia cine erau tipii ăştia, dar au împins-o în dubă. Un alt corp s-a ciocnit de ea, ceaţa lavandei de pe corpul lui Zen dându-l de gol.

„Zen?”, a întrebat ea, vrând să fie sigură că e bine.

Răspunsul lui Zen a venit din partea ei, înăbuşit de o cârpă. Fusese încătuşată.

Zephyr a încercat să se zbată împotriva legăturilor, încercând să scape, în zadar. Legăturile cu fermoar îi săpau în încheieturi, tăindu-i circulaţia.

Uşile dubiţei se închiseră şi apoi aceasta se puse în mişcare. O luau pe ea şi pe Zen? Şi Morana era lăsată în urmă? Fusese împuşcată! Avea nevoie de ajutor înainte să sângereze. Doamne, spera să primească ajutor pentru ea şi să cheme salvarea pentru ei.

„Unde ne duci? Cine sunteţi voi?” Faptul că nu putea vedea nimic o speria şi mai mult.

Cererile ei au rămas fără răspuns.

Nu ştia pentru cât timp au fost în tranzit, dar l-a auzit pe Zen oprindu-se din lupta pentru a se elibera. A rămas tăcută, ştiind că răpitorii erau acolo şi ascultau. Trebuia să încerce să găsească o cale de ieşire din încurcătura asta. Curând, vehiculele s-au oprit şi cineva a ridicat-o. A simţit că cineva o ridica şi pe sora ei. Cel care o căra a pus-o pe un scaun, legându-i din nou încheieturile de braţele de lemn cu cătuşele cu fermoar.

Capacul îi fu îndepărtat de pe faţă, iar ea clipi, încercând să se concentreze asupra priveliştii bruşte din faţa ei. Zen era legat la fel de un scaun în faţa ei, tăcut, dar treaz, uitându-se în jur, din

fericire nevătămat şi nevătămat, doar zguduit. Zephyr nu-şi putea scoate din cap imaginea Moranei, sângele răspândindu-se pe braţul ei de la umăr, bluza ei albă complet roşie. Doamne, pierduse mult sânge, iar dacă sângerarea nu se oprea înainte să ajungă cineva la ea...

Nu.

Concentrează-te aici, Zee.

S-a uitat în jur, încercând să-şi dea seama de locaţia lor. Părea o baracă mică din lemn, veche şi nefolosită. Sunetul apei din apropiere a avertizat-o că se află aproape de râu sau de o cascadă. Bărbaţii care le răpiseră au părăsit coliba, lăsându-le singure pe cele două surori.

Pentru ce naiba a fost răpirea asta? A fost Sindicatul? Criminalul? Altcineva? O voiau pe ea sau pe Alpha? Împuşcătura Moranei fusese un accident sau ea era ţinta? Nu ştia, dar ştia că trebuiau să iasă cumva.

„Nu”, şoapta frântă a lui Zen i-a ridicat ochii pentru a-şi vedea sora uitându- se în spatele ei, cu groaza pe faţă.

Zephyr a încercat să se întoarcă pentru a vedea ce era, dar scaunul a ţinut-o pe loc.

A auzit paşi în spatele ei, paşi de bărbat, şi inima ei a început să trosnească în timp ce aştepta să vadă cine era.

Chelia lui strălucea în lumina becului, el a intrat în vizor, zâmbindu-i, cu un cuţit în mână. „Yo, Zee.”

Hector. Cel mai de încredere om al lui Alpha. El a fost.

Privindu-i zâmbetul sinistru de pe faţă, văzându-i adevărata formă, Zephyr a ştiut că el era ucigaşul pe care îl căutau, el era omul care îi torturase şi orbise soţul. Hector.

Capitolul 30

Zefir

Hector trebuie să fi luat-o razna.

Nu exista nimic care să explice ceea ce vedea, nimic care să dea sens relaţiei dintre omul cu care devenise prietenă şi monstrul din faţa ei.

Zen stătea nemişcată pe scaunul din faţa ei, cu ochii aţintiţi asupra lui Hector în timp ce acesta se plimba în jurul lor, singurul lucru care îi trăda neliniştea fiind respiraţia ei puternică.

Zephyr a încercat să îşi păstreze calmul, ştiind că o va face pe sora ei şi mai neliniştită dacă va intra în panică.

„Ce naiba faci, Hector?” a întrebat Zephyr, cât de calm a putut. Trebuiau să iasă, să caute ajutor. Nu ştia unde era Victor, dacă şi el era implicat în ceea ce se întâmplase sau dacă ajutoarele erau pe drum. Doamne, putea avea încredere în cineva din poporul ei?

„Nu e nimic personal, Zephyr,” Hector îi dădu un zâmbet mic, acelaşi pe care i-l dădea mereu, chelia lui strălucind ameninţător sub lumina puternică de deasupra capului. „E doar o înţelegere.”

„Ce afacere?”, a cerut ea. Ce naiba se întâmpla?

Hector i-a înconjurat din nou, ajungând să stea lângă Zen. Şi-a scos cuţitul, trecându-şi lama peste degetul mare. „Nimeni nu scapă de Sindicat. Dar tu ai reuşit, nu-i aşa, 5507?”

5507? Ce naiba?

O văzuse pe Zen cum i se taie răsuflarea, ochii ei zburând spre Hector cu adevărată teamă. Îi amintea de momentele când avusese atacuri de panică în copilărie.

„Zen”, a strigat ea către sora ei. „Respiră, Zenny. Sunt chiar aici.” Îşi dorea să se elibereze din legături şi să meargă la ea, să o ia de mână şi să-i spună că totul va fi bine.

Hector a continuat să se învârtă în jurul lor. „Norocul tău trebuie să fi fost de aur. Ai fugit, direct la poliţie, şi ai fost adoptat de o familie normală. Ai primit un nume nou. Toate urmele de 5507 şterse din existenţă. Ştiai care era numele tău adevărat?”

Zen înghiţi vizibil în sec.

„Morana Vitalio.”

Morana?

Stai, Morana fusese una dintre fetele dispărute. Asta însemna că sora ei a fost una dintre ele şi că au fost schimbate?

Ce naiba?

Zephyr a privit scena în stare de şoc, piesele adunându-se.

Nu se gândise niciodată prea mult la trecutul surorii sale şi nici nu se întrebase vreodată de unde provine. În copilărie, crezuse doar că sora ei fusese găsită de părinţii ei şi asta fusese tot. Chiar şi când a crescut, ştiind că trecutul ei îl afecta uneori pe Zen, a crezut întotdeauna că a rămas orfană în urma unui accident. Asta era mult, mult mai groaznic decât orice şi-ar fi putut imagina. Şi ştia că a asculta toate astea trebuie să fi fost mult mai greu pentru Zen.

„De unde ştii asta?” a şoptit Zen, cu vocea tremurându-i, cu ochii ei întunecaţi mari şi îngroziţi.

„Îţi aminteşti, Zenny?” a ironizat Hector. „Îţi aminteşti cum ai lăsat-o în urmă pe prietena ta? Te-ai gândit vreodată la ce s-a întâmplat cu viaţa ei în timp ce tu zăceai la căldură în patul tău? Oh, ea este destul de solicitată acum.”

Zephyr şi-a văzut sora tremurând, iar instinctul ei protector a ieşit în evidenţă. Îşi amintea când Zen fusese copil, speriată ca şi acum, iar Zephyr se luptase întotdeauna cu demonii ei.

„Pleacă de lângă ea”, i-a spus ea lui Hector, atrăgându-i din nou atenţia asupra ei. „Nu sunt o criminală, Hector, dar ai face bine să speri că nu scap de legăturile astea. Te voi ucide.”

Hector a râs, ca şi cum ar fi fost cel mai hilar lucru pe care îl auzise. „Zephyr, ai fost întotdeauna înflăcărat. Cum am spus, nu e nimic personal.”

Se întoarse spre Zen. „Deci, unde am fost? Da. Ai scăpat, şi totul a fost bine. Sindicatului nu i-a păsat de o fetiţă care a fugit.”

„Atunci de ce acum?” a întrebat Zen, în ciuda tremurului vizibil din corpul ei.

„Pentru că ai ajuns pe radar, scumpo”, a atins Hector obrazul surorii ei, iar ea a tresărit. „Ar fi trebuit să stai ascunsă, dar cu inima ta sângerândă la SLF, văzând cât de frumoasă ai devenit, te-au vrut înapoi. Unul dintre ei, în special, te vrea foarte mult înainte să te pună la muncă.”

Oh, la naiba, nu.

Zephyr s-a zbătut împotriva cătuşelor cu fermoar, încercând

zadarnic să scape.

„Înţelegerea mea a fost simplă”, a continuat Hector. „Eu te predau lor, iar ei mă ajută să-l dobor pe Alpha.”

Zephyr s-a liniştit, mintea ei învârtindu-se. „Alfa? Tu eşti prietenul lui!”

„Şi al doilea”, a dat Hector din cap. „Ne-am născut pe aceleaşi străzi, pentru aceeaşi viaţă. El a primit totul, iar eu l-am primit pe al doilea. Nu,” vocea i s-a schimbat, urâtul de pe faţa lui ieşind la iveală. „Vreau oraşul ăsta, vreau puterea. Şi singurul mod de a o lua? Îl scot afară. Şi singurul mod de a-l scoate? Prin oameni mai puternici decât el. Sindicatul a trecut prin mine de atâtea ori, încât a fost uşor să fac o înţelegere.”

„Şi crimele?” a întrebat Zenith, cu ochii pe cuţitul din mâna lui.

Hector a chicotit. „Doar pentru distracţie. Nu e nimic mai bun decât să vezi speranţa strangulată în ochii lor. Târfe nenorocite, care cred că sunt mai bune decât viaţa în care ne-am născut. Nu sunt.”

Un alt cerc.

„M-am dus la ei cu numele lui Alfa, spunându-le că îi va ajuta, din moment ce voiau să plece, şi ca nişte idioţi credincioşi m-au urmat, având încredere în numele şi cuvântul lui.”

Le-a înconjurat din nou.

„Le-am dus pe o alee, le-am ţinut la pământ, le-am violat. Le-am spus că acesta este preţul pentru libertate şi m-au lăsat. Pentru libertate, au făcut-o.”

El a râs, iar Zephyr a simţit urâţenia din sufletul lui ieşindu-i prin toţi porii, greaţa umplându-i stomacul în timp ce el povestea fiecare detaliu oribil cu atâta bucurie.

„Şi apoi, mi-am vârât cuţitul în ele chiar aici”, a şoptit el, punându-şi mâna pe partea ei, făcând voma să se ridice.

„Nimic nu se compară cu a le trage-o în timp ce gâfâie după viaţă. Le face atât de strânse.”

„Eşti bolnav”, a înghiţit ea, respirând prin nări.

„Sunt”, a rânjit el, punându-se în faţa ei. „Dar când mor, eu sunt *zeul* lor. Sunt înăuntrul lor, în afara lor, conducându-i de la această viaţă la următoarea.”

Avea de gând să vomite.

El s-a retras. „Dar nimic nu se compară cu senzaţia de a-l

doborî pe Finalizator şi de a-l ciopârţi în timp ce el zăcea acolo, neajutorat şi drogat, incapabil să-şi amintească nimic din ce i s-a întâmplat.”

Zephyr şi-a golit conţinutul stomacului într-o parte, tremurând de furia care îi umplea corpul. Monstrul ăsta o distrusese pe Alpha, pe ea şi pe nenumărate alte femei. Ea le cunoscuse pe femeile pe care el le numea târfe, petrecuse timp cu ele, se împrietenise cu ele. Mama lui Alpha fusese una dintre ele. Erau *oameni,* iar el îi măcelărise de parcă ar fi fost fără valoare.

A înghiţit în sec, concentrându-se pe sora ei. Bine, trebuiau să găsească o cale de ieşire. Ştia că s-ar putea să nu o caute nimeni pentru o vreme, nu cu Morana rănită, decât dacă reuşea cumva să obţină ajutor. Chiar dacă o căutau, s-ar putea să nu le găsească destul de repede. Trebuiau să se bazeze pe ele însele.

„Dar înainte să te predau, Zenny,” Hector a lins marginea lamei sale. „Trebuie să gust, după ce am aşteptat atât de mult.” A dus cuţitul la bluza lui Zen, smulgându-i o parte de pe umăr. Ea a oftat, iar Zephyr s-a zbătut.

„Pleacă naibii de lângă ea, sau jur pe Dumnezeu…”

Ameninţările ei nu au fost auzite.

El a dezlegat-o pe Zenith, împingând-o pe podea, iar sora ei a rămas paralizată, ca o căprioară în lumina farurilor.

Zephyr i-a ţinut privirea fixă, plângând, dar ţinându-şi firea pentru binele ei. „Luptă-te cu el, Zen. El e slab. E un laş nenorocit. Tu eşti mai puternică decât asta. Luptă-te cu el, iubito.”

Cuvintele ei au spart orice stare de ameţeală în care se afla sora ei. Au declanşat ceva în ea. Zephyr i-a văzut privirea schimbată, faţa plină de hotărâre, când a început să riposteze, surprinzându-l pe Hector cu garda jos. Se pare că nu era obişnuit ca femeile să riposteze, mai ales dacă le şantaja cu libertatea lor.

Zen a scăpat cumva de sub strânsoarea lui Hector şi a fugit la scaunul de care fusese legată. Ridicându-l, i l-a trântit în cap.

El a coborât.

Respirând greu, a luat cuţitul de lângă el şi a alergat la Zephyr, tăind legăturile zip cu mâinile tremurânde. Eliberată de legături, Zephyr sări în sus şi o îmbrăţişă, simţind braţele lui Zen strânse în jurul ei, trupurile amândurora tremurând.

Hai să plecăm de aici înainte să se trezească.

A tras-o pe sora ei afară.

Amândoi au alergat prin baracă, pe cheiul abandonat, încercând să îşi dea seama încotro să se îndrepte. Nu era nicio lumină, nicio barcă în zonă, niciun semn de viaţă.

„Pe acolo”, arătă Zen spre drum. „Aici a venit Alfa să se întâlnească cu tipul. E un drum acolo. Am putea găsi ajutor.”

Amândouă au început să alerge spre drum, gâfâind amândouă, muşchii lui Zephyr fiind îndureraţi şi dureroşi, şi se îndoia că sora ei era într -o formă mai bună. Cu pieptul zvâcnind, amândouă respirând greu, au continuat să meargă. Aproape de cotitură, a răsunat un foc de armă.

Tresărind, Zephyr şi-a mărit viteza, doar ca să simtă cum mâna surorii ei îi alunecă din ea.

S-a oprit din alergat pentru a vedea ce o reţinuse.

Şi totul în ea *a îngheţat.*

Zen stătea într-un loc, privind în jos la sângele de pe mâinile ei, o pată mare şi întunecată formându-se peste stomacul ei. S-a uitat la Zephyr, cu ochii mari, cu faţa ei frumoasă palidă şi încreţită de durere, chiar înainte ca picioarele ei să se prăbuşească.

„Nu.” '

Totul s-a liniştit.

Zephyr a căzut în genunchi lângă ea, trăgându-şi sora în braţe. „Nu, nu, nu, nu, nu! Zen. Uită-te la mine, respiră cu mine, vei fi bine, nu e nimic. Shhhh-”

Plânsul a zguduit-o când a simţit-o pe sora ei tremurând, cu lacrimi similare pe faţă.

„Este... este atât de frig, Zee,” dinţii surorii ei clănţăneau, corpul ei tremurând violent.

Zephyr a strâns-o mai tare în braţe. „Sunt aici, iubito”, a sughiţat ea. „Vei fi bine. Totul va fi bine. Ajutorul e pe drum.”

Zen a schiţat un zâmbet tremurător, ochii ei devenind uşor înceţoşaţi. „Mincinosule. Te iubesc, Zee. Eşti... cea mai bună... soră... la care puteam... spera...”

Zephyr a scuturat din cap, mâinile ei găsind sângele care ieşea din stomacul surorii sale. Să nu spui la revedere! Zen. Te rog. Rămâi aici.

Mâna lui Zen a ajuns la faţa ei, însângerată şi tremurândă, ochii i se apropiau fluturând.

Zephyr a scuturat-o, cu vocea frântă. „Zen. Zenny. Rezistă. Rămâi cu mine, te rog. Vom ieşi de aici.”

Nu au vrut. Locul era abandonat, nu era nicio maşină pe stradă şi nicio modalitate de a contacta pe cineva. Neajutorată, îndureratăă, Zephyr ţipa, ţinându-şi sora la piept, neştiind ce să facă.

Zen era doar inconştient din cauza pierderii de sânge. Asta a fost tot. Cumva, vor ajunge la un spital şi totul va fi bine. Cumva, ea va găsi o cale.

Ceva s-a mişcat la periferia vederii ei. Zephyr s-a uitat să vadă un bărbat ieşind din umbră, cu faţa ascunsă sub glugă în timp ce se apleca lângă ei.

„Unde s-a dus?”

I-a recunoscut vocea, acelaşi bărbat care îi dăduse plicul în Tenebrae.

Speranţa a înflorit în inima ei.

„Te rog, ajut-o”, l-a implorat ea, cu vocea încurcată de lacrimi. „Te rog. Te implor. Te rog. Te rog. Ajută-mi sora.”

A văzut o mână înmănuşată apropiindu-se de gâtul surorii sale, verificându- i pulsul.

Desigur, ar fi acolo. Încet, dar acolo.

„Îmi pare rău.”

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Ea a clătinat din cap. „Nu.”

Scuturându-şi sora, Zephyr i-a verificat pulsul. Nimic.

„Zen, iubito, haide, răspunde-mi. Zen. *Zen!”*

O agonie cum nu mai cunoscuse până atunci i-a înjunghiat inima, spărgând- o, marcând-o, o bucată dispărând pentru totdeauna odată cu sora pe care o iubise mai mult decât viaţa. Zephyr a gemut în durerea ei, plângând şi plângând şi plângând, până când totul a devenit negru.

Capitolul 31

Alfa

Hector dispăruse.

Era un lucru bun, altfel Alpha l-ar fi tăiat în bucăţi şi i-ar fi împrăştiat măruntaiele prin tot oraşul. Furia pe care o simţea fierbea în el, temperată doar de durerea pierderii când se uita la trupul lui Zenith de la morgă. Deşi o cunoscuse de puţin timp, cumnata lui fusese o lumină, iar el simţea pierderea lăsată de absenţa ei.

„Ea este”, a identificat-o el în scopuri oficiale, cu vocea aspră, şi a ieşit din cameră. Ochiul îl ardea, mâncărimea din spatele plasturelui de pe ochi intensificându-se. Şi-a strâns mâinile şi a inspirat adânc.

Ura spitalele. Îi trezeau amintiri urâte, urâte, din copilărie, din timpul pe care îl petrecuse încercând să-şi salveze mama. Dar nu putea fi nicăieri altundeva în acel moment, nu cu Zephyr sedată înăuntru, nu cu Morana în recuperare după pierderea de sânge, nu cu Zenith, frumoasa Zenith, cenuşie într-un congelator.

Într-o singură zi, lumea lui se întorsese cu susul în jos. Cel mai apropiat prieten al său devenise cel mai mare duşman al său, familia sa dispăruse, iar această pierdere...

Morana reuşise cumva, chiar dacă era rănită şi pierdea sânge, să -l sune pe Tristan suficient de mult încât să-i spună ce se întâmplase în timp ce se îndrepta spre spital. Alpha îl văzuse pe bărbatul de obicei distant devenind complet sălbatic în drum spre spital, în timp ce el însuşi dăduse oraşul peste cap încercând să-şi găsească soţia şi sora. Şi apoi primise un apel de la un număr necunoscut, o voce accentuată spunându-i că şi ei se aflau la spital.

Într-o zi, ea fusese la spital, iar el îşi ucisese mai mulţi oameni în acea perioadă decât în ultimii ani. Oricine fusese găsit asociat cu crimele lui Hector fusese eradicat. Victor fusese găsit inconştient în maşina sa, complet inconştient de ceea ce făcuse fratele său. Era poate singurul mai furios decât Alpha.

O maşină s-a oprit brusc. Alpha a expirat pe nas, privind cum socrii săi ieşeau grăbiţi din maşina pe care o trimisese după ei, cu

feţele amândouă confuze, îngrozite şi neîncrezătoare în furtuna care le mătura vieţile.

„Poliţia a spus”, a înghiţit tatăl lui Zephyr. „Este adevărat?”

Îşi dorea să nu fie nevoit să facă asta. Alpha a dat din cap.

O palmă i-a lovit faţa, palma încălzindu-i obrazul. Mama ei. A primit-o în linişte.

„Totul este din cauza ta”, l-a pălmuit ea din nou, plângând. „Ne-ai distrus vieţile. Nu te voi ierta niciodată. Totul din cauza ta!”

Tatăl lui Zephyr a reţinut-o pe mama ei, iar ea s-a întors spre el, plângând incontrolabil.

Alpha nici nu-şi putea imagina durerea prin care trecuse, pierzând un copil pe care îl iubise atât de mult, celălalt fiind în spital. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care a păstrat tăcerea şi nu i-a spus că Sindicatul ar fi venit după Zenith, cu sau fără el. Ea fusese marcată din momentul în care scăpase de ei. Încă îi era greu să înţeleagă faptul că ea fusese una dintre fetele dispărute, că fusese adevărata fiică a lui Gabriel Vitalio.

La naiba, a fost un dezastru.

Socrii lui au urcat la etaj, unde era ţinută Zephyr, iar el s-a sprijinit de peretele de afară, privind stelele, încercând să înţeleagă unde greşise totul. Avea dreptate mama ei? Ar fi putut Zenith să fie în viaţă dacă nu ar fi intrat în vizorul lui Hector din cauza proximităţii lui sau ar fi găsit-o oricum prin SLF? Câţi alţi oameni se ascundeau prin intermediul organizaţiei, despre care el nu ştia? A meritat să fugă de ea preţul unor vieţi nevinovate?

„Hector a intrat sub pământ.” Vocea din partea lui l-a speriat uşor.

Omul din umbră.

Se mişca nenorocit ca o umbră. Dar Alpha îi era dator acum. „Mulţumesc că mi-ai adus soţia înapoi.”

A existat o pauză. „Va trăi?”

„Da.”

„Îmi pare rău că nu am putut să o ajut pe sora ei.”

„Şi eu.”

Încă o pauză. „Trebuia să mă cauţi mai devreme. Te-aş fi condus la el.”

Ceva în tonul lui l-a făcut pe Alpha să clipească din ochi. „De ce

îl urmăreai în primul rând? Care este interesul tău?”

O brichetă a pâlpâit, arătând doar linia mâinii care o ţinea. Nu credea că tipul va răspunde.

„Mi-a spart jucăria.”

Vaga.

„Du-te la soţia ta, Finisher”, a spus bărbatul. „Şi pregăteşte-te. Abia a început.”

Cu acest avertisment amenințător, înainte ca Alpha să poată spune altceva, prezenţa din partea sa dispăruse.

Frecându-şi pieptul, Alpha a intrat în coridorul camerei private.

Zephyr era într-una dintre camere, iar cum părinţii ei erau în vizită, rămăsese afară, pe coridor. Dante stătea şi el acolo, pe unul dintre scaunele de spital, aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi, cu faţa sumbră. Amara era la complex cu copiii, nevrând să-i lase singuri prea mult timp într-un loc nou sau să-i aducă la spital. Tristan stătea rezemat de uşa unei alte camere, ochii lui nu se depărtau niciodată de geamul care îi permitea să se uite la Morana dinăuntru.

Alpha o văzuse spânzurată, cu tuburi care îi intrau în corp, şi nu arăta prea bine. Dar doctorul îi asigurase că îşi va reveni.

Soţia lui, pe de altă parte, nu-şi va reveni niciodată. Văzuse cu ochii lui cât de apropiate fuseseră cele două surori, şi numai amintirea căldurii lui Zenith îl făcea să-şi strângă gâtul de emoţie. Lumea era un loc mai întunecat fără ea.

„Eşti bine?” l-a întrebat Dante. Alpha nu ştia. Era încă furios, jonglând atât cu trădarea, cât şi cu pierderea, şi ştiind că va trebui să lase totul deoparte pentru a fi alături de Zephyr când se va trezi.

El a ridicat din umeri, încrucişându-şi braţele pe piept, uitându-se la Tristan. „Îmi pare rău că Morana a fost rănită în oraşul meu.”

A văzut cum celuilalt bărbat i se strânge maxilarul, dar nu a spus nimic, doar s-a uitat înăuntru, unde zăcea fata.

Părinţii lui Zephyr au ieşit din cealaltă cameră. Mama ei s-a uitat la el cu atâta ură încât a simţit-o în oase, iar el nu a învinovăţit-o pentru asta. Tatăl ei sa oprit lângă el. „Trimite-o pe Zephyr acasă cu noi să se recupereze. Ne-a mai rămas o fiică şi nu vrem să o pierdem şi pe ea.”

Alpha şi-a înăbuşit impulsul de a refuza imediat. Nu voia ca ea să plece. Niciodată nu a vrut ca ea să plece. Gustând frica din ultima zi, gustând cum ar putea fi o viaţă fără ea... ea îi dădea sens. Ea era sufletul lui.

„Dacă ea vrea să vină la tine, o voi aduce eu. Ai cuvântul meu.” L-a costat să spună asta, dar a făcut-o, neştiind de ce ar avea nevoie, dacă şi ea l -ar învinovăţi pentru pierdere.

Tatăl ei a dat din cap, cu faţa mişcată de emoţii, şi a luat-o pe mama ei cu el.

Dante l-a pălmuit pe umăr, cu ochii serioşi. „Bărbaţii din lumea noastră nu găsesc dragostea, frate. Nu o lăsa să plece. Orice ai nevoie, eu sunt aici.”

Dante l-a mişcat, oferindu-i asta. Şi ar fi avut nevoie de ajutor, cu al doilea plecat.

A inspirat adânc şi a intrat în camera soţiei sale. Ea dormea pe pat, după ce fusese sedată, cu faţa încordată chiar şi în starea de inconştienţă.

Alpha s-a aşezat lângă ea, luându-i mâna mică şi moale în a lui, şi a simţit cum îi arde ochiul, umedul alunecându-i pe faţă în barbă.

Lăsase totul să se prăbuşească peste el, tot ce se clădise şi se clădise în ultima zi, în ultima lună, în ultimul deceniu, să fie în spital şi amintirile pe care i le adusese, să-şi piardă prietenul din cauza trădării, să-şi dea seama că el fusese cel care îl orbise, să-l uite pe Zephyr şi încă să nu aibă acele amintiri, să-l piardă pe Zenith şi aproape să-şi piardă soţia, totul se prăbuşise peste el şi acolo, ţinând-o de mână în timp ce ea dormea, plângea într-un spital după douăzeci de ani.

Pre-epilog

Zefir

S-a trezit în spital, prima ei amintire fiind cea în care Zen arunca o pernă în ea, râzând cu un zâmbet larg care îi lumina ochii, spunându-i să nu se sinucidă. Următoarea amintire s-a prăbuşit, Zen era la pământ, în braţele ei, cu un zâmbet tremurător pe buze, lumina părăsindu-i ochii.

Zephyr privea în sus spre tavan, clipind, cu lacrimile căzându-i pe o parte a feţei, incapabilă să se gândească la gaura din inima ei. Uneori, durerea era aşa – fără gânduri, fără cuvinte, fără sunet. Uneori, era inexplicabilă, fiind pompată de o inimă crăpată, infuzându-se în sângele care ajungea în fiecare parte a corpului, amestecându-se cu celulele până când devenea la fel de regulată ca respiraţia.

S-a uitat în partea ei şi şi-a văzut soţul privind-o cu linişte, pierderea pe care o simţea în oase reflectându-se în ochiul lui unic. Ea i-a strâns mâna, ţinându-se strâns, iar el i-a dat puterea lui, lăsând-o să ia tot ce avea nevoie.

După câteva momente în care s-a lăsat înduioşată, a cârâit. „Este ea…”

Privirea de pe faţa lui a fost un răspuns suficient.

Lacrimile i-au alunecat pe faţă. „A fost ea… a scăpat ea de Sindicat?”

„Da.”

Oh, Doamne, ce a îndurat? Sora ei mai mică.

„Părinţii mei…?”

El i-a dat din cap.

Zephyr a simţit cum îi tresare nasul, iar buzele îi tremurau. El s -a ridicat de pe scaun şi a venit lângă ea, trăgând -o în braţe, iar porţile s-au deschis din nou. Ea a plâns în pieptul lui şi a plâns, plânsetele părăsindu-i trupul în amintirea durerii de a ţine în braţe trupul surorii ei, văzându -i ultima suflare, iar el a ţinut-o prin toate, puterea lui fiind o stâncă împotriva furtunii din ea.

***

Au avut înmormântarea după o săptămână.

Sora ei mai mică era aşezată în pământ, familia lui Zen, prietenii şi colegii şi toate vieţile pe care le atinsese cu lumina ei, participând la eveniment. Morana stătea pe margine, cu braţul în fular, cu Tristan lângă ea, iar faptul că o vedea pe cealaltă femeie o făcea să pună la îndoială atât de multe lucruri despre sora ei, iar Morana probabil că ştia, pentru că avea o durere în ochi de fiecare dată când se uitau una la cealaltă.

Părinţii ei s-au agăţat de ea, dar abia dacă i-au aruncat o privire soţului ei. Ştia că îl învinovăţeau, dar ştiind ce ştia ea, nu era povara lui de purtat. Zenith scăpase de ceva malefic, îşi construise o viaţă bună, iar asta o ajunsese din urmă. Alpha nu ar fi putut să se aştepte la asta. Nimeni nu ar fi putut, în afară de Zenith însăşi. Sora ei dispăruse, iar secretele ei odată cu ea. Nu aveau să ştie niciodată de ce fugise şi ce lăsase în urmă.

Înmormântarea o pusese la încercare, în mai multe feluri decât fusese vreodată. Se simţea de parcă plămânii ei nu primeau suficient aer şi, oricât de mult ar fi încercat, se simţea strânsă, grea şi fără suflare. Singurul moment în care simţea că poate să respire era atunci când se lăsa în braţele soţului ei, iar el o ţinea, împrumutându-i toată puterea.

Luând o înghiţitură din vin, Zephyr stătea pe punte, privind pădurea care se întindea dincolo de ea, cu toţi cei trei câini în jurul scaunului ei. De când se întorsese acasă, ei îi simţiseră durerea şi, de atunci, toţi, chiar şi Baron, îi fuseseră aproape cu compasiunea lor.

Auzea vocile celor dinăuntru, vorbind despre Sindicat şi cum să procedeze, iar ea era sfâşiată. O parte din ea voia să ştie totul, voia să afle de ce fugise sora ei şi să se răzbune pe nemernicii care o vânaseră. Pentru prima dată în viaţa ei, Zephyr se simţea capabilă să ia o altă viaţă. I se spusese că Hector scăpase, iar ea ştia că, dacă îl mai vedea, îl va ucide.

O altă parte, cea mai mare parte, nu voia să ştie nimic. Voia să şi-o amintească pe Zen aşa cum fusese, cu inima ei mare, sufletul ei frumos şi felul ei altruist de a iubi. Nu voia să ştie dacă sora ei făcuse ceva rău ca să scape din iadul în care fusese. Nu voia să ştie de ce cineva o vânase aşa cum o făcuse. Sora ei mai mică

fusese prima persoană pe care o iubise necondiţionat şi voia să şi-o amintească mereu aşa.

Dar voia şi adevărul. Oricât de mult ar fi vrut să se ascundă, aceasta era lumea ei acum, îi luase sora şi voia să cunoască faptele.

Ridicându-se în picioare, a păşit înăuntru, cu câinii pe urmele ei.

Dante şi Amara stăteau pe o canapea, Tristan şi Morana pe alta, iar soţul ei stătea singur pe fotoliu. Privirea lui aurie şi puternică s-a îndreptat spre ea când a intrat, iar el i-a întins mâna, chemând-o la el. Ea a mers în linişte lângă el, aşezându-se în timp ce el o trăgea în poală, sorbindu-şi vinul.

„Unde sunt copiii?”, a întrebat ea, uitându-se în jur şi observând absenţa haosului.

„Sus, dormind”, a răspuns Amara cu vocea ei moale şi răguşită. „Leah stă cu ei.”

Zephyr a dat din cap, o sămânţă în ea îndoindu-se că Leah era de încredere. Dacă vreunul dintre ei, în afară de soţul ei, era demn de încredere. Nu ştia dacă mai putea avea încredere în cineva.

Alfa i-a frecat spatele, liniştindu-i gândurile tumultoase.

„Era fiica lui Gabriel”, a înghiţit Morana, ochii i s-au înceţoşat vizibil, ajungând să se fixeze pe ai lui Zephyr. „Ea era adevărata eu. Şi mereu m-am întrebat ce s-a întâmplat cu ea, ştii? Dacă era bine. Şi chiar dacă a plecat, vreau să ştii că mă bucur că a avut o viaţă bună, că te-a avut pe tine. A fost iubită şi ştia asta.”

Zephyr simţea cum i se strânge gâtul, iar strânsoarea i se flexează în jurul paharului de vin. Braţele lui Alpha o strângeau uşor, amintindu-i că nu era singură.

„În acea zi, când te holbai la ea...” Zephyr a tras de timp, amintindu-şi acea zi atât de viu.

„Părea cunoscută”, a completat Morana, sprijinindu-se de partea lui Tristan. Bărbatul nu o lăsase singură de când fusese externată din spital.

„Omul Umbrelor”, a spus Zephyr. „El a fost acolo în acea noapte. A venit după... Nu-mi amintesc, dar cred că ne-a lăsat la spital.”

Soţul ei a dat din cap. „Îl urmărea pe Hector din motive personale. Aşa a aflat despre crime, cred.”

a glumit Dante de pe cealaltă canapea. „L-am pus pe Vin pe urmele lui Hector. Vom şti în curând cu cine a făcut înţelegerea.”

„Fratele lui îl caută deja”, a menţionat Alpha. Victor, i se spusese, fusese furios după ce aflase ce făcuse fratele său. Se dusese să-l vâneze. Hector era un om mort.

„Este Vin demn de încredere?”, a întrebat ea.

„Foarte”, răspunse Amara, surprinzător.

„Omul Umbrelor m-a avertizat că acesta este doar începutul”, i-a informat soţul ei pe toţi. A auzit-o pe Morana cum i se taie răsuflarea, iar Amara înghiţind în sec cuvintele ameninţătoare.

Tăcerea s-a aşternut peste ei, cu toţii fiind absorbiţi de propriile gânduri.

Neliniştită, Zephyr s-a ridicat şi s-a întors pe punte, cu câinii din nou pe urmele ei, care nu o lăsau în pace.

S-a uitat la privelişte, totul părând întunecat şi sumbru, şi s-a întrebat ce le va aduce viitorul.

O prezenţă a venit în spatele ei, înainte ca braţe puternice să o înconjoare. Zephyr s-a scufundat din nou în îmbrăţişarea bestiei ei cu un singur ochi, singurul lucru solid şi real din lumea ei învolburată acum. De-a lungul zilelor, el fusese muntele ei, solid, impenetrabil, de neclintit. Se năpustise asupra lui, ştiind că el nu va fi zdruncinat de o avalanşă de emoţii.

„Vom fi bine, nu-i aşa, frumosule?” şopti ea încet, aproape temându-se să spere la mai bine.

Braţele lui s-au strâns în jurul ei, un sărut pe capul ei. „Griul nu va fi pentru totdeauna, curcubeu.”

Nu, nu ar fi.

Hector era în vânt, Sindicatul era abia la început, Omul Umbrelor era necunoscut, iar viitorul era incert.

Dar în braţele bărbatului pe care îl iubea de ani de zile, pe care îl va iubi de ani de zile, Zephyr simţea că poate să respire.

Griul nu va fi veşnic.

***

Sper că v-a plăcut călătoria în Dark Verse cu Alpha şi Zephyr. Ei au un alt
epilog mai mare care se încadrează după linia temporală a ultimei cărţi din
serie. Ca o serie continuă, aceasta este fericirea lor de acum. Îi veţi vedea pe ei şi
pe restul personajelor în cartea finală.
Întoarceţi pagina pentru o privire la Cartea 5.

Bonus Epilog

El

El stătea în umbră şi o privea.

Luminile stroboscopice din clubul de licitaţii treceau peste scenă, trei femei în robe translucide stând în centru. Nu s-a uitat la cele de pe margini, ochii lui heterocromatici fiind aţintiţi asupra celei din mijloc. A studiat-o pe ea, felul în care clipea la picioarele ei, cu faţa moartă în faţa lumii. Singurul semn al vieţii ei rămăsese părul ei, păr care îi atrăsese atenţia încă de prima dată.

Se prefăcu că-şi sorbea băutura, întrebându-se cine va muri de mâna lui în seara asta. Toţi ştiau că nu trebuie să liciteze niciodată pentru ea, o dâră de cadavre ale pretendenţilor ei trimiţând un mesaj puternic. Totuşi, cineva o făcea mereu. Cineva le ispitea mereu soarta. Şi întotdeauna cineva murea. Ultima dată fusese un glonţ de lunetist în creier, sângele bietului rahat împrăştiindu-se pe pielea ei palidă. De data asta, avea să o facă mai personal. Poate îi stropea cu benzină în timp ce ea privea.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, ea şi-a ridicat privirea. Ochii ei au măturat mulţimea de bărbaţi bine îmbrăcaţi, mergând direct la colţurile umbrite, ştiind că acolo stătea el. Îi plăcea asta.

El a văzut momentul în care ea i-a văzut silueta, un amestec de ură şi trădare gravat pe chipul ei pentru ca toată lumea să-l vadă. Mâinile ei erau încleştate pe lângă corp. Obsesia lui s-a adâncit.

Un bărbat din faţă a licitat pentru ea şi a câştigat. Părul ei aprins a fluturat în spatele ei în timp ce părăsea scena.

A urmat-o, ştiind pe cine va ucide în seara asta.

La urma urmei, ea era jucăria lui.